

DEVİRİM YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2002-01 19 * Yıl:1 * 4-17 Ocak 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

İçerde dışarda direniş sürüyor

Barolardan “üç kapı üç kilit” formülü

Devletin tüm toplumsal muhalefeti tasfiye etme ve emekçi halkımızı emperyalist politikalar çerçevesinde teslim alma saldırılarının en önemli ayağı olan F tipi (hücre) uygulamasına karşı sürdürülen mücadele süreci; son olarak dört baronun “çözüm” önerisi olarak kamuoyuna sundukları “üç kapı üç kilit” önerisiyle yeni bir aşamaya evrildi.

Devrimci ve komünist tutsakların sıcak baktığı, demokratik kurum ve kuruluşlar ile tutsak yakınlarının desteklediği öneriye Adalet Bakanlığı'nın bir aydır sessiz kalması, devletin gerçek yüzünü ve niyetini birkez daha gözler önüne sermiştir. Dışarıda bu gelişmeler yaşanırken İzmir Kıraklar F Tipi Zindanı'nda Ölüm Orucu direnişine

başlayalım ve üç ay önce İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesine kaldırılan ve direnişini burada sürdüren TİKB dava tutsağı Ali Çamyar 3 Ocak 2002 tarihinde şehitler kervanına katıldı.

Bu gerçeklik kapsamında devrimci-demokratik güçlere düşen görev ve sorumluluk; bu şanlı direniş dışarıda daha da yükseltmek ve her türlü demokratik çözüm önerilerine karşı duyarlı olmak ve harekete geçmektir.

Sayfa 6'da

Emperyalizme karşı kavgada zafer için Maoizm ile ileri

Yeni yıl değil biz değiştireceğiz!

Dünya proletaryası ve ezilen halklara yönelik emperyalist sömürü ve saldırganlığın ayyuka çıktığı bir yılı geride bıraktık. Dünyamızın dört bir tarafında halklar emperyalist haydutlar tarafından kan, gözyaşı ve acıya maruz bırakılmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistemin derinleşen krizi; yeni yılda da daha büyük acıların yaşanacağını kaynağını oluşturmaktadır.

Bu gerçeklik orta yerde dururken dünya halklarının yükselen tepki ve direnişleri umut vericidir. Cenova'da, Laeken'de emperyalist zirvelerin üzerine üzerine yürüyen emekçi dünya halklarının görkemli direnişlerine son olarak Arjantin halkının IMF reçetelerini çöpe atan direnişinin eklenmesi anlamlıdır. Yine dünyanın çatısı sayılan Nepal'de, Nepal Komünist Partisi (Maoist) önderliğinde sürdürülen “Halk Savaşı”nın geldiği aşama tüm ezilen dünya halklarına kurtuluşlarının anahtarını sunması açısından önemlidir.

Zulmün ve sömürünün cirit attığı dünyamızda direniş ve isyanların boyutlanarak süreceğinden hiçkimsenin şüphesi olmamalıdır. İsyen bayrağının yükseleceği ülkelerin

başında gelen Türkiye'nin zindanlarında bir yılı aşkın bir süredir her türlü bedel ödenerek sürdürülen “Şanlı Ölüm Orucu” direnişini ve emekçi halkımızın emperyalist politikalara karşı ivme kazanan mücadelesini Mark-

sizm-Leninizm-Maoizm bilimini rehber alarak “Demokratik Halk Devrimi” savaşını sürdüren Proletarya Partisi'nin tarihsel yürüyüşüyle birleştirelim. Yeni yılı emekçi halkımızın lehine değiştirmek için üzerimize düşen görev ve sorumlulukların bilinciyle sınıf mücadelesinin engin denizine tüm gücümüzle atılalım.

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN

BAŞKA YOL YOK!

SAYFA 30

EMEKÇİLER, YOLDAŞLAR

2001 YILI; BİR YANDAN EMPERYALİSTLERİN EZİLEN DÜNYA HALKLARINA SALDIRDIĞI BİR YIL OLURKEN, DİĞER YANDAN TÜRKİYE ZİNDANLARINDA DEVRİMCI TUTSAKLARIN KAHRAMANCA DİRENDİĞİ VE EZİLEN MAZLUM HALKLARIN EMPERYALİZME KARŞI MÜCADELE ETTİKLERİ BİR YIL OLDU

Yeni bir yıla giriyoruz....

Bir yanda emperyalizmin halklara yönelik sömürü, saldırı ve katliamları sürerken, diğer yandan ezilen dünya halkları Peru, Filipinler, Nepal, Hindistan, Filistin ve Türkiye'de tutuşturulan kıvılcımın umutları olarak emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı koymaya devam ediyor.

Yeni dünya düzeninin "yeniliği" eskiyince emperyalistler tarafından "küreselleşme" kavramı ortaya atıldı. Ama bunun da etkisi fazla sürmedi. IMF ve Dünya Bankası reçetelerinin bir dizi ülkeyi iflasa sürüklemesi diğer yandan emperyalist, kapitalist ülkelerde yoğunlaşan kriz, bu kavramın da gerçek içeriğini çok geçmeden ortaya çıkardı.

2001 yılını geride bırakıyoruz....

Emperyalizmin, ezilen dünya halkları üzerindeki azgınca saldırıları ve sömürüsü devam ederken diğer yandan emekçilerin emperyalistlere ve onların uşaklarına yönelik mücadeleleri de tüm gorkemiyle tarih sayfalarındaki yerini aldı.

Emperyalist efendilerinin politikalarını yaşama geçirmeye çalışan faşist Türk devleti emekçilerin örgütlülüklerine, işçilere, hapishanelere yönelik saldırılar yönelttiler, katliamlar yaptılar. Hapishanelerdeki devrimci tutsakları teslim almayı, siyasal kimliklerinden arındırmayı, ideolojik olarak bitirmeyi hedefliyorlardı. Tecrit ve izolasyonla yaşamı 8 metre kareye sığdırmak istiyorlardı. Başarırlarsa dışarıyı teslim almaları kolaylaşacaktı. Devletin yeniden yapılandırılması, özelleştirmeler, tahkim yasası, tarımın öldürülmesi,

vb.nin gerçekleştirilmesi kolaylaşacaktı.

Faşist diktatörlük, kendi zulüm ve sömürü sistemine karşı tavır alan her kesimi devlet terörüyle sindirip susturmaya çalışıyor, "Faşizm güçlüdür, faşizme karşı gelinmez" mesajını devrimci tutsaklar şahsında tüm topluma vermeyi amaçlıyor. Ve esas noktanın bu olduğu gerçeği asla unutulmamalıdır.

19 Aralık katliamıyla devrimci tutsaklar, zorla F tipine götürüldü. Ama bu durum faşist diktatörlüğün önüne koyduğu tüm hedefleri başardığı anlamına gelmez. Hapishaneler cephesinde başta tecrit politikası olmak üzere devrimci tutsaklara dayatılan gayri insani uygulamalara, zorla müdahale işkencesine, şartlı tahliye saldırılarına karşı sürdürülen Ölüm Orucu direnişi 300'e yakın gazi, 86 şehite rağmen büyük bir kararlılıkla sürüyor.

Ve yine 2001 yılı....

11 Eylül günü, ABD emperyalizmini kalbinden vuran ve onun kağıttan kaplan olduğunu tüm dünyaya gösteren olaylara tanık oldu.

ABD emperyalizmi 11 Eylül saldırılarının hemen ardından 'terörle' mücadele adı altında; kendi yarattığı islamcı gerici güçleri hedef göstererek gerçekte tüm dünya emekçilerine, devrimci ve komünist güçlere yönelik savaş startını vermiştir.

Dünya emekçi halklarını daha fazla sömürmek, dünya patronluğunu elden bırakmamak için her türlü zulmü ve vahşeti dünya halklarına reva gören ABD emperyalizminin tarihi; katliamlar, işgaller, yakıp-yıkmlarla doludur. Suç dosyası hayli kabarık olan ABD'nin dünya kamuoyu önünde 'terörizmle' mücadele kılığı ile yeni katliamlar, işgaller başlatması gerçek 'terörizin' kim olduğunu daha net ortaya koymaktadır.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında Hiroşima ve Nagazaki'ye atılan atom bombaları ve arkasında bırakılan 300 bin ölü, Kore'de, Vietnam'da

katledilen, Irak'ta, son olarak Yugoslavya'da ve Kosova'da katledilen yüzbinlerce insanın, Afganistan'a yapılan saldırının ve uçaklardan atılan bombalarla ölen binlerce Afganlının kanları yerde dururken, 'terörizmle' mücadele yalanı tutmayacaktır.

Emekçiler, Yoldaşlar!

2001 yılı Konfederasyonumuz ATİK açısından oldukça hareketli geçen bir yıl oldu. Konfederasyonumuz, 19 Aralık 2001'de 15. mücadele yılını kutlarken, daha güçlü bir yerde durmaktadır. 15 yıllık mücadele tarihinde Konfederasyonumuz her türlü haksızlığa, emperyalist saldırganlığa karşı bir şekilde dururken, aynı zamanda göçmenlerin Avrupa'da eşit hakları için çalıştı. Gençliğin ve kadınların örgütlenmesine özel bir önem veren Konfederasyonumuz bu yolda önemli bir mesafe kat etmiş bulunuyor.

2001 yılı bizler açısından

oldukça hareketli geçti. Konfederasyonumuz bu yıl tüm gücüyle Türkiye zindanlarında devrimci ve komünist tutsakların kararlıca yürüttüğü Ölüm Orucu direnişinin Avrupa'daki sesi olurken, aynı zamanda dünya ölçeğinde emperyalizmin "küreselleşme" politikalarına Avusturya, İsviçre, İtalya ve Belçika'da gücü oranında karşı koydu. 2001 yılında Konfederasyonumuz Avrupa'da göçmen işçilerin eşit hakları için çalışarak, ileri bir mevzide durmasını bilen bir yapı oldu.

2002 yılının emekten, özgürlükten yana mücadelelerle dolu bir yıl olması dileğiyle tüm üyelerimizin, dostlarımızın ve emekçilerin yeni yılını kutlar, mücadelelerinde başarılar dileriz.

**ATİK
AVRUPA TÜRKİYELİ
İŞÇİLER
KONFEDERASYONU**

IMF, Arjantin ve Türkiye

Yaklaşık dört yıldır ekonomik durgunluk yaşayan Arjantin, IMF'nin dayattığı "ekonomik istikrar paketleriyle" iflasın eşiğine geldi. 1990'ların başında IMF'nin "istikrar paketini" uyguladığı ülkeler arasında örnek gösterdiği Arjantin, 10 yıl sonra yine IMF'nin uyguladığı "ekonomik program"la çöktü. Arjantin'de bugün şirketler iflastan kendisini kurtaramazken, işsizlik oranı son üç ayda yüzde 16'dan yüzde

18.4'e fırlamış durumda. Her gün 2 bin kişi daha yoksulluk sınırının altına düşerek 4 dolarla yaşamaya çalışıyor. 36 milyon nüfusa sahip Arjantin'de 14 milyon insan yoksulluk sınırında. Her altı kişiden biri işsiz.

Burjuva medya Arjantin'de yaşananları "IMF'nin Arjantin'den desteğini çekmesi ve acil kredi isteğini geri çevirmesi" olarak göstermeye çalışıyor. Halkın yaşadığı yoksullaşmanın ve açlığın nedeni olan IMF ve DB'nin dayattığı politikalar gözden kaçırılmaya, manüple edilmeye çalışılırken, bu emperyalist politikaların yarattığı tablonun değiştirilmesi için yine IMF ve DB "çare" olarak sunuluyor. IMF, bugün mecliste alınacak kararlardan tutun da, bürokrasiden, özel sektöre kadar her alanı denetleyen, öngördüğü ekonomik politikalar yaşama geçirilmediği durumda cezalandırılan bir politika izliyor. İstikrar programını dayattığı ülkelerde emrinde çalışan satılmış bir bürokrasi ağı oluşturmaktan, kendi ekonomik politikalarını uygulayacak bakanların atanmasına kadar varan bir yapılanma içerisinde... IMF, kendisine olan borçların geri ödemesi için, yeni kredi borçları vermeyi gündeme getirerek, kendisine bağımlılığı daha da derinleştirirken, bugün Arjantin'in kredi borçlarını geri ödeme gücünün olmadığını söyleyerek kredi musluklarını kapattı. IMF'nin borçlular sırasında en ön sırayı paylaşan Arjantin'de yaşananlar bugün Türkiye'ye örnek gösterilerek IMF'nin sözünden çıkmaması tembih edilirken, **Arjantin'de krizin patlak vermesinin ardından Türkiye'de bilinçli bir şekilde ekonominin "olumlu yönde" geliştiği rüzgarları estirilmeye başlandı.** Arjantin ve Türkiye aynı dönemlerde ekonomilerinde durgunluk yaşayan ülkeler olmaları açısından birbirine benzer süreçlerden geçtiler. En çarpıcı benzerlik ise **her iki ülkede de krizin aşılması için IMF tarafından atanmış bakanları olması.** Türkiye'ye Kasım 2000 ve Şubat 2001 krizlerinin ardından "kurtarıcı" olarak gönderilen DB başkan yardımcılarında **Kemal Derviş; Arjantin'de ise Domingo Cavallo...**

Domingo Cavallo ilk kez 1991 yılında Arjantin'deki Carlos Menem Hükümeti döneminde ekonomi bakanlığına

atandı. Peso'yu yüzde 16'lara kadar indirdi. Ancak yabancı sermayenin ülkeye sınırsızca girişini sağlayarak Arjantin halkını azgınca bir sömürü, açlık ve yoksullaşmayla yüzyüze bıraktı. Bir süre sonra işlemeze hale gelen IMF reçeteleri, ülkeyi ekonomik bir yıkıma sürüklerken, Cavallo görevinden istifa etti. İkinci olarak 20 Mart 2001'de göreve gelen Cavallo, bu kez IMF politikalarına

Kemal Derviş

sessiz kalmayan Arjantin halkının protestoları ve 19 Aralık'ta gelişen olaylar karşısında göreve başlandıktan 9 ay sonra istifa etmek zorunda kaldı.

İki ülke arasındaki diğer çarpıcı olan benzerlik ise son çeyrek yüzyıllarını askeri darbelerle geçirmiş olmalarıdır.

1990'dan bu yana "Vergi reformu", "Özelleştir-

me", "Kamu sektörü reformu"ndan oluşan IMF paketlerinin uygulandığı Arjantin'de, son iki yılda dayatılan dokuz IMF paketi, işçi ve emekçiler tarafından sekiz kez kitlesel gösterilerle protesto edildi. 19 Aralık'ta başlayan, kitlesel gösterilere dönüşen eylemlerin ve krizin, IMF'nin sülük gibi yapıştığı diğer ülkelere yayılıp yayılmayacağı dünya basınında ve Türkiye'de de yoğun bir şekilde tartışılmaya başlandı. Burjuva medya IMF'nin açlık ve yoksulluk, hastalık ve ölüm anlamına gelen politikalarına karşı Arjantin halkının geliştirdiği öfkeyi "yağma ve talan" olarak gösterirken olayların nedenleri, halkın isyan ettiği, öfke duyduğu açlık ve yoksulluk tablosunun yaratıcıları hakkında bir tek kalem oynatılmadı. Arjantin'de yaşanan gelişmelerle birlikte, Türk hakim sınıflarının ekonomide olumlu gelişmelerin yaşandığı, 2002'nin 2001'den daha iyi geçeceği, her şeyin düzeleceği propagandalarını sık sık dillendirmeleri ise korku telaşından başka bir şey değildir. Türkiye halkının, Arjantin halkından daha fedakar olduğu gibi deli zıvalarıyla halkı kandırmaya, yüzleşmekten korktukları öfkelerini, isyanını silikleştirmeye çalışıyorlar. **MGK toplantılarında tespit ettikleri ve bir tehlike olarak değerlendirdikleri "sosyal patlamaların" yaşanacağından korkuyorlar.** IMF reçeteleri şeklinde uygulanan emperyalist sömürü ve talan politikalarının ortaya çıkardığı/çıkaracağı sosyal ve siyasal sonuçlar karşısında hakim sınıflar korkularını bastırmaya çalışarak hazırlıklar yapıyorlar.

Emperyalistler tarafından borç bata-

ğına dönüştürülen Arjantin ve paralel bir seyirde ilerleyen Türkiye'de IMF'nin bir "kurtarıcı" değil "bataklık" olduğu, ülkenin tüm zenginliklerini talan eden, yoksul emekçi halkın alınterini, emeğini sömüren olduğu gerçekliği, Arjantin ve Türkiye ezilen halkları nezdinde teşhir olmuştur. Arjantin'de IMF'nin "ekonomik istikrar paketinin" başarısızlığının yöneticilerin beceriksizliğinden ve IMF'nin politikalarını yeterince iyi uygulayamadıklarından kaynaklandığını, aynı ekonomik programla "Arjantin'in battığı, Türkiye'nin çıktığı" propaganda yapan burjuva kalemler, IMF programlarını aklama, halkın isyanını ise karalama yarışına girdiler.

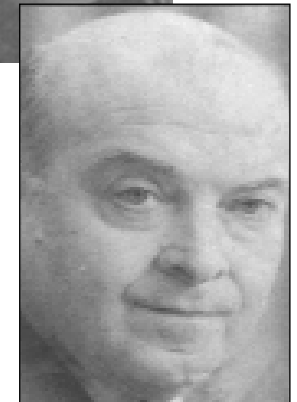
İNSANLAR YOKSULLUĞA İSYAN EDİYOR

"Oturduğumuz semtte açlıktan ölenler var. Sadece yiyecek alıyoruz. İstemenin yararı yok". Bu sözler bir Arjantin-

egemen sınıflarına karşı Arjantin halkı; istemenin yararının olmadığını görenek, dayatılan IMF politikalarına, soygun ve yolsuzluklara, yoksullaşmaya, sefalet ve adaletsizliğe karşı **sokaklara çıktı.**

Emperyalistlerin IMF ve DB aracılığıyla dünya halklarına dayattıkları ekonomik yıkım, açlık ve yoksulluk bugün Arjantin halkının dayanma gücünün son noktasında bir isyana dönüştü. Halk açlığına ve yoksulluğuna anlık bir çare yaratma cesaretiyle mağazalara, marketlere saldırdı. İstemenin yararı olmadığını görenek almaya, emperyalistlerin zoruna ve baskısına rağmen daha aktif bir tutumla hakettiklerine yöneldi. Darbelerle gelen kitlesel kıyımlara, gözaltında kayıplara, Arjantin faşist devleti tarafından baskı cenderesinde tutulmalarına rağmen, kitlesel gösteriler düzenleyerek polis çatışan Arjantin halkı, bugün dünya halklarına dayatılan emperyalist sömürü ve talan politikalarına duyulan tepkiyi

yanıtıyor. Türk hakim sınıflarının korku duyduğu "Sosyal patlamaların" yaşandığı Arjantin, bugün emperyalistlerin de korku çemberini büyütmektedir. Dünyada açlık ve ölümler, yoksullukla burun buruna yaşayan milyonların emperyalizme duyduğu öfke her geçen gün daha da artmakta ve anti-emperyalist kitle gösterilerine doğru evrilerek kendisini ifade etmektedir. En son AB'li emperyalistlerin Brüksel'de yaptığı zirveyi sayıları binlerce olan işçi ve emekçi yoksul kitleler emperyalizm karşıtı sloganlarla protesto etti. Em-

Domingo Cavallo

peryalist politikalarına karşı dünya halklarının öfkelerini örgütleyecek olan ise çelişkilerin yoğunlaştığı ülkelerin devrimcileri ve komünistleridir. Ülkemizde de "Türkiye, Arjantin olmaz" diyen hakim sınıfların korku duyduğu "sosyal patlamaların" yaşanacağı kaçınılmazdır. Halkın tepkilerini, öfke ve başkaldırısını örgütleyecek siyasal ve politik bir yönetim kazandıracak, gelişen kitle hareketlerine önderlik edecek olanlar ise Maoistlerdir. 21. yüzyılı Maoizm'in yüzyılı yapmaya kilitlenerek yeni yılda emperyalistlerin ve uşaklarının korkularını gerçeğe dönüştürelim.

li'ye ait. IMF'nin politikalarının halka açlık getirdiği; açlıktan kuruyarak can veren insanları yine onlarla aynı kaderi paylaşan halkın umursadığı "ya malımı ya canımı" diyen emperyalistlerden ve işbirlikçilerden bir şey istemenin yararı olmadığını açıklıkla ifade ediyor. 132 milyar dolar dış borcu bulunan Arjantin'de hükümetin aralık ayı içinde 900 milyon doları dış borç faizi olmak üzere toplam 2 milyar dolar ödeme yapmış olması, ocak ayı içerisinde ise 950 milyon dolarlık faiz ödemesi yapması gerekiyor. Dış borçların ödenmesi için yıllar boyunca ülke içi kaynaklarını neredeyse tümüyle kullanılması bile Arjantin'in borçlarında bir azalma yaratmadı. Aksine borç ödemeye kilitlenen ekonomisiyle ardarda aldığı IMF kredileriyle bu borç giderek büyüdü. Ülkemizde de halkımızın yakından yaşadığı; zam terörü, baskı, yasak, aldatma ve sahte vaatlerle iktidarını sürdürmeye çalışan Arjantin

Yoksulluğu ve açlığı yaratanlara isyan et

IMF'den alınan kredilerle borç batağına dönüştürülen ülkemiz Arjantin olma yolunda hızla ilerliyor. IMF'den alınan ve alınacak olan kredileri, yapılan Stand-by anlaşmalarını halka bir "umut" ve "kurtuluş" olarak göstermeye çalışan Türk hakim sınıfları, ezilen yoksul emekçi halklar

luk, evsizlik, işsizlik, deprem ve sel baskınlarının yarattığı sonuçlar bize gerçek tabloyu vermektedir. Ülkenin dört bir yanından açlık görüntülerinin neredeyse hergün gazete manşetlerine taşındığı, aşevlerine başvurularda patlamanın yaşandığı, iş bulamadığı için umutsuzluğa ve çaresizliğe kapılarak intihar edenlerin sayısının çoğaldığı ülkemizdeki tablonun yaratıcıları, kendilerini halka "umut" olarak sunan emperyalistler ve uşaklarıdır.

Depremin yaşandığı bölgelerde kurulan prefabriklerdeki açlık ve soğukta iki kızıyla ölmek üzere olan Fatma Boğaz'ın "tek isteğim karnımızın doyması" feryadı, Manisa'da açlıktan ölen Merivan; yaratılan tabloyu görmemiz açısından çarpıcıdır. Açlık ve yoksulluk sınırının hergün yayınlanan raporlarla yeniden tespit edildiği ülkemizde, belirlenen son asgari ücret miktarının 163 milyon 663 bin lira olarak açıklanması ise milyonlarca işçi ve emekçinin açlık ve sefaletini umursamamanın göstergesidir.

ASGARİ ÜCRET, ÖLÜM SINIRINDA BELİRLENDİ

Yüzbinlerce işçi ve emekçinin asgari ücretle çalıştığı ülkemizde, **163 milyon 663 bin lira** olarak belirlenen asgari ücretle, aslında emekçiler açlık ve sefalet içinde ölüme mahkum ediliyor.

Türk-İş Araştırma Merkezi'nce yapılan araştırmaya göre, dört kişilik ailenin yeterli ve dengeli

beslenmesi için gerekli asgari gıda harcama tutarını ifade eden açlık sınırı, geçen yılın Aralık ayına göre yüzde 67,4 oranında artarak bu yıl 293 milyon 602 bin liraya yükseldi. **Net olarak belirlenen 163,5 milyon asgari ücret ise, dört kişilik bir ailenin gıda harcamalarının sadece yüzde 55'ini karşılıyor.**

Son toplantısını 26 Aralık 2001'de yapan Asgari Ücret Tespit Komisyonu, DİE'nin (Devlet İstatistik Enstitüsü) 251 milyon olarak belirlediği rakamı, daha önce de olduğu gibi dikkate almadı. Zaten uygulanan IMF politikaları ile yaşamlarını insanca sürdürmesi her geçen gün zorlaşan emekçilerin, 163 milyon asgari ücretle yaşamları karartılmıştır. Bu karar ile görülen odur ki, mevcut hükümet emekçileri insan olarak görmemektedir. "Ekonomik şartlar" gerekçe gösterilerek belirlenen bu rakamla, işçi ve emekçilerin içinde bulunduğu şartların hiç hesaba katılmadığı da ortadadır. Hesaba katılan, IMF'nin, patronların istekleri ve çıkarlarıdır. Emekçilere reva görülen bu yaşam, birilerinin de zenginleşmesine hizmet etmektedir. Bu gerçeklik sınıfsal çelişkileri keskinleştirmektedir. Yakın gelecek, emekçiler lehine örgütlü, bilinçli patlamalara gebe dir.

YILLAR	ASGARİ ÜCRETİN YILLARA GÖRE DAĞILIMI NET (TL)
1980	3,240
1985	27,812
1990	261,954
1995	5,547,135
1996	11,084,652
1997	22,943,025
1998	33,808,514
1999	63,125,955
2000	93,369,600
2001	107,323,800
2002	163,563,000

nezdinde IMF'ye ve politikalarına duyulan güven-sizliği, prestij kaybını giderme telaşına giriştiler. Arjantin'de IMF politikalarının başarısızlığa uğramasını ve akabinde gelişen olayları Arjantin devletinin IMF politikalarını uygulamadaki beceriksizliği olarak göstermeye çalışan Türk hakim sınıfları; Türkiye'nin ekonomik gidişatının olumlu yönde olduğu propagandasını yaparak, ezilen yoksul emekçi kitleler nezdinde güven tazeleme ve IMF politikalarını aklama telaşına giriştiler.

Türk hakim sınıflarının söyledikleri yalanların ve yaratmaya çalıştıkları iyimserlik tablosunun aksine halkın yaşam gerçekliği olan açlık, yoksul-

Sınıfsal yaklaşım

DARISI İSTANBUL'UN, ANKARA'NIN, İZMİR'İN BAŞINA: BUENOS AIRES'DE HALKTAN YILBAŞI GECESİ "SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI"!

Yeni bir yıl ne zamandır ilk defa "barış" teranesiyle değil, "savaş" çılgınlıklarıyla karşılanıyor. Kamuflaj sözcüklerine daha az ihtiyaç duyulan bir jargonla, emperyalizmin sözcükleri, sonunu göremeyecekleri, on yıllarca sürecek bir savaşın daha başında olduklarını tekrarlayıp duruyorlar. Bununun Afganistan saldırısından daha somut adımını, **Bush, Anti-Balistik Füze Anlaşması (ABM)**'nden çekildiklerini açıklayarak attı (13.12.2001). "Savaşın sonunu görmeye ömrümüz yetmeyebilir." diyen yardımcısı **Cheney** ise "40 ila 50 ülkeye karşı harekete geçebiliriz." sözleriyle ne kadar ciddi bir hesap içinde olduklarını açıkça itiraf etmekten çekinmiyordu. Nitekim Afganistan'da hızını alamayan ABD, binlerce ölüme ve kukla hükümete işbaşı yaptırımlarına karşın bombardımanı aralıksız sürdürüyor. **Bin Ladin**'le ilgili "kanıt" kaset ise Afganistan katliamına değil, bundan sonrasına yönelik bir hesapla yayınlandı. Sıranın hangi ülkede olduğuna dair fallar hazırlar, senaryolar yazılır ve daha önemlisi hazırlıklar yapılırken, savaş makinesinin harekete geçirilmesi ve dünya çapında sıkıyönetime geçilmesinin gereği olan "çıban"lar 2002'yi beklemeden patlamaya

başladı.

Küreselleşme adlı, sömürücü derinleştirme ve genelleştirme yoluyla iktisadi ve siyasi krizleri kontrol altına alma ve aşma operasyonunda, gelinen aşamanın zorunlu kıldığı yeniden paylaşım, yeni kanallar açma ve alanlar elde etme amaçlı askeri hareket sürecinin, emperyalistler açısından **asıl meşruiyetini**, 11 Eylül değil Arjantin'deki gelişmeler doğruluyor. **BM, IMF, DB ve DTÖ** eliyle işletilen sömürge ve yarı-sömürgeleri, siyasi, iktisadi ve sosyal nitelikli **yönetme programları**, ardarda gelen iflaslarla, yerel ve uluslararası ölçekteki tepkilerden aldığı yanıtlardan da görüldüğü üzere, zaten ciddi oranda teşhir olmaktadır. Ancak, yaratılan "efsane"lerin, "mucize"lerin çöküşü, süreci daha da hızlandırıcı bir rol oynamaktadır.

Daha 15.09.2001'de IMF'nin alkışladığı ve örnek gösterdiği Arjantin, vitrinlerin Noel ve yılbaşı nedeniyle süslenmesini değil yağmalanmasını yaşıyor. "Ülke için seve seve" köleliği değil, kongre binasını basmayı tercih eden Arjantin halkı, **Buenos Aires**'de belki de ilk kez yılbaşı kutlamalarına izin vermedi. Faşist cuntanın kaybettiği, katlettiği 30

bin devrimci ve yurtseverin anısına, anaların gösterileriyle ünlenen **Plaza del Mayo** meydanı ilk defa bir yılbaşı gecesi, hem de sokağa çıkma yasağı yokken boş kaldı. Son on günde peşpeşe istifalarla ne hükümet edecek, ne de devlet başkanlığı yapacak kimse bulunamayan Arjantin'de; işsizlik, son üç yılda yüzde 12.9'dan 18.3'e çıkmış, 1992'de 63 milyar dolar olan dış borç, 2001'de 154 milyar doları bulmuştu. Boğazına kadar borçlanan, rant ekonomisinde yapılanan, üretimi dibe vuran, yoksullaşmanın derinleştiği, rüşvet ve yolsuzluğun meşruiyet aşamasına ulaştığı Arjantin'de; son iki yılda çöken ekonomi programlarının sayısı 9, son bir yılda değişen ekonomi bakanlarının sayısı 3, ve son bir hafta da istifa eden devlet başkanlarının sayısı 2'dir (**Rua ve Saa**). Artık dikmiş tutmayan bir hal alan ekonomi, kitleleri isyan noktasına getirmiş bulunuyor.

İşte "sosyal patlama" dedikleri "kabus" bu. Ancak ne var ki, halk muhalefetinin örgütlülüğü ve komünistlerin zayıflığı, egemen sınıfların ve efendilerinin tek tesellisi durumunda. Zira bu durumda; saltanat sallanacak, çıkarlar yaralanacak, halk ilerleme kaydedecek, devrim mücadelesi mesafeler alacak, bunun dünya çapında da önemli kazanımları olacak, ama iktidar şimdilik el değiştirmeyecektir. Bu nedenledir ki, Bush son deuce sakin davrandı ve geçen yılın son gününde verdiği "Sürdürülebilir bir ekonomik plan uygulanabilmesi için tek yol uluslararası kuruluşlarla işbirliğidir. Yardım etmek istiyoruz ancak, bu desteği IMF vb. kuruluşlar aracılığıyla vere-

biliriz." Demeciyle, IMF ve DB'nin fonksiyonu konusunda tavizsiz bir tavır takındı.

Olanlardan alınmama ve renk vermeme gayretindekilerin başında "bizimkiler" geliyor. Akıbetinin aynı olacağı kuşku götürmeyen meslektaş **Cavallo**'nun acısını kalbine gömen **Derviş**; hükümetin bir dizi yetkilisi ve medyadaki bir dizi paralı kalemeşörün çabalarının aksine, "Arjantin'le benzerliğimiz yok." ya da "Onlar IMF politikasına karşı çıktılar, uygulamadılar, onun için bunlar oldu." cinsinden akıllara durgunluk veren açıklamalar yerine, "Maliye politikasındaki hedefler tutturulamadığı için IMF desteğini çekti." demekle yetindi. Bu açıklama aslında "biz de her an bu duruma düşebiliriz" anlamına geliyor. Nitekim, lotoda 6 sayıyı tuturmaktan pek farkı olmayan "mali hedefleri tutturmak", ancak idare eden boyutuyla kısa süreli bir açılım yaratabiliyor. Zaten emperyalistlerin de sadece, sağabildikleri kadar sağlamak, ancak bu arada ineği de öldürmemek ve süt kabını devirmemek gibi derterli var.

Ülkemizde "hedeflerin tutturulması" amacıyla faşist diktatörlük, tam gaz emperyalist buyrukları yerine getirmeye çalışıyor. Bir yandan, tüm vergilere yüzde 50 ila 100 arasında artış, otomatiğe bağlanan zamlar eşliğinde devreye sokuluyor. **DİE**'nin net 255 milyon hesabına rağmen, asgari ücret 163 milyon oldu. Açlık sınırının **Türk-İş**'in son hesabına göre 281 milyon olduğu Türkiye'de, resmi rakamlara göre 3.5 milyon asgari ücretli var. Bir yandan da talimatları belletmek amacıyla ABD'ye çağrılan **Ecevit**'e 16 Ocak'a

Patronlardan kölelik zincirlerine yeni halkalar

Emperyalizmin ve uşaklarının derinleşen krizinin faturasını en ağır biçimde ödeyen işçi sınıfı ve emekçilere yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Krizle birlikte işten çıkarılan işsizler ordusu, özelleştirme saldırısının hızlanmasıyla birlikte daha da artarken, işçinin daha fazla sömürsü anlamına gelen esnek üretim saldırısı, işçi sınıfının örgütlülüğü olan sendikaların tasfiye edilmesi, çıkarılan yeni yasalarla sendikaların parçalanarak iş kolları tarzında örgütlenmesi sınıfa yönelik saldırılardan bir kaçı. Kriz derinleştikçe yeni

için önüne koyduğu hedef: Çalışma yasalarının esnekleştirilmesi, kıdem tazminatları ve ücretlerin düşürülmesi. TİSK Genel Kurulu'na hazırlanan raporda da bu saldırıları görmek mümkün. Raporda işçi haklarının çok olduğu, iş güvencesi değil, öncelikli olarak işyerinin güvencesinin olması gerektiği, kıdem ve ihbar tazminatlarının çok yüksek, yasaların işçi le-

geçici olarak duyulan işgücü ihtiyacının karşılanmasına imkan tanıyacağı" öne sürülüyor. TİSK bu öneriyle sakat ve hükümlülere yeni iş imkanı yaratma gibi olumlu yönlerin bulunduğunu da iddia etmekten geri durmuyor.

Fabrikalarda tüm enerjileri tükenene kadar çalıştırılan işçiler, artık tek patronun sömürsüsüyle sınırlı kalmayarak diğer patronların da sömürsüsüne maruz kalacak. Göçük altında kalan, iş makinelerine takılıp kolu

lik saldırılar bunlarla sınırlı tutulmuyor. Sürekli daha fazla kar diyen patronların saldırı seçenekleri bir dizi. Biri kabul görmezse diğerini hemen devreye sokmanın hazırlığındalar. "Kıralık işçi" uygulamasının ardından raporda yer alan bir diğer saldırının adı "**Zamana göre esneklik**" başlığı altında toplanmış. **Çalışma sürelerinin "kayganlaştırılması"** öneren TİSK "işletmelerin rekabet gücünü artırma" saldırısının kılfını da işçilere zamanı istedikleri gibi kullanabilecekleri imkanı sağlayacağı biçiminde formüle ediyor. Ayrıca TİSK Genel Kurul'da kıdem tazminatlarının birikmemesi için sık sık işçi çıkarmaların yapıldığını itiraf ederek şöyle bir savunma hazırlamışlar, "kıdem tazminatı, işyerinde sık sık işçi değiştirilmesine ve sonuçta iş istikrarsızlığına neden olmaktadır" deniliyor. İşçilerin bedel ödeyerek kazandığı haklara göz diken TİSK, kıdem tazminatının mali güçlükler yaşadığını ve işsizlik sigortasının olduğu ülkelerde tazminatın ödenmediğini söyledi. İşçilere komik miktarlarda ödenen bu ödeneklere göz diken TİSK gündeme getirdiği bu saldırıları önümüzdeki dönemde daha fazla gündemleştirerek yaşama geçirmeyi hedefliyor.

TİSK hazırladığı raporda ayrıca "fonksiyonel esneklik" uygulamasıyla da "işgücü verimliliğinin ve rekabet gücünün artırılması, teknolojiye ayak uydurulması" biçiminde formüle edilen seçenek de işçileri başka işletmelerde çalıştırmayı hedeflerken taşeronlaşmayı da meşrulaştırma peşindedir.

isimler altında bu saldırılar da artarak devam ediyor. Yeni biçimlendirilmeye çalışılan saldırının adı "**Kıralık işçi**" uygulaması.

22 Aralık'ta 21. Olağan Genel Kurulu'na başlayan TİSK'in (Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu) gündemi bir hayli yoğun. Bu yoğunluk sınıfa yönelik yeni saldırıların yoğunluğu. TİSK'in önümüzdeki süreç

hine katı olduğundan söz edilerek "çağdaş iş yasaları" adı altında esnekleştirilmesi dayatılıyor.

Hazırlanan raporun "Ödünç iş ilişkisi" başlığı altında önerilen **bir patronun emri altındaki işçilerin başka bir patrona kiralanması yöntemi** yeni dönemdeki saldırıların boyutunu göstermektedir. "Kıralık işçi" uygulamasının "özellikle ihtisas gerektiren işlerde,

kopan, sigortasız, hiçbir güvencesi olmayarak 100 milyon gibi bir maaşla çalıştırılan işçilerin hakları çokmuş(!) TİSK'e göre. Bugüne kadar göçük altında kalıp ölen işçilerden hangisinin ailesine yardım edilerek bakımı üstlenilmiş, sağlıksız koşullarda işçi çalıştırılan hangi patrona ceza kesilmiş, kaçının takipçisi olunmuş? Sigortasız işçi çalıştıran kaç patrona soruşturma açılmış? Sömürücüler işçiyi sömürebilecek her türlü olanağı ve koşulları en rahat biçimde hazırlarken, işçinin bu koşullara itirazının bedeli ağır oluyor. Ya işten çıkarılıp işsiz kalıyor ya da devletin copuyla karşılaşılıyor. İşçi iliğine kadar güvencesiz sömürülmeyi, işsiz kalmak istemediğinden kabul ediyor.

TİSK'İN SALDIRI PAKETİ BİTMİYOR

Yapılan Genel Kurul'da sınıfa yöne-

kadar ev ödevlerini yetiştirmek amacıyla IMF yasaları (tütün, banka, ihale, endüstriyel bölgeler vd.) mecliste pişiriliyor. AGSP, Kıbrıs, Filistin sorunları ve Irak hesabında kafası karışan T.C.'nin hayalet başbakanı, patronlarına giderken çantasını hazırlıyor.

Gösterimdeki Arjantin, < "gelecek program" ya da "pek yakında" Türkiye> mesajını verince, komprador patron-ağa devleti kaçınılmaz sonuyla nafi bir cebelleşme içine girdi. **02.12.2001** tarihli başbakanlık tasarruf genelgesiyle re'sen emekliliği ve ikramiyelerin ertelenmesini gündeme getiren, ancak gelen tepkilerle ne yapacağını şaşırıp, emeklilik konusunda çark etmeye çalışan iktidar, **2002** bütçesiyle getireceği daha beter yıkımın sonuçlarını kaldırmamanın imkansızlığını bugünden görüyor. Onlara bunu gösteren, daha şimdiden netleşen ve giderek daha da vahimleşen, sosyal ve iktisadi tablo :

Toplam **30 milyar** dolarlık krediyle IMF'ye en borçlu ülke unvanına sahip Türkiye'de, son stand-by'la kullanılan para miktarı, önceki **16 stand-by** toplamını aşıyor. Kısacası **deniz tükenmiş durumda**. Emekçinin alınteri ve halkın kanyla dolacak gibi de değil. **İTO (İstanbul Ticaret Odası)**'nun **20.12.2001**'de açıklanan araştırmasına göre en temel ürünlere gelen zamlar yüzde **200**'leri aşmaktadır. **Enerji Bakanı, 1 milyon** ailenin, borcunu ödeyemediği için elektriklerinin kesildiğini açıkladı. Kompradorların sülalesi, geceliği **1-2** aşgari ücrette karşılık gelen yılbaşı eğlenceleri içinde

zıvanadan çıkarken, yaklaşık **4-5 milyon** kişi daha **2002**'ye elektriksiz girmiş oldu. Seller ve soğuk nedeniyle onlarca kişinin **boğularak** ve **donarak** kent sokaklarında yaşamını yitirdiği koşullarda, çeşitli kuruluşlara ait araştırmalar, bedenini para karşılığı satan çocuk ve kadın sayısında büyük bir artış görüldüğünü saptıyor.

Batırılan bankalar için devletten aktarılan kaynak toplamı **18.5 katrilyonu** bulmuşken, **Ceyhan**'da **500** köylü kredi borcu nedeniyle hapisshaneye konuldu, **2500** kişi hapisshanede yer olmadığı için sırasını bekliyor. **Balıkesir Havran**'da ise hapse girecek olan **2000 "mahkum"** köylü var. **Şanlıurfa, Gaziantep, Kahramanmaraş** ve **Kilis**'te toplam **26.000** köylü hakkında icra takibi yürüyor. **Sosyal Yardımlaşma ve Dayanışmayı Teşvik Fonu (Fak-Fuk-Fon)** 'ndan yararlananların sayısı **1997** yılında **2.348.000** iken, **2001**'in ilk altı ayında **5.922.000**'e yükseldi. **Aşevlerinden** yararlananlar **1997**'de **4.250** kişiyken, **2001**'in ilk on ayında **43.169** sayısına ulaştı. **Yeşil kartlı** sayısı ise **10 milyon** buldu. Zaten bir işe yaramayan ve bu sayı karşısında iyice özelliğini yitiren bu aldatmacadan vazgeçileceği söyleniyor.

Mücadele ve isyan geleneği açısından halkımızdan çok daha ileride bulunan **Latin Amerika**'nın, önemli bir toprağı sayılan Arjantin'e rahmet okutacak iktisadi ve sosyal tablo, doğal olarak siyasi arenada da yankısını buluyor. Asıl iktidar sahiplerinin kimler olduğu sorusunun yanıtını hala bilmeyenler için, **TİSK** başkanı **Refik Baydur 24.12.2001**'de yaptığı açıklamada, "**İş güvencesi yasa**

tasarısını 1.5 yıldır bakanlar kurulunda bekletiyorum." dedi. Resmiyette ne cumhurbaşkanının ne de **MGK**'nin dahi elinde olmayan bu yetki, egemen sınıfların meşru tek yetkisidir. Görünürde yetkisi olanlardan **A.Necdet Sezer** ise zaman zaman oynadığı **papaz** rolünün gereği "**muhalefet**" yapıyor. **Şubat 2001** krizinin hemen öncesinde, Anayasa fırlatmalı, nankör kedi yakıştırmalı **MGK** toplantısındaki dalaşmadan sonra, en "**ağır**" **muhalef** sözleri, **12.12.2001**'de Türk-İş heyeti ile görüşmesinde sarf etti :

"**Söze gelince yolsuzlukla mücadele edelim diyeceksin, eyleme gelince suçları kolaylaştırıcı düzenlemeler yapacaksın. Olacak şey değil. Tütün yasasıyla çiftçiyi perişan edecekler. Seçim ve siyasi partiler yasasının değişeceğine inanmıyorum. Değiştirdik derler, önemsiz bir yerle oynarlar. Düşünün 8-10 bankadan alınan para, hortumlanan demiyorum, o hafif bir tabir, 15-17 milyar dolar.**"

Mesut Yılmaz'ın "**gestapo devleti**", **Yargıtay** Başkanı **Sami Selçuk**'un Anayasa için "**polis tüzüğü**" yakıştırmalarından sonra, "**polis devleti**" tanımlaması da **Çiller**'den geldi. "**Muhalefette doğru söyler, iktidarda şaşar**" deyimine uygun tarzda verilen demecilere **29.12.2001**'de bir yenisi ekleyen **Çiller**, "**Türkiye'deki polis devleti kavramı Arjantin'de yok. Bugün bir insan açım diye bağırırsa üç polis alır onu hapse götürür. Başbakanlık önünde kendini yakmaya kalkışan bir kişi, eğer komaya girmemişse, ilk önce hastaneye değil hapse götürülür.**" dedi.

Başbakanlığı döneminde katliam listelerini bizzat hazırlayan, oluk oluk yurtsever, komünist ve devrimci kanı akıtan **Çiller**, **26.12.2001** tarihinde **DYP** gurubunda yaptığı konuşmada seçim çağrısı yaparken, "**Halkın acılar yaşatan diktatörler bile bu kadar koltuğa yapışmamışlardı.**" diyor.

Kendi teşhirlerini açık biçimde yine kendilerinin yaptığı bir tükenmişlik içerisindeki hakim sınıflar, cellatını bekleyen bir idam mahkumu konumuna gelmiş bulunuyorlar. Aslında bu durum, ABD önderliğindeki emperyalistlerin çırpınısından bağımsız değil ve de dünyanın bütün sömürge ve yarı-sömürgelerinde giderek benzeşen bir boyutta yaşanıyor. "**Sosyal patlama olmaz**" diye mezarlıktan geçerken ıslık çalanlar, bir kısım akıl hocası alçağın "**Türkiye'de açlık sınırında olan insanlar var ama, acı çekme endeksi çok yüksek.**" sözlerine de pek aldırmıyorlar.

Buna aldırmış etmediklerinin en somut örneğini de, komünistleri ve devrimcileri, diri diri gömdükleri hücrelerde **izolasyon/tecrit** işkencesine tabi tuttukları koşulları kısmen de olsa gevşemesine yol açacak, **4 ilin barosu** tarafından ortak olarak geliştirilen, "**üç kapı üç kilit**" önerisine, demokrat, ilerici, yurtsever nitelikli geniş bir kamuoyundan verilen desteğe rağmen, kayıtsız kalmakla veriyorlar. Hapishanedeki komünistlerle yer değiştirecekleri, daha doğrusu **dünya değiştirecekleri** günü geciktirmek için boşuna diretiyorlar.

O kapılar ve kilitle bugün açılmasa da yarın mutlaka açılacak. Hem de kırılarak açılacak !

Rize Belediyesinde işçi kıyımı

Rize Belediyesi'nde "belediye-nin mali anlamda çok zor durumda olduğu" gerekçesiyle 314 işçi, belediye başkanı Hızır Hop tarafından yeni yılda işten atılacak. İşten atılacak işçiler belediyenin inşaat, kanalizasyon ve benzeri hizmetlerinde çalışıyor. Belediye işçileri 2 aydır paralarını alamadıklarını da belirtiyorlar.

Özelleştirme işçileri geçemedi

Trabzon Valiliği aracılığıyla özelleştirilmek istenen Trabzon limanında işçilerinin Trabzon İdare Mahkemesinde açtıkları dava sonucu özelleştirme durduruldu. Dört kez ihaleye çıkarılan Liman'la ilgili İdari Mahkemenin aldığı kararı değerlendiren Liman İş Sendikası Başkanı **Zafer Zeytin**; "liman özelleştirilirse burada çalışanların işine son verilecek ve Liman taşeron bir firmaya ucuza devredilecek" dedi.

IMF kısılcacında gazetecinin onuru

Sinop'un Gerze ilçesinde 10 yıldır gazetecilik yapan ve ayrıca Gerze Gazetesinin sahibi olan **Hasan Sayar** girdiği ekonomik sıkıntılardan dolayı intihar etti. Gerze'nin Hamidiye Mahallesi'nde oturan Sayar'ın günlük olarak tuttuğu ajandasında eşine yazdığı notlarda; "IMF'nin kucağına oturarak ülkenin bağımsızlığını hiçe saydılar" yazarken Ecevit'e de "partisi sol mu diyorsunuz... Hadi canım siz de hırsızlık ve ahlaksızlık diz boyu. Bir ülkenin çöküşü böyle oluyor işte" diyerek sisteme olan öfkesini yazıyordu.

Ocakta bir işçi daha öldü

Zonguldak'ta Türkiye Taşkömürü Kurumu'na (TTK) bağlı Üzülmüş Müessese Müdürlüğü Asma Kömür Ocağında iş kazasında(!) **Kerim Kuroğlu** isimli bir işçi öldü. Yerel kaynaklardan alınan bilgilere göre Kuroğlu'nun, kömür ocağında sökülen kömürleri yoklarken vagon çarpması sonucu öldüğü bildirildi.

Direnişimiz haklarımızı alana kadar devam edecek

Kartal: Tuzla Deri Sanayi Bölgesinde Tarancılar Deri'de örgütlenmek için sendikali olup temsilci seçilen Selami Çakmak'ın 6 Aralık 2001 tarihinde nedensiz işten atılmasıyla **Selami Çakmak** direnişe başlamıştı. Bugün temsilcilerini işten atanın yarın kendilerini de işten çıkartacağını düşünen 19 işçi, temsilci arkadaşlarını yalnız bırakmamak için temsilciyle birlikte direnişe başladılar. Fabrika önünde çadır kuran işçiler yağın yağmura, çamura, soğuk havaya aldırış etmeden sosyal haklarını alabilmek, üretime geri dönebilmek için çaba harcıyorlar.

Direniş çadırında görüştüğümüz, işçiler adına bize bilgi veren Selami Çakmak, yaklaşık 1 yıldır Tarancılar Deri'de çalıştığını, kendisinin ve arkadaşlarının sigortalarının bile doğru dürüst yatırılmadığını belirtti. Hiçbir sosyal hakları yararlanamadıklarını söyleyen Çakmak bunun üzerine sendikaya üye olduklarını ve kendisinin de işyeri temsilcisi olduğunu söyledi. Sendikanın fabrikaya girmesinden ve işçilerin örgütlenmesinden çekinen patronun kendisini tehdit ettir-

diğini, sendikadaki temsilciler toplantısına katılmamasını istediğini söyledi. 5 Aralık'ta yapılan toplantıya katıldığı, kendisi ve işçi arkadaşlarının sosyal haklarını aradığı için işten atıldığını vurguladı.

Çakmak, patronun arkadaşlarının sosyal haklarını vermesi

bir dayanışma örneği gösteriyor. Çakmak kendilerini yalnız bırakmayan, maddi manevi her türlü desteği sağlayan sendikacılara da teşekkür etti.

Çakmak'tan sonra Deri-İş Sendikası Tuzla Şube Başkanı **Hasan Sonkaya** ve Deri-İş Sendikası Başkan Vekili **Musa**

temsilciyi işten çıkarttığını, diğer işçilerin de temsilciyi yalnız bırakmayarak onların da direnişe başladığını belirttiler. Uzun zamandır Tuzla'da direniş olmadığını belirten yöneticiler, fabrikada üretimin devam etmesinin, sezon sonunun olmasının kendileri açısından handikap olduğunu söyleyerek **Tuzla'daki diğer işçilerin bu mücadelenin etrafında birleşerek mücadelenin ileri taşınması gerektiğini vurguladılar.** Direnişin uzun sürebileceğini söyleyen yöneticiler, sonuçta işçilerin üretime döneceğini de söylediler. Patronla görüşme talebinde bulunan sendikacılar patronun görüşme talebini kabul ettiğini ama görüşmelere gelmediğini de belirttiler.

Fabrikada üretim devam ederken, üretimi patronun kardeşleri ile birkaç işçi devam ettiriyor. Çalışan işçilerden iki tanesi Doğu Türkistan'lı ve kaçak çalıştırılıyor. Türkiye'de çalışma izni bulunmayan işçilerin hiçbir sosyal hakları yokken daha düşük ücretle çalıştırılıyorlar.

durumunda arkadaşlarından izin alıp fabrikadan ayrılacağını söylerken kendinden önce arkadaşlarını düşündüğünü gösteriyordu. Aynı dayanışmayı, özveriye Çakmak'ın arkadaşları da Çakmak işten atıldığında göstermişlerdi. Bu da bize güzel

Servi de direnişi değerlendirirken, işçilerin sendikali olmadan önce hiçbir sosyal haklarını talep etmediklerini, temsilci arkadaşın sendikaya gelip gitmesinden sonra sosyal haklarını talep etmeye başladıklarını, bunu hazmedemeyen patronun

Hava-İş Atilay Ayçin'le devam dedi

Türkiye Sivil Havacılık Sendikası Hava-İş'in 24. Olağan Genel Kurulu 22-23 Aralık tarihlerinde Bakırköy'deki İncirli Sineması'nda gerçekleştirildi. İşyerlerinde yaptıkları delege seçimlerinin hepsini kazanan ve havacılık sektörünün ciddi sorunlar yaşadığını belirten Atilay Ayçin'in listesi Kurul'da yönetime aday tek liste idi. Seçim yarışı olmayacağından öncesinde yapılan yorumlarda bu Genel Kurul'un sektörde yaşanan sorunların sağlıklı bir şekilde tahlil edildiği ve bunlara uygun çözümlerin üretildiği bir platform olacağı belirtildi.

22 Aralık'ta Türk-İş ve DİSK'e bağlı birçok sendikanın genel merkez yöneticisinin katıldığı Genel Kurul'a 300 delege, üye ve konuk katılırken oluşturulan divanın başkanlığına Petrol-İş Sendikası Trakya Şube Başkanı **Tekin Akın** seçildi. Açılış konuşmasını yapan Atilay Ayçin "içinde yaşadığımız krizi doğuran nedenleri ve krizin gelişme tarzını iyi kavramak, işçilerin ve emekçilerin çıkarları doğrultusunda bir program uğrunda mücadele etmek bir zorunluluktur" diyerek bu Genel Kurul'un ülke ve işkolunda yaşanan sorunların ele alındığı bir tartışma platformu olmasını istedi.

Ardından konuşan Türk-İş Genel Sekreteri **Hasan Hüseyin Karakoç**, kısa bir süre önce "örnek ülke" olarak gösterilen Arjantin'le Türkiye'nin de aynı süreci yaşadığını söyleyerek Türkiye'nin "ayakta" olmasını tek sebebinin halen özelleştirilmemiş kamu kurumlarının bulunması olduğunu ifade etti.

DİSK Genel Başkanı **Süleyman Çelebi** de Arjantin'de yaşanan olayların Türkiye'de halkın sağ duyulu olduğu için yaşanmayacağını savunanlara seslenerek "bu sağduyunun da bir haddi var, sorumlu davranışın da bir sınırı var. Bu sınırın en son noktasına geldiğimizi artık bilmeliler" dedi. Çelebi Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda alınan genel grev kararını da desteklediklerini ifade ederken "güç birliği" çağrısını yaptı.

Bergama köylülerini temsilen konuşan **Oktay Konyar** da "ülke egemenliğinin, bir gecede parmak kaldırarak emperyalistlere verildiği bir dönemde çıt çıkarmayan sendikacıları" ağır bir şekilde eleştirerek onları 12 Eylül'ün yasakları arkasına sığınmakla suçladı.

Petrol-İş Genel Başkanı **Mustafa Öztaşkın**, Deri-İş Genel Başkanı **Yener Kaya**, Harb-İş Genel Başkanı **Orhan Atay** ve TÜMTİS Genel Başkanı **Sabri Topçu**'nun da birer konuşma yaptıkları Genel Kurul'un öğleden sonra devam eden bölümünde bazı delegeler de konuşma yaptılar. Özellikle genç delegelerin daha çok iş kolunun sorunlarına değindikleri gözlenirken daha "eski"lerin ise kişisel tartışmaları ön plana çıkardıkları dikkat çekti. Konuşmaların sonunda Atilay Ayçin de özellikle kendisine yapılan eleştirilere sert yanıt vererek **kendisiyle ilgili somut bir delil getirdikleri ve kanıtlandıkları gün istifa edeceğine** söz verdi. Delegelerin alkışlı desteğini alan konuşmanın ardından tüzükteki yasal değişikliklerin onaylanmasıyla Genel Kurul'un

ilk günü bitirildi.

23 Aralık günü 300 delegenin katılımıyla gerçekleşen yönetim seçimlerinde Atilay Ayçin 246 oy alarak **5. kez** Genel Başkan seçildi. Geçmiş dönemdeki yönetim kadrosunun aynı kaldığı Genel Kurul'da Genel Başkan Yardımcılığına Namık Sezgin, Genel Sekreterliğine Mustafa Yağcı, Mali Sekreterliğine Ali Bayrakçı, Teşkilat Sekreterliğine Kaya Sayın, Eğitim Sekreterliğine de Eyüp Kaplan getirildi.

YENİ YILLARA DEĞİL KENDİ GÜCÜMÜZE GÜVENELİM!

Yeni bir yıla giriyoruz. Egemenler açısından yeni bir yılın anlamı, bir önceki yılda yaşananları unutturmayı, emekçilerde bilinç bulanıklığı yaratarak beklentiye sevk etmeyi, umudunu yitirdikleri düzene yeniden güven duymalarını sağlamayı içermektedir. Son aylarda birkaç göstergeye bakarak, "umut" kampanyasını bugünden başlattılar bile. Dolar düşmüş, borsa yükselmiş, ekonomi iyiyeye gidiyormuş. IMF 16,5 milyar dolarlık ek kredi verecekmiş vb. Böylece, yeni yılla birlikte devam edecek olan saldırılara karşı, emekçilerin gelişebilecek tepkisine bugünden önlem almayı düşünmektedirler. Tıpkı yeni bir yüzyıla girerken yaptıkları gibi.

Oysa içinde bulunduğu yolda yaşananlar, yılın bitmesi ile sona ermeyeceği gibi, yeni bir yıla yeniden, hiçbir şey olmamış gibi başlamayacağız. Yeni yıl da, bir önceki yılda olup-bitenlerin devamı olarak, onun üzerinden şekillenerek sürüp gidecek.

Bunun için ne oldu? sorusunun cevabı aslında olacakların da habercisi olarak karışımıza çıkıyor. Üst üste krizlerin yaşandığı, yoksullaşmanın arttığı, açlığın ve sefaletin ölüm sınırında yaşandığı bir yılı daha bitiriyoruz. Kriz bahanesiyle 1,5 milyon işçinin işsiz kaldığı, sendikali işçi sayısının 700-800 binlere düştüğü, çalışanların yarısından fazlasının kayıt dışı çalıştırıldığı bir yılı daha bitiriyoruz. Açlıktan ve soğuktan ölenlerin onlara vardığı bir yıl...

Sadece bu kadar da değil. Türk-İş'in yaptığı araştırmaya göre, açlık sınırının 293 milyon lira, yoksulluk sınırının 892 milyon lira olduğu, asgari ücretin ise 163,5 mil-

yon olarak belirlendiği bir yıl... %65'inin faiz ödemelerine ve askeri harcamalara ayrıldığı savaş bütçesinin hazırlandığı bir yıl... Birbiri ardına uygulanan IMF programları ve "devletin küçültülmesi" operasyonu ile ülkenin uluslararası sermayenin talanına açıldığı, emek hareketini ezmek, emekçi sınıfların kazanılmış tüm haklarını ortadan kaldırmak için seferberlik ilan edilen bir yıl...

Tüm bu saldırılara karşı işçi sınıfı ve emekçilerin ne yaptığına gelince... On yıllardır sendikalara çöreklenmiş sendika patronlarının oyunlarıyla, emekçilerin bilinçleri köreltmeye çalışılmış, militan ruh ve sonuç alma kararlılığından uzak eylemliliklerle öfkeleri sönmülmüştür. Sendika ağalarının pratiği, tamamen emek cephesini bölmeye ve uyuşturmaya dönük olarak, Bakanla, hükümet yetkilileriyle görüşme, kah patronların yanında kah hükümetin yanında taraf olma ve emekçileri de taraf olduğu yere yedekleme, bunun yanında tabanın zorlamasıyla birkaç açıklama yapma, eylem kararı alma ve bunları ilan etmeyle yetinildiğini gösteriyor.

Birkaç aydır yaşananlara bakmak bile, bu tespitlerin doğruluğunu göstermeye yetecektir. TİSK Başkanı Refik BAYDUR, patronlar klübünün kongresinde yaptığı konuşmada "İşgüvencesi yasa tasarısını bir buçuk yıldır hükümetin asli görevinin patronların çıkarlarını koruyan yasaları çıkarmak olduğunu, ülkede ve hükümette kimlerin söz sahibi olduğunu bütün açıklığıyla ortaya koymuştur. Konuşmasının devamında "Biz işgüvencesi yasa tasarısını istemiyoruz; bize gereken, rekabet gücümüzü artı-

racak olan tam kuralsızlıktır. Bırakalım işgüvencesini öteki yasaları da esnekletirelim" diyerek kendi sınıf çıkarlarını korumadaki kararlılığını tüm açıklığıyla ifade etmiştir.

Herşey bu kadar açıkken, konfederasyon yöneticileri, Çalışma Bakanı Okuyan başkanlığında toplantıya katılıyor ve işçi düşmanı Baydur'la kafa kafaya vererek, "İşgüvencesi Yasa Taslağı" ve "zorunlu tasarrufların ödenmesi" ile ilgili "para yok, arazi verelim" formülünü işçilerin en az tepkisiyle nasıl hayata geçiririz çarelerini arıyorlar. Bu tür toplantılar ve görüşmelerden sonra basının karşısına çıkıp işçi haklarında yeni kazanımlar olacak havası yaratacak biçimde açıklamalar yaparak dikkatleri dağıtmaya çalışıyorlar. Oysa daha dün hükümetin saldırı politikaları karşısında genel eylem yapacaklarını ifade ederken, Refik Baydur'un konuşmalarından sonra da eleştirilerle O'nu ve hükümeti topa tutmuşlardı.

Daha önce de defalarca taniş olduğumuz bu ikiyüzlü davranışlarıyla, ayrıca emek cephesinin sorununu "İşgüvencesi Yasa Taslağı" çıkarılmasına indirgeyerek, emperyalizmin ve patron-ağa devletinin kapsamlı saldırılarını gözlerden gizlemek istemektedirler. İş güvencesinin sağlanması elbette emekçiler açısından önemlidir. Ancak emek düşmanlıkları tescillenmiş hükümet ve patronlarla oturlan uzlaşma masalarından çıkacak bir yasanın, iş güvencesi getireceğini beklemek hayalciliktir.

Emperyalizm ve uşaklarının, işçi ve emekçilere yönelik, hareketi tamamen ezmek, darmadağın etme ve örgüt-süzleştirme amaçlı kapsamlı saldırılarını görmeden ve bu-

nu hedefleyen sonuç alıcı eylemlilikleri örgütlemeyen, masa başlarında tek tek yasaları çıkartma amaçlı yürütülen bir mücadelenin başarı şansı yoktur. Aldatıcı, oyalamacı ve düzen içine çekici her türlü propagandayla hareketi pasifize eden sendika ağalarına karşı emekçilerin vereceği en güzel cevap, onları tarihin çöplüğüne atarak, milyonların yenilmez gücünü göstermek olacaktır. Ancak bu da kendiliğinden olmayacaktır. **Bu gücü ortaya çıkaracak, örgütleyecek olan ancak ve ancak proletaryanın en ileri, en kararlı ve en örgütlü kesimleridir.** Dünyanın birçok ülkesinde olduğu gibi bizim ülkemizde de çok yönlü ve kapsamlı saldırıların emekçi hareketini yükselişe zorladığı, sisteme, kurumlarına ve kendi içindeki işbirlikçi ve sendika ağalarına yönelik güvensizliğin arttığı, öfkenin sokaklara taşınma eğiliminin güç kazandığı bir süreçte bunun olanakları her zamankinden daha fazladır.

O halde, bu gerçeklikten hareketle öncü işçilere düşen görev, fabrika, işyeri ve sendika içinde oluşturdukları temel yapı taşlarını, işçi sınıfı ve emekçilerin en geniş kesiminde sürekli ve her seferinde daha ileri bir düzeyde, inşa etmektir. Bilinçli, kararlı ve örgütlü bir çalışma ile, her türlü reformist-uzlaşmacı düşünceyle sürekli bir ideolojik mücadele yürüterek, bu düşüncelerin sınıf hareketi içindeki yıkıcı ve tahrip edici etkisini kırmaktır. Yeni bir yılı bir önceki yıldan emekçiler açısından daha umutlu, daha kararlı, daha bilinçli yapacak olan da budur. **Yani umut, yeni yıllarda değil kendi gücümüzde, kendi ellerimizdedir.**

Devletin doğrudan gelir desteği fiyaskosu afet yardımını oldu

IMF kökenli politikalarla adım adım üreticiyi sefaletle sürükleyen ve tarımı bitirmeyi amaçlayan hükümet, bir yandan da kendi raporları ile kendini yalanlıyor. Tarımdaki tüm destekleri kaldırarak sadece dekar başına 10 milyon liradan **“doğrudan gelir desteği”** vereceğini açıklayan hükümetin bu yalanını bütçede tarıma ayrılan pay olduğu gibi açığa çıkarırken; bazı bölgelerde yaşanan sel felaketleri sırasında DGD'nin (Doğrudan Gelir Desteği) afet yardımını adı altında dağıtılması hükümetin ikiyüzlülüğünün ve fırsatçılığının en bariz örneğidir.

Sayıştayın hazırladığı 2000 yılı “hazine işlemleri raporu” devletin sürekli yinedeği “tarıma verilen destekler bütçeyi zorluyor” yalanını su yüzüne çıkarıyor. Rapora göre tarımsal destekler üreticiye değil kamu bankalarının açıklarına aktarılmış durumda. Tarımı, geliştireceklerini iddia ederek imha edenlerin zaten üreticiye vermedikleri destekleri de kaldırarak yerine getirdikleri DGD'nin de üreticiye verilmeyeceğinin en güzel kanıtı 2002 bütçesinde tarıma ayrılan pay. Doğrudan gelir desteği uygulamasını TC tarihinde bir “devrim” olarak nitelendiren Tarım ve Köy İşleri baka-

nının açıklık getiremediği konulardan bir tanesi de bu.

Yapısal uyum programı çerçevesinde dayatılan DGD, tarıma yönelik tüm destekleme alımlarının ve sübvansiyonların (gübre, ilaç, tohum vb.) kaldırılarak toprağı işleyen üreticiye para desteğini öngören bir uygulama amacıyla üreticinin tepkisini alıyor. Bu uygulama ile 200 dekar kadar toprağı olan üreticilere dekar başına 10 milyon lira para yardımı yapılıyor. Emperyalizm ve uşakları tarım alanında da en bilinen yöntemlerini uyguluyorlar. **Önce imha ediyor, imha için her türlü koşulu yaratıyor, sonra da “kurtarıcı” pozlarına bürünerek geri dönüp herşeyden kar elde ediyor.** Tarımdaki tüm destekleri kaldırarak, üreticiyi sefaletle yüz yüze bırakan devlet bunların yerine DGD'yi getirerek uşaklık misyonunu yerine getiriyor. Böylece köylü kendi toprağında parayla çalışır hale getiriliyor. İnsanların yaşadıkları kriz koşulları içerisinde 10 milyona dahi olan ihtiyaçlarını kullanan devlet, bu haliyle üreticiyle dalga geçmekten öteye gidemiyor. Zaten 2002 yılı bütçesine baktığımız zaman DGD projesinin sadece yalandan ibaret olduğunu rahatça görüyoruz. 2001 yılında DGD için 500 trilyon kaynak ayıran devlet 2002 yılında bu uygulama için

1,4 katrilyon lira ayırmış durumda. Ayrılan paya göre hesaplandığında ise başvuru yapan 2 milyon 234 bin 192 üreticiden sadece 1 milyon 100 bin kişinin DGD'den yararlanabileceği ortaya çıkıyor.

Yani 2002 yılında 1 milyonun üzerinde bir üretici kitlesi hiçbir tarımsal destek olmadan üretmek zorunda. Bunun gerçek dışılığı ise olduğu gibi ortada. Ayrıca 1.4 katrilyon Türkiye'deki ekilebilir arazilere bölündüğünde zaten dekar başına 10 milyon değil 6 milyon düştüğünü görüyoruz.

Saldırıları sadece bununla da bitmiyor. Afet bölgelerinde DGD'yi afet yardımı olarak dağıtan devlet bir yandan da Bağ-kur, Ziraat Bankası ve Tarım Satış Kooperatiflerine borcu olan üreticileri DGD kapsamının dışına çıkarmaya çalışıyor. 8 bin üreticinin selden zarar gördüğü, 5 bin seranın kullanılmaz hale geldiği İçel'de DGD'lerin afet yardımı olarak verilmesi üreticilerin tepkisine neden oldu. Üreticiler haklı olarak devletin bu açıklamalarına ve projeye güvensizlik duyuyor. Örneğin Adana'da 4 milyon üreticinin DGD için başvurması beklenirken bu rakam 1 milyon 200 bin kişi ile sınırlı kaldı. Aynı şekilde Karadeniz illerinde de DGD başvurusunda bulunan üretici sayısı beklenenin çok daha altında.

Fındıkta alternatif ürün aldatmacası

Ülkemiz gerek coğrafi yapısıyla gerek toplumsal niteliğiyle sırtını tarıma dayamasına karşın köylülüğün alınterini akıttığı bereketli topraklar bugün çoraklaştırılmaya çalışılmaktadır. Böyle bir tabloda, emperyalistlere pazar olarak, onların her türlü emperyalist istemlerine, emirlerine karşı el pençe divan duran bir ülkenin köylüsü olmak zor şey. Şimdiye kadar bin bir türlü zorlukla tarlasını bahçesini işleyen köylülerimiz artık toprağını işleyemez durumdadır.

IMF ve DB'nin emrine amade patron-ağalar tarımı öylesine incelikle(!) tasfiye etmeye çalışıyorlar ki her planın kılıfı, titizlikle hazırlanıyor. “Alternatif ürün projesi”, “doğrudan gelir desteği” vb. söylemlerle nasıl da göz boyandığını hepimiz görüyoruz, göreceğiz de. Bu noktada ülkemiz fındık üretimi üzerinde dönen dolaplara değinecek olursak; bildiğimiz gibi ülkemiz fındık üretimi “alternatif ürün projesi” aldatmacasıyla yok edilmeye çalışılıyor. Dünya fındık üretiminin %70'ini, ihracatının ise %75'ini karşılayacak kapasitede olan fındığın üretimine DB'den alınan 160 milyar dolar kredi ile üç yıla kadar bahçelerin sö-

kümü zorunluluğu ile nokta konulmaya çalışılıyor.

Son derece değerli bir tarım ürünü olan fındığın dikimi son yıllarda başta ABD olmak üzere İtalya, İspanya, Yunanistan, Gürcistan ve Azerbaycan'da ivmelenmektedir.

Fındık Tarım Satış Kooperatifleri Birliği (Fisko Birlik) Yönetim Kurulu Başkanı Hüseyin Durucan'ın yaptığı açıklamada ifade ettiği gibi fındık her yıl 750-800 milyon dolar getiren bir üründür. **Böyle bir ürünün neden tasfiye edildiğinin cevabını devletin emperyalistlere bel bağlamışlığında aramak elbette yerinde olacak.**

1 Eylül'de başlayan 2000-2001 sezonunda 17 haftalık bölümde sadece 372 milyon dolar döviz sağlayan fındık üretimine son verilerek köylüler kivi üretimine teşvik edilmeye çalışılmaktadır. Özellikle Doğu Karadeniz Bölgesi'nde yetiştirilen ürünlere alternatif olarak gösterilen “kivi”nin daha çok gelir getireceği propagandasıyla köylüler ikna edilmeye çalışılmaktadır.

Kivi hakkında hiçbir bilgisi ve deneyimi olmayan köylülerin bu noktada yaşadıkları endişenin yanısıra fındık

dık bahçelerinin sökülmesi için önlerine koyulan üç yıl sonunda karınlarını nasıl doyuracakları da ciddi bir sorun olarak köylüleri beklemekte. Şu bir gerçekliktir ki bugün devletin fındık üretimine yönelik bu politikası Karadeniz köylüleri için göç, işsizlik, açlık ve yoksulluktan başka birşey getiremeyecektir.

Tarımı ve köylülüğü desteklemeye, geliştirmeye yönelik hiçbir politika aramayan ülkemiz patron-ağaları çiz-

dikleri bu tablo ile efendilerinin sırtlarını sıvazlarken, her fındık sezonunda onca sıkıntıya, gözültüne, aşağılanmaya maruz bırakılan Kürt fındık işçilerine de fındık bahçelerinin yolu kapanmış olacaktır. Bugün köylülerin yaşadığı ve yarın yaşayacağı üretilmezlik, açlık, sefalet, göç ve işsizlik beraberinde isyanı da getirecektir. Ve hiçbir göz boyama kitlelerin kabaran öfkelerini dindiremeyecektir.

Üreticinin sabrı taşıtı...

Ulusal Tarım Kongresi'nde öfke dinmek bilmedi

Ankara: Türkiye Ziraatçılar Derneği'nin girişimleri ve üreticilerin katılımı ile düzenlenen "Ulusal Tarım Kongresi" 24-25 Aralık 2001 tarihleri arasında Ankara'da ATO kongre salonunda yapıldı. İki gün süren kongreye Tür Köy-Sen yöneticileri, ATO başkanı Sinan Aygün, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, Tarım Kredi Kooperatifleri başkanı Kadir Arıca ve Fisko Birlik başkanı Kadir Konuk katıldı. Başından son gününe kadar üreticilerin tepkilerinin hakim olduğu kongre boyunca yapılan konuşmalarda ülke tarımının bilinçli olarak bitirildiği vurgulandı. Açılış konuşmasını yapan Türkiye Ziraatçılar Derneği Başkanı İbrahim Yetkin 1980'den beri uygulanan tarım politikalarının tarımı bitirmeyi amaçladığını belirterek Tarım Baka-

nı'nı korumaya çalıştı. Tarım Bakanı Hüsnü Yusuf Gökalg'ı kasitederek "bazı şeyler onun elinde değil" diyerek bakanı korumaya çalışan Yetkin'e üreticiler "İktidarda olan onlar, nasıl ellerinde değil?" diyerek tepki gösterdiler. Yetkin'in ardın-

dan konuşan ATO (Ankara Ticaret Odası) Başkanı Sinan Aygün Arjantin'in 154 milyar olan borcunu belirterek Türkiye'nin Arjantin'den daha kötü durumda olduğunu vurguladı. Türkiye'de ayaklanma olmamasını da halkın sağduyulu olmasına bağlayan ATO başkanı insanların bu yönlü üstüne giderek pohpohlamaya çalıştı. ATO başkanının ardından üreticiler adına konuşan Recep Konuk da bankaları boşaltanların üretici olmadığına dikkat çekerek bankalara 20 milyon dolar aktarılırken üreticilere 1,5-2 milyon dolar verilmemesini eleştirdi. Konuk'un konuşması sırasında bir üretici ayağa kalkarak "sadece kasketimiz kaldı. Herşeyimizi aldılar" diyerek üreticilerin düştüğü durumu yansıttı. Bu arada tarım bakanının hala kongreye katılmış olmaması üreticiler arasında kızgınlığa yol açtı. "Kendimiz söyleyip kendimiz dinliyoruz. Hani dertlerimizi dinleyeceklerdi" diyen üreticiler Deniz Baykal'ın konuşmasına da ilgi

göstermedi. Zaten gerilimli bir havada başlayan kongre Tarım Bakanı Hüsnü Yusuf Gökalg'ın gelişi ve üreticileri hiçe sayan konuşmaları ile doruğa ulaştı. Kürsüye çıktığı andan itibaren sorunları kendi üzerinden atarak önceki hükümlere yıkmaya çalışan Gökalg üreticilerin tepkisinden kurtulamadı. Tarımın öldürüldüğünü iddia edenlere karşı "tarım hiç doğmadı ki" diyerek traji-komik bir savunma yapan bakan salondan gelen tepkileri de duymamazlıktan gelerek bir an önce işini yapıp kaçmak ister bir durumdaydı. IMF'nin yıkım politikalarının tarım alanındaki icraatçısı olan Gökalg kulaklarını bu tepkilere tıkamaya çalışsa da konuşması sırasında ısrarla gerçekleri söyleyen bir üreticiyi de "ben tarımı sen-

mi da oldukça sertti. Üreticilerin tepkisine sınırlanan Demirel'in "biraz susun da beni dinleyin" şeklinde konuşmasına üreticiler de "sizi dinleye dinleye bu hale geldik" dediler. Utanmadan sözlere devam eden Demirel'in "ben sizin kursağımızı bilirim" sözlerinin ardından haklı olarak iyice gerilen üreticiler "kursağımızda birşey kalmadı" dediler.

Yine kongre kapsamında yapılan "küreselleşme ortamında ulusal tarım politikaları" adlı panelde uluslararası kurumların dayatmaları ile uygulanan tarım politikalarının Türkiye tarımını sömürgeleştirdiği vurgulandı. Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi öğretim üyeleri, Atatürkçü Düşünce Derneği, TEMA Vakfı başkanının da katıldığı toplantıda

DGD'nin (Doğrudan Gelir Desteği) bir sadaka sistemi olduğu vurgulandı.

Kongrenin son gününde bir konuşma yapan Tür Köy-Sen Genel Başkanı Şevki Konur egemen güçlerin vatana ihanet ettiğini vurgulayarak bugün üretmeyenlerin üreten-

lerden daha karlı olduğunu söyledi. Pancarların şekere dönüştüğünü ancak pancar paralarının hala verilmediğini belirten Şevki Konur'un ardından Fisko Birlik Genel Müdürü Doç. Dr. Mihdat Çakır, Tarım Kredi Kooperatifleri Başkanı Kadir Arıca ve Türkiye Ziraat Odaları Birliği adına Ünal Örnek birer konuşma yaptılar.

Kongrenin bütününe bakıp bir değerlendirme yaptığımızda iki günlük sürece damgasını vuranın ne siyasilerin mesajları ne de bildik rakamların tekrarlanması değil üreticilerin tepkisi olduğunu görüyoruz. Siyasilerin mesajlarını okutmayan, Süleyman Demirel ve Tansu Çiller'in konuşmasına izin vermeyen, Tarım ve Köy İşleri Bakanının yalanlarını yüzüne çalan üreticiler bu tavırları ile hiçbir siyasetçiye güvenlerinin kalmadığını ortaya koydular. Bu tepki özellikle kongrenin soru cevap bölümünde öne çıktı.

TZOB temsilcisine "işçi memur meydanlarda, TZOB her yerde ör-

gütlü. Neden bu saldırılara tepki göstermiyoruz?" sorusunu yönelten üreticiler bu soruyla saldırıların her kesime yönelik olduğunu ve çözümün meydanlarda olduğunu anlatırken TZOB temsilcisi halkın sokaklara çıkmasından duyduğu endişeyi "çözüm sadece sokaklarla sınırlanmamalı" diyerek gösterdi. Üreticiler ayrıca tepkilerini frenlemeye çalışan bu gibi kuruluşlara "sizin kuruluşunuz üreticinin kapısına jandarma getirdi" diyerek tepkilerini dile getirdiler.

Taş ocağı kararına tepki

Samsun: Samsun'da balıkçı barınağına taş sağlamak amacıyla açılması düşünülen taş ocağının yakınlarında yaşayan köylüler, olayı pankartlarla protesto etti. Merkeze bağlı Şirinköy'de, DLH Genel Müdürlüğü tarafından Samsun Balıkçı Barınağı'nın yapımı için açılması düşünülen taş ocağının gerekliliği "ÇED" raporu, Çevre İl Müdürlüğü, Sağlık Müdürlüğü, Turizm Müdürlüğü ile çeşitli kamu kuruluşlarından oluşan bir heyet tarafından yörede yaşayan köylülere anlatıldı. Şirinköy Muhtarı Osman Yadigar, daha önce de köy yakınlarında başka bir taş ocağı işletildiğini ve bundan mağdur olduklarını belirterek, "Daha önce, köyümüzün yakınlarında taş ocağı açıldı ve yaklaşık 12 yıl çalıştı. Geçtiğimiz yıl ise ruhsatı bitti. Bu taş ocağındaki patlamalar yüzünden çocuklarımızın ruh sağlığı bozuldu" dedi.

Halk artık pazarlara da gidemez oldu

Kışın soğuk, karlı ve yağmurlu geçmesi halkı birçok yönden zor durumda bırakıyor. Bunlardan bir tanesi de tüketim maddelerine yapılan zamlar. Zaten meyveyi, sebze tane tane alan yoksul halk artık onu da alamayacak duruma geldi. Bir taraftan bu kışı nasıl geçireceğini düşünen halk daha da zor duruma terk ediliyor. Meyve, sebze ve birçok tüketim maddelerine zamlar gelirken hallerde domates fiyatları 250 bin ila 1 milyon lira arasında değişirken, elma 300 bin, 850 bin lira, portakal 250 bin-700 bin lira arasında satılıyor. Her yıl yüzlerce, binlerce kişinin iyi beslenememesinden kaynaklı ciddi rahatsızlıkların yaşandığı ülkemizde, ülkeyi yönetenler hortumcularla, çetecilerle birlikte hareket ederlerken çocuklarımız ölüme terk ediliyor.

den daha iyi bilirim" diyerek azarlamadan da edemedi. Gökalg'ın ezberlediği cümleleri hızla bitirip salondan ayrılması da tepki aldı. "Bakan sadece kendin konuştun. Bizi hiç dinlemedin" diyen üreticilerin öfkesinden kongrenin ikinci gününe katılan Süleyman Demirel ve Tansu Çiller de nasibini aldı. Utanmadan sözlere devam etmeye çalışan siyasiler tüm bunları duymamazlıktan geldi. Kongrenin ikinci gününde üreticiler adına söz alan Eskişehir Ziraat Odası Başkanı İsmail Büyüksan'ın "Türkiye'de üretici açken İsrail'den gelen karpuz, Hollanda'dan gelen peyniri hangi vicdanın rahatlıkla tüketecek?" diye sormasının ardından Çiller sahneye çıkarak bugün yaşanan tüm sorunların kaynağını hükümete yükledi. Çiller'in sözlerine "benim zavallı üreticim" demagojisi ile başlamasına üreticiler "bizler zavallı değiliz" şeklinde bağırarak yanıt oldular. Kürsüye "ben sizden biriyim" diyerek çıkan Demirel'e ya-

Sessiz tepki eylemleri devam ediyor

İHD İstanbul Şubesi önünde tecrit ve izolasyona karşı sürdürülen sessiz tepki eylemi 21 Aralık 2001 tarihinde de devam etti. Eylemde konuşan Şube Başkanı Eren Keskin baroların tecritin kaldırılması için hücrelerin üç kapısının kilidinin açılması önerisinin hayata geçirilmesi gerektiğini söyledi. İHD Adana Şubesi önünde de oturma eylemi yapıldı. Eylemde "Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun", "İçerde, dışarda hücreleri parçala" sloganları atıldı.

Adli Tıp'tan açıklama

Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk "Hayata Dönüş Operasyonu"na ilişkin Adli Tıp'ın açıklamasına karşı "operasyonla ilgili rapor hazırlanırken tavandaki kurşun izlerine bakıp koğuşa ateş açılmış dersenez bu yanlış olur. Gerçekleri bütünüyle görmek gerekir. Böyle yapmazsanız gerçekleri saptırmış olursunuz." dedi. Türk'ün bu sözleri üzerine Adli Tıp Kurumu Başkanı "bilirkişiliğin tarafı olmaz, sadece ve sadece doğruyu söyler. Bu Hayata Dönüş operasyonunda da sıradan bir cinayette de böyledir" dedi.

İşkenceye karşı dava açıldı

Mehmet ve İsmail Candoğan isimli kişiler Ankara'nın Tuzluçayır semtindeki 30 Ağustos Karakolunda gördükleri işkenceden dolayı İlhan Bozkurt, Yılmaz Çetin, Alp Haşim Erkuş, Mustafa Kemal Yıldırım, Musa Aktürk, Nedit Binay, Yusuf Büyükoğlu, Şerafettin Varol isimli polisler 3 ay ile 5 yıl arasında ceza istemiyle dava açtılar. Ankara 3. Asliye Ceza mahkemesinde 27 Aralık 2001'de görülen duruşmada Candoğanların avukatı müdahillerine karakolda "kötü muamele" değil "işkence" yapıldığını söylese de Hakim Şenol Peker işkence konusunda görevsizlik kararı vererek davayı 12 Şubat 2002 tarihine erteledi.

Baroların "üç kapı üç kilit" önerisine destekler sürüyor

İstanbul: Devletin tüm toplumsal muhalefeti tasfiye etme ve emekçi halkımızı emperyalist politikalar çerçevesinde teslim alma saldırılarının en önemli ayağı olan F tipi (hücre) uygulamasına karşı sürdürülen mücadele süreci; son olarak İstanbul, Ankara, İzmir ve Antalya Barolarının "çözüm" olarak kamuoyuna sundukları "üç kapı üç kilit" önerisiyle yeni bir aşamaya evrildi. 19 Aralık zindanlar katliamıyla "terörist" yüzü bir kere daha ortaya çıkan devletin tüm saldırılarına bir yılı aşkın süredir kahramanca direnen devrimci ve komünist tutsaklar; tecrit ve izolasyonu kırmaman bir adım olarak gördükleri "üç kapı üç kilit" önerisine sıcak bakarken ve tüm demokratik kitle örgütleri ve çeşitli siyasi partiler öneriyi desteklerken, Adalet Bakanlığı'nın sessizliğini sürdürmesi, devletin gerçek yüzünü ve niyetini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Baroların ortaya koydukları böylesi bir öneriye bile bir aydır yanıt vermeyen Adalet Bakanlığı'nın kamuoyuna yönelik sunduğu tüm demec ve açıklamaların ne kadar yalan ve kitleleri aldatmanın bir yolu olduğu, o süreçte yükselen kitlesel muhalefeti kırmaman bir aracı olarak kullanıldığı, son yapılan ve gayet demokratik bir öneri olan "üç kapı üç kilit" formülüne hiçbir yanıt verilmemesiyle açığa çıkmıştır. Bu kapsamda açığa çıkan önemli bir gerçeklik de; F tipi uygulamasının ve bu uygulamada devletin ısrarlı duruşunun basit bir ısrar olmadığı, saldırının ne kadar kapsamlı ve boyutlu olduğu olgusudur. Bu açıdan F tipi saldırısını yalnızca zindanlarla sınırlamanın gerçek dışılığı da ortadadır ve görülmek zorundadır.

Devletin devrimci ve komünist tutsakları "tecrit ve izolasyon"a tabi tutarak kimliksizleştirme saldırısına zindanlardan gerekli yanıt verilmemiştir, verilmeye de devam edilmektedir. Şimdi tüm devrimci ve demokratik güçlere düşen görev ve sorumluluk; tarihsel bir direniş ve yürüyüş sergileyen tutsakların bu şanlı direnişini dışarıda daha da yükseltmek ve her türlü demokratik çözüm önerilerine karşı duyarlı olmak ve harekete geçmektir. Baroların "üç kapı üç kilit" formülünün bu çerçevede ele almalıyız. Siyasi tutsakların sıcak baktığı, demokratik kitle örgütlerinin ve tutsak yakınlarının desteklediği bu öneriyi, geniş kitlelerin gündemine sokarak baskı oluşturmak ve devleti sorunun çözümü noktasında sıkıştırarak geri adım atmaya zorlamak için her türlü araç ve yöntemi kullanarak süreci hızlandırmalıyız.

BAROLARDAN "AVUKATLAR FORUMU"

47 Baronun "TCK ile Hapishane ve Tevfikevlerinin İdaresi Hakkında Kanun"da yapılacak değişiklik tasarisına karşı düzenledikleri "Avukatlar Forumu" Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda 23 Aralık 2001 tarihinde gerçekleştirildi.

Açılış konuşmasını yapan İstanbul Baro Başkanı **Yücel Sayman** tasarının tüm maddelerinin tartışmaya açık ve her birinde bir hak ihlali olduğunu belirtirken, özellikle 6. maddede yer alan avukatların üzerlerinin aranması ve savunmayla ilgili belgelerin "şüphe" üzerine yargıç veya savcı kararıyla aranmasını bir ayıp olarak nitelendirerek "Biz bu ayıbı taşımak istemiyoruz. Asla ve asla evraklarımızı teslim etmeyeceğiz. Yasalaştırılsa bile mücadele yöntemleri bulacağız" dedi.

Forum boyunca Baro başkanları da yasa tasarısı ile ilgili görüşlerini aktardılar. Başkanlar bu tasarının bir zihniyetin devamı olduğunu ve üçlü protokolün yasalastırılması için zemin hazırlanması olduğunu, protokolün kanundan üstün tutulduğunu söyleyerek, bu karşı çıkışın avukatların haklarını değil, savunma hakkını yani halkın hakkını savunmak olduğunu özellikle vurguladılar. Erzurum Baro Başkanı ise "uzlaşarak direneceklerini" ifade ederek (bunun nasıl olacağını ise tam bir muamma olarak bırakarak) avukatların hü-

kümlülerin ziyaretine neden gittiklerini anlayamadığını ve bunun savunma hakkının kötüye kullanılması olduğunu düşündüğünü söyledi.

İzleyiciler arasından, Ölüm Orucu'nda şehit düşen Zehra ve Canan Kulaksız'ın babası **Ahmet Kulaksız** da F tipleri konusunda adım atmanın Adalet Bakanlığı'na düştüğünü ancak bakanlığın her sorunla kavga ettiğini ve "3 kapı 3 kilit" formülünün arkasında olduğunu söyledi. **Av. Muhi-tin Köylüoğlu** da protokolün ardından böyle bir yasa geleceğinin belli olduğunu söyleyerek protokole karşı birşey yapmayan Baro'yu eleştirdi.

Söz alan **Av. Behiç Aşçı** öncelikle Erzurum Baro Başkanı'na cevaben avukatlığı ticari bir meslek olarak görmediğini, dava boyunca kurulan insani ilişkinin sürmesinin hapishane koşulları düşünüldüğünde daha anlaşılır ve acil olduğunu, ayrıca uzlaşarak direnilmeyeceğini söyledikten sonra; bu tasarının ardında 3 yıldır süren F tipi politikalar olduğunu vurgulayarak, bu saldırının çözümünün bir anlamda F tipine karşı yürütülen Ölüm Orucu'nun kazanılmasında yattığını ortaya koydu. Çözüm önerileri olarak da Aşçı, birinci olarak Baro başkanlarının herhangi bir F tipine birlikte gitmeleri, ikinci olarak; savunmayı yargılamanın bağımsızlığını ortadan kaldırmak isteyen H. Sami Türk'ün avukatlığının derhal silinmesi, üçüncü olarak; bir ilan hazırlanarak aynı gün çıkacak şekilde tüm gazetelere verilmesi ve son olarak da "savunmayı savunmak" talebiyle tüm avukatların küppeleriyle katılacağı Ankara'da bir miting önerilerini aktardı. **Av. Remzi Kazmaz** da 4 Baro başkanının "3 kapı 3 kilit" önerisinin üzerinden uzun zaman geçmesine rağmen bu konuya hiç değinilmediğini söyleyerek bu konuda görüşme yapıp yapılmadığını, bu basın bülteninin "bir bülten olarak mı kalacak, yoksa mücadele edip 1 yılı aşkın süren utanç tablosu ortadan kaldırılacak mı" sorusunu yöneltti.

Ölüm Orucu direnişçisi Erol Volkan İldem'in annesi **Hatun İldem** de forumda söz alarak F tiplerinde yaşadıkları sorunları anlattıktan sonra "Bunu öteden beri çocuklarımız da biz de belirttik. Bu süreç sadece tutsaklarla sınırlı değil, bütün halka yönelik dedik. Bu 19 Aralık operasyonu da tüm baskılar hepimizin üzerinde; avukatın üzerinde, işçinin, köylünün, memurun üzerinde" diyerek diyalog çağrısında devlete ısrarcı olunmasını istedi.

TUTSAKLARDAN "ÜÇ KAPI ÜÇ KİLİT" E YANIT

Yücel Sayman sorular üzerine bir açıklama yaparak üç kapının üç kilidinin açılarak ölümlerin sona ermesinin çağrısını yaptıklarını, ama taraflarla görüşme diye birşey olmadığını zira kendilerinin "arabulucu" olmadığını söyledi. "Artık bundan sonrası Adalet Bakanlığı'na kalıyor. 3 kapının kilidini açmanın ölümlerin sona erdirilmesini başlatmaktadır... Ve biz bunu tecridi sona erdirmeye niyeti olarak kabul edeceğiz" diyen Sayman, çok kısa bir süre önce (22 Aralık 2001) Ölüm Orucu'nda ve Açlık Grevindeki hükümlü ve tutuklulardan yanıt geldiğini, tutukluların bu çözümü madem ki toplumun demokratik kesimleri öneriyor, bu çözümün gerçekleşmesi halinde Ölüm Orucu ve açlık grevlerini bırakmayı kabul edeceklerine dair hepsinden ortak bir görüş geldiğini söyledi ve sözlerini "**bu-nun sonrasında Adalet Bakanı'nın 3 kilidi açma talimatı verebilmesi için hepimizin kamuoyunu yükseltmesi gerekiyor**" diyerek bitirdi.

DKÖ VE SİYASİ PARTİLERDEN ORTAK TAVIR

İstanbul: Baroların çağrısını Demokratik Kitle Örgütleri ve sendikalar da sahiplendi.

27 Aralık 2001 tarihinde de **İHD, ÇHD, Hal-kevleri, PSAKD, ÖDP, EMEP, HADEP, Eğitim-Sen 1-3-4-5-6-8 No'lu Şubeler, Genel-İş, Deri-İş**

Genel Merkezi ve Tuzla Şubesi, **Belediye-İş 2-3 No'lu Şubeler, Basın-İş, TUAD ve TUYAB**'ın da aralarında bulunduğu 34 kurum, İHD İstanbul Şubesi'nde bir basın açıklamasıyla Baronun önerisini desteklediklerini açıkladılar.

Açıklamanın ardından Açılım Hukuk Bürosu avukatlarından **Hakan Karakuş** da 19 Aralık önerisi, sonrası ve Ölüm Oruçlarıyla ilgili kısa bir hatırlatma yaptıktan sonra "19 Aralık'tan bugüne kadar geldik ve son aşamada 4 Baronun Ölüm Oruçlarını sonlandırmayı hedefleyen bir açıklaması geldi. Bu iki tarafa da yapılan bir çağrıydı. Burada özne, tutuklu ve hükümlülerdir, çünkü yaşananlara maruz kalan 1. dereceden onlardır. Bizler de vekilleri olarak 1,5 yılı F tipi cezaevlerinde, morglarda, hastanelerde geçirdik. Adliyede çoğumuzun işi olmadı. Hala da öyleyiz. Ve tutuklu ve hükümlülerden yanıt geldi bu çağrıya. **Bu teklifin tecridi kırma iradesi olacağını ve bunu da kamuoyunun desteğiyle kabul ettiklerini söylediler. Talep kabul edildiği durumda Ölüm Orucu'na ara vereceklerini ama direnişlerine farklı biçimlerde devam edeceklerini ifade ettiler. Baro yöneticileriyle görüşen temsilciler tüm tutukluların iradesini yansıtıyordu.** Şimdi bizim de kamuoyuna bir çağrımız var. Bu bakanlığa değil, demokrat kamuoyunu bu meşru, insani talebi desteklemeleri çağrısında bulunuyoruz. Bundan sonra artık tutukluları kimse suçlayamaz Ölüm Oruçları noktasında. Bu suçlamalar sadece bakanlıktan değil, kendi içimizdeki kimi insanlardan da geliyor. Bu talep ilk başlarda kabul edilebilecek bir talep değildi. Ama gelinen süreçte makul bulundu. Talep çok net, içinde muğlaklık yok, tartışmaya açık değil. Bu yönde devleti sıkıştırmak gerekiyor. En kısa zamanda sonuç alınabileceğini umut ediyorum" dedi.

SANATÇI GİRİŞİM "3 KAPI, 3 KİLİT" DEDİ

İstanbul: **Atif Yılmaz, Ataol Behramoğlu, Edip Akbayram, Dilek Gökçin, Bilgesu Erenus, Vecdi Sayar, Orhan Alkaya, Zeynep Tanbay, Reis Çelik, Vedat Sakman, Yavuz Bingöl, Erdal Öz, Cezmi Ersöz, Zuhal Olcay, Suavi, Pınar Kör, Derya Alabora, Tuncer Mecmioğlu, Hasan Öztoprak, İlyas Salman, Menderes Samancılar, Mazlum Çimen, Şanar Yurdatapan, Lale Mansur, Cengiz Bektaş**'ın içinde bulunduğu Sanatçılar Girişimi 25 Aralık 2001'de Nazım Kültür ve Sanat Vakfında "üç kapı, üç kilit" başlıklı bildiri okuyarak ölümlerin durdurulması için çağrı yaptı.

Sanatçı Girişimi adına basın metnini okuyan Suavi: "Dört Baro Başkanının, çözüme yönelik çağrısını yerinde buluyor ve önemsiyoruz.." diyerek üçer kişilik, üç hücrenin kapıları açılarak dokuz kişinin bir araya getirilmesi biçiminde her iki tarafa da yapılan bu somut çağrının tutuklularca olumlu karşılandığını; tutuklularla görüşmeleri yapan Baro temsilcilerinin açıklamalarından öğrendiklerini ifade ederken, Ölüm Oruçlarını sonlandırabilmek için Adalet Bakanlığı'nın bir adım atmasının yeterli olacağını belirtti.

İHD, TİHV, TTB, TMMOB'DAN ÇAĞRI

Ankara: İHD, TİHV, TTB ve TMMOB F tipi hapishanelerdeki 3'lü hücrelerden 3'ünün birleştirilmesi ve devam eden açlık grevi ve Ölüm Orucu eyleminin bitirilmesi çağrısında bulundu. TİHV Başkanı Yavuz Önen tarafından çağrıda bulunan kurumlar adına yapılan ortak açıklamada, bir yılı aşkın süredir devam eden eylemlerde onlarca insanın yaşamını yitirdiği yüzlerce insanın sağlığını kaybettiğini belirtildi. Baro Başkan'ının üç kişilik odaların üçünün birleştirilmesi çağrısını açıklamada yinelenirken İHD, TİHV, TTB ve TMMOB'un da bu çağrıya destek verdiği kaydedildi.

19 Aralık katliamı unutulmadı/unutulmayacak!

Kızılbayrak

Bir mahşer günüydü 19 Aralık. Deprem gibi kimse kimseden haber alamıyordu. Ve hapishaneler ateş topuna dönmüş cayır cayır yanmaktaydı. Çatılarda mevzilenmiş askerlerin ölüm kusan namluların yürekleri dağılayan sesleri, ekranda “örgüt arkadaşlarını yaktı” diyen kan ile yıkanmış sözler, anaların göğü parçalayan haykırışları ve dört duvar arasında bir direniş destanıdır 19 Aralık.

“Hayata Dönüş” katliamının bir yüzü kan, barut, ölüm ile yazılmışsa da, diğer yüzü de kahramanca bir direniş destanıdır. Ve bu katliamın önündeki sis perdesini 24 yaşındaki Ebru Dinçer’in ambulandan inerken “diri diri yaktılar, diri diri yaktılar!...” sözleri dağıttı.

Herşeye rağmen diri diri yakanlar yanamları ehlileştiremedi.

KATLIAM EYLEMLERLE PROTESTO EDİLDİ

İstanbul: 18 Aralık 2001’de TAYAD, Gazi Cemevi’nde 19 Aralık katliamının 1. yıldönümü nedeniyle yemek verdi. Yemekten sonra 500’ün üstündeki kişi otobüslerle Cebeci Mezarlığına gitmek istedi. Ama hava koşullarından dolayı Gazi Mezarlığına gidildi.

Gazi Mezarlığı’nda 5 Kasım 2001’de Armutlu katliamını protesto etmek için bedenini tutuşturan Nail Çavuş’un mezarı başında anma yapıldı. Anma Grup Yorum’un söylediği türkülerle bitti.

21 Aralık 2001’de İstanbul Kartal’da Emekçi Kadınlar Birliği tarafından eylem yapıldı. EKB saat 16:00’da Kartal’daki pazarın girişinde “**Tecriti kaldırın ölümleri durdurun**”, “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz”, “**19 Aralık katliamını unutma, unutturma**” sloganlarıyla pazar sonuna kadar yürüdü.

İstanbul Kartal’da Kurfalı mahallesinde 30’a yakın kişi “bedel ödedik bedel ödeteceğiz” yazılı pankart ile tecriti protesto eden

sloganlarla korsan gösteri yaptı. Eylemden sonra polis ara sokaklardan 10 kişiyi keyfice gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar daha sonra serbest bırakıldı.

Adana: Adana’da **tutsak aileleri**, Halkevleri, **TUHAY-DER**, Haber Sen ve **BTS**’li kamu emekçilerinin içinde bulunduğu kitle, İHD Adana Şubesi önünde toplanarak tecriti protesto eden sloganlarla İnönü Parkı’na yürüdüler. Yürüyüşte polisin saldırısına rağmen kitle basın açıklamasını yaptı.

Adana’nın Şakirpaşa semtindeki cumartesi semt pazarında **Atılım**, **Alınteri**, **Bari-kat**, **Kızılbayrak** ve **Vatan** okurları “19 Aralık vahşetini unutma, ölümlere seyirci kalma” başlıklı bildiri dağıttı-

lar.

Ankara: Ankara’da tutsak yakınları, **Pir Sultan Abdal Kültür Derneği**, İHD Ankara Şubesi, **ÇHD**, **EMEP**, **HADEP** ve **DBP**’nin Yüksel Caddesi’ndeki İnsan Hakları Anıtı önünde ortak yaptıkları basın açıklamasıyla katliam protesto edildi. Basın açıklamasında “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz”, “Tecridi kaldırın ölümleri durdurun” sloganları atıldı.

Ankara Tuzluca’yır’da Özgür Gençlik ve Ekim Gençliği lastik yakıp yolu keserek katliamı protesto etti.

Antakya: Antakya’da **Partizan**, **Atılım**,

ve **Vatan** okurlarının içinde bulunduğu 150’ye yakın kitle Eğitim-Sen önünde toplandılar. Kitle Antakya Müzesi önünde sloganlarla yürümeye başlayınca polisin saldırısına maruz kaldılar. Saldırıda 25 kişi gözaltına alındı.

Antep: Antep’te aralarında tutsak ailelerinin de bulunduğu yaklaşık 250 kişi Adliye önünde bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasını okuyan TAYDER Başkanı **Veyisi Gül** tutukluların taleplerinin demokratik, insancıl olduğunu belirtti.

İzmir: İHD İzmir Şubesi 22 Aralık 2001’de Sümerbank önünde yaptığı kitlesel basın açıklamasıyla katliamı lanetledi.

Mersin: Mersin’de de Eğitim-Sen İnsan Hakları Komisyonu, Şube binasında katliamı kınayan bir etkinlik düzenledi. Etkinlikte “diri diri yaktılar” adlı film izlendi.

Samsun: Samsun’da 23 Aralık 2001’de Ölüm Orucu direnişçisi Hülya Tümgan’ın mezarı başında bir anma yapılarak 19 Aralık katliamı protesto edildi.

Anmada 19 Aralık katliamını Bayrampaşa Hapishanesi’nde yaşayan **Arzu Özdemir** devletin bu kanlı katliamını

neden düzenlediğini ve 19 Aralık gecesi tutsakların devletin vahşetine karşı nasıl bir direniş sergilediklerini anlattı. Özdemir devletin asıl amaçladığının devrimci ve komünist tutsakları teslim almak olduğunu ancak bunu ne 19 Aralık katliamıyla ne de sonrasında F tipi tecrit hapishanelerinde başaramadığını, 19 Aralık katliamı ve Ölüm Orucunda şehit düşenlerin bugün kavgada daha ısrarlı yürümeyi halka öğrettiklerini söyleyerek ardından kitleyi saygı duruşuna davet etti. Mezar-da okunan şiirlerin ve marşların ardından “Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür”, “Hülya Tümgan ölümsüzdür” sloganlarıyla kitle dağıldı.

Dayanışma mektuplarına yine gözaltı

İstanbul: 12 kadın örgütü, tecrite karşı kadın tutsaklara Galatasaray Postanesi’nden 12 Aralık 2001 tarihinde son kez dayanışma mektuplarını gönderdiler. Mektupların gönderilmesinden sonra kadınlar postane önünde “sesimizi, onların sesine kattık” başlıklı basın açıklamasını okudular. Yapılan basın açıklamasında “biz kadınlar tam 11 ay 9 gün önce 13 Ocak 2001 Cumartesi günü burada buluştuk. Kadınız biz dedik, yalnız ve yalıtılmış bir yerde yaşamının, şiddetten korkmanın ne demek olduğunu biliyoruz. 8 metrekairelik bir alanda, yalnız bir hayatı sürdürmeye devam edenleri anlıyoruz” dediler. Onlar için endişelerini dile getirdiklerini ifade ederken, hücreler kapanıncaya kadar hapishanelerin takipçisi olmayı da sürdüreceklerini belirttiler.

19 Aralık’tan bugüne şehit düşen kadınların isimlerinin yazılı olduğu dövizlerin açıldığı basın açıklamasında “Tecridi kaldırın, ölümleri durdurun”, “Yaşasın kadın dayanışması” vb. sloganlar atılınca polis İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin’in de içinde bulunduğu 50’ye yakın kadını gözaltına aldı.

Katliamın davası Ocak’ta

10 Ağustos 2001 Ahırlı Jandarma Bölük Komutanı Kıdemli Üstçavuş **Ali Çalışkan** ve komutasındaki askerler Akkise’de asker uğurlamada etrafa ateş açmışlar, açılan ateş sonucu askere gidecek **Hasan Gültekin** isimli genç ölmüştü. Dava 15 Ocak 2002’de Ahırlı Asliye Ceza Mahkemesinde görülecek. Akkise Belediye Başkanı Abdullah Kayaalp olayların sorumlusu olarak Ali Çalışkan’ı gösteriyor.

Direnişçilere ağır hapis cezası davası

Alibeyköy ve Küçükarmutlu’da ÖO direnişini dışarıda sürdürenlerin direniş evlerine yönelik katliamda gözaltına alınanlar ve tutuklananlar hakkında “yasadışı örgüt üyesi ve yasadışı örgüte yardım ve yataklık etmek” iddiasıyla dava açıldı. Açılan davada Gamze Turan, Selma Kubat ve Vedat Çelik’e DHKP-C’ye, Cemal Keser, Murat Şahin ve Aydın Hanbayat’a da TKP(ML)’ye üye oldukları iddiasıyla 168/2 ve 37/3 sayılı TCK’nın 5. maddesi uyarınca 15 ila 22.5 yıl arasında ağır hapis cezası isteniyor.

İşkence ve tecavüze suç duyurusuna takipsizlik

Saldırı sonrası F tipi tabutluklara götürülen tutsaklar faşist devletin kolluk güçleri tarafından işkence edilerek copla tecavüze uğradılar. Tecavüze uğrayan tutsaklar tarafından açılan mahkemenin sonucu trajik komik bir tablo çiziyor. Aralarında 11’i “copla tecavüze uğradık” diyen tutsakların da yer aldığı Kandıra F tipi hücrelerde bulunan 65 tutsağın yaptığı iki ayrı suç duyurusu hastane raporları bile incelenmeden **Savcı Ragıp Tepedüzü** tarafından “suç unsurları oluşmadığı”, “yeterli ve inandırıcı delil elde edilmediği”, “soyut iddiaların dışında bu iddiaların kuvvetli başka delillerle desteklenmediği” ibarelerinin yer aldığı 57 kelimelik bir gerekçe göstererek davaya takipsizlik kararı verildi.

OHAL uygulamaları ve Kürt kadınının bitmeyen dramı

TC'nin Kürt ulusuna yönelik yıllardır sürdürdüğü haksız savaşın bedelini halk en ağır biçimde ödedi/ödüyor. İşkencede katledilen 60'lık ihtiyar insanlar, işkenceli sorgulardan geçen 7-8 yaşındaki çocuklar, gözaltında kaybedilen onlarca genç. Ve bu savaşın bedelini belki de en ağır ödeyen kadınlar...

Yıllardır JİTEM'in, Özel Tim'in, askerinin, korucunun tecavüzüne uğrayan kadınlar. Gözleri önünde çocukları ateşe atılan, eşlerine işkence edilen kadınlar.

Yaşadığımız sistemin kadına biçtiği misyonu Kürt kadını hem kadın olarak hem de ezilen ulusa mensup olmasından dolayı daha ağır bir biçimde ödemekte.

Yapılan tecavüzü açıklayamayan onlarca Kürt kadını var T. Kürdistanı'nda. Feodal baskılardan dolayı yaşadıklarını anlatamayan kadınların birçoğu psikolojik travma yaşıyor. Bir kısmı tedavi olanağı bulurken büyük bir çoğunluğu intiharı seçiyor. Yapılan araştırmalardan çıkan sonuçlar tüm bu yaşananlardan bağımsızlaşmasına artan intihar olaylarından bahsediyorlar. Ve bu oranın çoğunluğunu kadınlar oluşturuyor. Zoru başarıp özel tim elemanlarını, korucuları mahkemeye verenler ise trajedi-komik bir tabloyla karşılaşılıyor. Bir çoğunda failler bulunamazken, bir kısmında ise kadının gönüllü olduğu iğrenç gerekçesiyle ceza bile verilmiyor.

Çok eskiye gitmeye gerek yok, bir iki yıl öncesinde küçük Azad'ın ve anesinin gördüğü işkenceyi ve hapisanede yaşadıklarını okumuştuk gazetelerden. Vücudunda söndürülen sigara izleri, gözlerinin önünde annesine yapılan işkence ve tecavüze tanıklık eden Azad'ın yaşadığı psikolojik travmayı. Türkçe bilmeyen annesine hiç bilmediği tanımadığı insanlar ve kurumlar üzerine yazılmış ifadeler imzalatıldı, işkence ve baskı altında.

Yukarıda örneğini verdiğimiz Azad'ın bir benzerini yaşadık geçtiğimiz günlerde Bitlis'te. Fehime Ebe, Türkçe bilmeyen bir Kürt kadını, 40 yaşında ve 6 çocuk annesi; Fehime Ebe 5 yaşındaki kızı ile birlikte JİTEM'in işkenceli sorgusundan geçiriliyor, 15 gün boyunca.

Yıllar önce kocası PKK davasından tutuklanarak Siirt Hapishanesi'ne konuluyor. Eşini ziyarete giden Fehime, 3 ay önce yine bir ziyaret sonrası gözaltına alınarak tutuklanıyor ve Bitlis Hapishanesi'ne konuluyor. Neden mi? Neden yok. **Neden; Kürt olmak, hapisanede eşini ziyaret etmek, 6 kardeş annelerinin de tutuklanmasının ardından kimsesiz kalıyor. Onlar için anne ve babayı görmek artık hapishane ziyaretleriyle mümkün.**

Fehime Ebe, yanında 3 yaşındaki kızıyla birlikte hapishane idaresi tarafından sorgulanmak üzere JİTEM'e teslim ediliyor. Neden mi? Neden yok. **Neden; işkence ve katliamda yasa ve hukuk tanımayan TC'nin hukuksuzluğu.** Sadece OHAL bölgesinde geçerli olan 430 sayılı kararname. Kararname gereği Fehime Ebe ve kızı Şahadet JİTEM'in Diyarbakır'daki merkezine, yaşayacakları ve görecekerinden habersiz gidiyorlar. Sorgu merkezine girer girmez başlamıştı işkenceler. Gözler bağlanmış, karanlık bir hücrede Fehime ve Şahadet yaşayacaklarını bekliyorlardı.

Aynı işkenceyi yaşadı Şahadet. Annesine sorulan soruları, yapılan işkenceleri ve annesinin o izbe ve kör duvarlar arasında yankılanan çığlığını duyuyordu 3 yaşındaki bu küçük kız. Korkudan nutku kesiliyordu Şahadet'in. Anne Fehime ise çırılçıplak soyuluyor, üzerinde sadece gözlerine

bağlanan gözbandı kalıyor. Sonra tazyikli su sıkılıyor. Sonra tehdit ediliyor. "Bu halde fotoğrafını çekip basına vereceğiz. Kameraya alıyoruz, televizyona vereceğiz. Kocan da cezaevinde izler" diyorlar. İşkenceler yapılan bu tehditlerle bitmiyor, uzuyor. Fehime'nin

tüm çocuklarına kadar, herşey ellerindeydi. Bu ülkede kanunun, yasanın onlar olduğunu, onlardan hesap soracak yasaların olmadığını çok iyi biliyordu Fehime. Yaşayarak öğrenmişti bunları...

6 gün sonra küçük Şahadet akrabalarına teslim ediliyor. Şahadet sürekli ağlıyor, konuşmuyor. Doktora götürülüyor. Akrabaları korkularından yaşadıklarını anlatamıyor. Öyle ya bu ülkede işkence gören, işkence gördüğünü açıkladığında yargılanan, cezalandırılan oluyor. Doktorlar Şahadet'e sorular soruyor. Ancak o bildiği tek şeyi sürekli tekrarlıyor "Sesini duyuyordum,

çok soru soruyorlardı, gözleri bağlıydı" yanıtını veriyor ve ağlıyordu. Fehime ise sorgulanmaya devam ediliyordu. Tacize uğruyor, çırılçıplak soyuluyor, tazyikli su tutuluyor ve klima önünde bekletiliyor. Fehime bu işkenceli sorguların ardından yeniden Bitlis

Hapishanesi'ne götürülüyor. Ve günlerce aldığı serumlarla kendine gelmeye çalışıyor. Yeniden yanındaki küçük kızı Şahadet'le birlikte...

Sormak gerekiyor şimdi hangi demokratikleşmeyle yapılıyor bunlar? Daha nice Fehimeler ve Şahadetler var bu ülkede ve hepsinin yaşadıklarının nedeni olan bu sistemin hangi demokratik yasasıyla bütünleşilecek? Katliam ve baskılarına ara vermeksizin devam eden TC'nin hangi yasası ve hukukuyla Kürt ulusu bağımsızlığını yaşayacak? Türkçe bilmeyen Kürt kadınlarına imzalatılan ifadeler ve işkenceler. Yılları bulan hapis cezaları...

Ve Kürt kadınının yaşadıkları... **Meral Yakarlar, Leyla Karataşlar, Fehimanlar, Ayferler, Sabolar ve Zilanlar** filizlenip boy verdi bu ülke topraklarında. Hem kadının kurtuluşu, hem halkın kurtuluşu için

bedel ödeyen bu kadınlarımızla yürüyerek hesabını soracağız, Fehime'nin ve daha nicelerinin yaşadıklarının. Toplumsal kurtuluştan bağımsız olmayan kadının kurtuluşunu ancak halkın kurtuluş mücadelesi olan Halk Savaşını büyüterek, kadını bu haklı savaşın içinde örgütleyip, savaşarak özgürleştireceğiz. Eşitlik, özgürlük adına sistem tarafından çıkarılan yasaların hiçbirini kadının gerçek kurtuluşunu sağlayamayacak. Kadını ikinci plana iten, onu metalaştıran bu sistemin yasalarıyla değil, proletaryanın yasalarıyla özgürleştireceğiz toplumu ve kadınlarımızı.

Yoksulluğun yurdu yok

Samsun: Samsun'da çöpten geçimini sağlayan insanlarla ilgili Ege Üniversitesi Sosyoloji Bölümü öğretim üyelerinin yaptığı araştırmalara göre 300 ailenin geçimini çöp toplayarak sağladığı belirlendi. Kentte 4'ü ihtisaslaşmış olmak üzere toplam 39 hurdacının bulunduğu araştırma çöplerin toplandığı alanın mafyanın denetiminde olduğu da vurgulandı. Kentte çöpten geçimini sağlayan aile sayısının gün geçtikçe arttığı kaydedildiği araştırmalarda bundan elde edilen gelirin de asgari ücretin yaklaşık 2,5 katı olduğuna dikkat çekildi. Yapılan araştırmalar sonucu hazırlanan raporda ayrıca şunlara değinildi:

"Samsun inişte olan bir ekonomi ve bu ekonominin bütün sonuçlarıyla damgalıdır. Kentsel bir iş olarak çöp toplayıcılık son derece yaygındır ve 300'e yakın aile geçimini çöpten sağlamaktadır."

İşsizlik sorununun had safhaya ulaştığı ülkemizde insanlar gün geçtikçe yoksullaşıyor. Emperyalizme uşaklık eden yarı feodal, yarı sömürge ülkelerde IMF politikaları ile uçurumun eşiğine sürülen halkımızın yaşamını sürdürabilmesi için çekmediği çile kalmıyor. Halk soğuktan ve açlıktan ölüirken, bunu engellemek ve bir parça olsun yiyecek bulabilmek için çöplüklerde umut arıyor.

Türk taburu Afganistan yolunda

Afganistan'da istikrarın sağlanması(!) için BM kararıyla oluşturulan Uluslararası Güvenlik Destek Gücü'ne (ISAF) katılacak Türk taburu Ocak ayında Afganistan'da konuşlandırılacak. Türkiye'nin 600 kişilik bir tabur göndermeye hazır olduğu belirtiliyor. IMF'nin, DB'nin bir dediğini iki etmeyen, halkımıza adeta kan kusturan eli kanlı TC devleti şimdi de Afgan halkının katledilmesinde fiilen rol üstlenecek. IMF'den kredi alabilmek için paralı jandarmalığa soyunan hükümet Türkiye'de olduğu gibi ABD emperyalizminin Afganistan'da da mazlum halkı katletme politikalarının uygulayıcısı olacak ve bunu yaparken de tabi ki Türkiye halkının evlatlarını kullanacaktır. Halk çocukları hakkında rahatça sevk çıkaran patron-ağa temsilcileri, kendi çocuklarına bırakın Afganistan'a göndermeyi doğru dürüst askerlik dahi yaptırmıyorlar.

Gönderilecek tabur 19 Aralık 2000 tarihinde 21 hapishaneye birden saldırarak 28 devrimciyi katlederken, yüzlercesini ölüme terkederken, Afganistan'da tankıyla, topuyla, tüfeğiyle Afgan halkının katledilmesine yardımcı olacak.

“Devletin koruculaştırma politikası ters dönecek silahlar bir gün kendine çevrilecek”

Turhal: Devletin, önce T. Kürdistanı'nda sonrasında da Karadeniz'de ve özelde gerilla mücadelesinin yoğunlaştığı alanlarda hayata geçirmeye çalıştığı koruculaştırma politikası, kimi zaman zor kullanarak, kimi zaman da verilen boş vaatlerin, göz boyayan banknotların hesabında devam ederken; son günlerde korucularla ilgili çıkan birçok haberle karşılaşılıyor. Haberlere konu olan başlıklarsa ya devlet destekli korucu terörü ya da boşaltılan köylere yerleştirilen korucu sahipliği(!) oluyor. Devlet destekli korucu terörü ya da korucunun sahipliği nasıl olur?

Bilindiği üzere, devlet kendini ayakta tutabilmek, sistemin devamını sağlayabilmek adına birçok oyunla; halkın öfkesinin kabardığı anlarda birçok özel aygıtını devreye sokarak (baskı mekanizmalarıyla) kabaran öfkelerin önüne geçmeye çalışır. Düün, T. Kürdistanı'nda savaşan gerillalara karşı Kürt halkı üzerinde bir yandan asimile çalışmaları yürütürken, bir yandan da “Kürdü Kürde kır-dırma” politikasıyla “bir taşla iki kuş vurma” hesabını yapan devletin, **kaleyi içten çökertme hesabıydı koruculaştırma**. Bu sayede korunacak olan, devletin kendi devamı olacaktır. Bu “devam”sa yine kan ve gözyaşı ile sürdürüldü. Kardeşine, köylüsüne karşı silah almak istemeyenlerin evi başına yıkıldı, boşaltıldı, yakıldı. İnsanlar, çektikleri de yanlarına kalarak topraklarından sürgün edildi.

Kimileriye “hükümet” korkusundan topraklarını terketmemek için, verilen silahları aldı.

Karadeniz'de yaşananlar da bundan pek farklı gelişmeler değildi. TKP/ML TİKKO önderliğinde gelişen gerilla mücadelesine karşı özellikle Tokat ve ilçeleri, Amasya, Ordu.. vb. yerlerde koruculuğu yayan ve halkın zorla silah almasını sağlayan devletin, bir çıkmazını ifade ediyordu koruculaştırma. Yapılan operasyonlarda korucular önde, asker arkada başlıyorlardı gerilla avına. Gerillanın, koruculaştırma politikasına karşı verdiği yanıt ise çok geçmeden gelirken, **en son yaşanan Kadıvakfı eylemiyle bir kere daha görüldü ki “devlet ancak kendi can ve malını korur.”**

Koruculara tanınan toleranslar(!) ise devletin araladığı 3-5 kapı olayı değil, devletin niteliğini ortaya seriyordu. Bunun en iyi örneklerinden birini, kız kaçıran koruculara 40 gün boyunca yaklaşmayan askerin tutumunda görüyoruz. Sanki bir sınır so-

runuymuş gibi gazetelere lanse edilen olayın aslı ise tam bir kördüğüm gibi gözüke de, ipin ucu aslında meydana da.

Özellikle birçok kez gasp, kız kaçırma, adam öldürme, zorla alıkoyma gibi işlere karışan korucuların adını, son günlerde basına taşıyan olay Diyarbakır'da yaşandı. Annesiyle gittiği bir düğünde korucu **Adem Koç** tarafından kaçırılan ve kimlikte henüz 8 yaşında olan, asıl yaşı ise 12 olarak açıklanan N.T.N'nin yaşadıkları şimdilerde pek işi olmayan(!) korucuların terörünü ortaya seriyor. Asıl olaylarsa bundan sonra başlıyor. Çünkü, Adem Koç kaçırıldığı N.T.N'yi **korucubaşı Hamdüsena Sümbül**'ün evine götürmüştü. Koç “ne de olsa burada güvendeyim” diye düşünmüş olmalı ki, N.T.N'nin ailesinin tüm ısrarlarına ve nerede olduğu belli olmasına rağmen 40 gün boyunca hiçbir şekilde korucuların elinden alınmadı. Ta ki, olay basına yansıyor kamuoyu oluşana dek.

Bundan sonraysa, Silvan ve Kulp arasındaki sınır sorunuymuş gibi konular gündeme gelse de “halka korucu” olarak getirilenlerin halka terör yağdıran devletle el ele, diz dize oldukları anlaşıldı. Jandarmanın “arama” çalışması sırasında ise N.T.N sınır olan Silvan ve Kulp ilçelerinin Karaorman ve Altunkum köyleri arasında adeta mekik dokurcasına kaçırılıp durdu. Önce Altunkum Köyü'ne götürülen N. jandarmanın harekete geçmesiyle(!) Karaorman Köyü'ne götürüldü. “Orası bizim yetkimizin dışında” diyerek operasyonunu durduran jandarmanın, işini Kulp'a bağlı jandarmaya bıraksa da, burada gerçekleştirilen operasyon da başarısız çıktı. Çünkü N.T.N, bu kez yeniden Altunkum'a kaçırılmıştı. Jandarmanın yapacağı aramalardan haberdar olduğu için, kızı bir oraya bir buraya kaçırarak korucuları yakalamada(!) inisiyatifsiz kalan jandarmanın “taşın altına da saklansalar buluruz” narası anlaşılın yalnız kükremeye yetiyor. Sonun-

da ise, basın ve kamuoyunun baskısıyla N.T.N'yi eli-kolu bağlı da olsa istemeyerek ailesine teslim etmek zorunda kalan jandarmanın, N.T.N'yi kaçırarak korucuları da elleri(yle)nden çıkardı. Yöreyi “avucunun içi gibi bilen” ve “kuş uçurtmaz” TC askerinin elinden iki korucu nasıl olmuşsa kaç(ırıl)mayı başarmış. Yeri geldiğinde “taş üstünde taş bırakmayız” diyen devletin koruculara karşı tutumu sadece bununla sınırlı değil elbette.

KORUCULAR BOŞALTILAN KÖYLERDE

Yakılıp boşaltılan evlerine göç ettikleri yerlerden dönmek isteyen köylüler, karşılarında yine korucuları buldu. Özellikle Batman ve Diyarbakır'da çokça görülen bu olay üzerine, köylüler evlerine girebilmek için açtıkları davanın sonucunu beklemek zorunda. 1993 yılında köylerini terketmeye zorlanarak Almanya'ya yerleşen Yezidi ailesi kendilerine ait Beşiri'nin Yolveren Köyü'ne döndüklerinde geçici köy korucularının evlerine yerleştiğini görür.

Diyarbakır'ın Silvan Kaymakamlığı ise 1994'te yakılıp boşaltılan Dolapdere köylülerinin topraklarını, köylülerden habersizce koruculara kiraladı. Köylülerin topraklarına geri dönmelerine

yıllarca izin verilmezken, köyün topraklarını koruculara kiraya veren Kaymakamlığa köylüler tarafından dava açılması üzerine “Ben bu parayı bir gün köyünüze geri döndüğünüzde su ve yol yapmak için bankaya yatırdım” diyen Kaymakam, bir savaşın üzerinden nasıl rant elde edileceğini de gösteriyordu.

Evet, yalnız kendi çıkarları üzerinde yükselen bir sistemin korucuları kendini bile koruyamazken, neyin beççiliğini yaptığından er ya da geç haberdar olacaktır. Ve devletin, o yıkılmaz duvarlar gibi kendine biçtiği koruma zırhı, artan açlığın ve derinleşen sefaletin karşısında delinmeye mahkumdur. **Kafamızı biraz kaldırıp, devletin halka düşmanlığını gördükçe alınan silahların bir gün mutlaka kendilerine döneceğinden şüphemiz olmasın.** Egemenlerin bu korkusunu gerçek kılmak için haydi Halk Savaşı'nın silahlarını kuşanıp hesabımızı sormaya...

Karakol komutanına tecavüz suçlaması

Sivas Kurtpala Köyü Jandarma Karakol Komutanı **Sezgin Civelek**'in Şehriban Şahin'e (20) tecavüz ettiği iddiasıyla yargılanmasına başlandı... Civelek'in katılmadığı Sivas 1. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmada Şahin hazır bulundu. Civelek'in evlerine sık sık geldiğini belirten Şahin, “Civelek, zorla benim ırzıma geçti, şikayetçiyim” dedi. Duruşma ileri bir tarihe ertelendi.

Yurtseverlere yoğun gözaltı

Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) İstanbul Şube Başkanı Alaattin Aktaş ve Serkan Bakır, MKM İzmir Başkanı Hüseyin Acar, Dokuz Eylül Üniversitesi öğrencisi Mehmet Altun, Bursa'da da Devran Yüksel PKK'ye üye oldukları ve PKK'nin “sivil itaatsizlik” politikası doğrultusunda eğitim verdikleri iddiasıyla siyasi şube polisleri tarafından gözaltına alındılar.

Kar maskeli terör

İHD İstanbul Şube Yönetim Kurulu Üyesi **Doğan Genç**'in 26 Aralık 2001 tarihinde evi kar maskeli, silahlı polisler tarafından basıldı. Polisler evde arama yaptıktan sonra Genç'i gözaltına aldılar. İHD yöneticileri Genç hakkında bilgi alabilmek için İstanbul DGM nöbetçi Savcısı Selim Berna'ya yaptıkları başvuruya cevap alamadılar. Daha sonra alınan bilgilere göre Genç'in, İstanbul Emniyeti Siyasi Şubede tutulduğu öğrenildi.

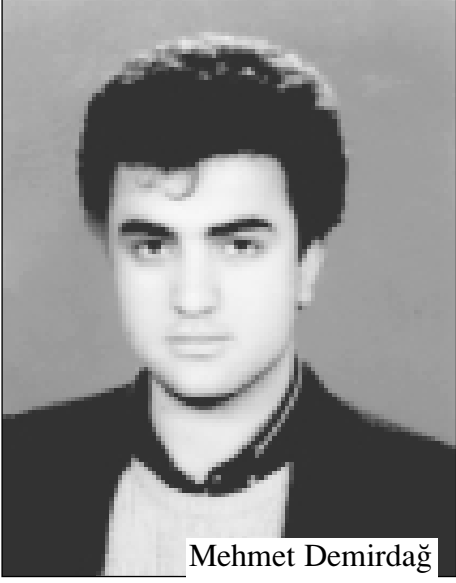
Elazığ İHD, Malatya DGM'de yargılanıyor

Malatya: İHD Elazığ Şubesi'nin İHD ile dayanışma gecesinde konuşma yapan Şube Başkanı **Cafer Demir**, şube sekreteri **Av. Kenan Çetin** ve İHD genel başkan yardımcısı **Av. Osman Baydemir** TCK'nın 312. maddesinin 2. fıkrası gereğince yargılanıyor. “Dil, din, mezhep, ırk ayrımı gözeterek halkı düşmanlığa kışkırtmak” suçlamasıyla açılan dava 27 Aralık Perşembe günü Malatya DGM'de başladı. 1 No'lu DGM'de yapılan duruşmaya katılan Cafer Demir ve Kenan Çetin savunmalarında atılı suçu reddederek beraatlarını istediler. İddianameye konu olan ve Cafer Demir'in 12 Eylül rejimini eleştirdiği Türkiye'nin işkence yöntemlerini ve işkence aletlerini dışardan ithal ettiğini anlatan konuşmasını mahkemede savunarak, bunları eleştiri anlamında söylediğini ve söylediklerinin doğru olduğunu, konuşmasını delil ve tanıklara dayandırarak yaptığını belirtti. Mahkeme 24 Ocak 2002 tarihine ertelendi.

Zihniyetin değişmesi gerek

Kartal: İHD İstanbul Şubesi Barış Komisyonu'nun düzenlediği “Anayasa Değişiklikleri ve İnsan Hakları” konulu panel, 28 Aralık 2001 tarihinde saat 13:30'da Kadıköy'deki Barış Manço Kültür Merkezi'nde yapıldı. İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin'in yönettiği panele İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül**, HADEP Genel Başkan Yardımcısı **Osman Özçelik**, TOHAV'dan Avukat **Halit Bostancı**, Yayıncı **Erdal Kara** ve Yayıncı **Erol Özkoray** katıldı. Panelistler yaptıkları konuşmalarda Anayasa'nın askeri mantıklarla hazırlanmış olduğunu belirttiler. Panelde Anayasa'nın AB'ye uygun hale getirilmeye çalışılırken türlü türlü hilelerin yapıldığı, zihniyetin değişmeden değişecek Anayasa'nın hiçbir işe yaramayacağı vurgulandı.

Partiye güven, halka inan, yoldaşa bağlılık ilkesine sarıl!

Mehmet Demirdağ

Sınıf mücadelesinin çok çetin süreçlerinden geçiyoruz. Ülkemiz toprakları karşı devrimin amansız saldırılarına tanıklık etmekte. Bu tanıklık aynı zamanda devrimci ve komünistlerin direnişlerini de içinde barındırmaktadır. Kıscası bir yanda muazzam bir saldırı varsa, öte yanda bu saldırıya bir karşı koyuş da vardır. Kuşkusuz ki bu karşı koyuşun salt direnişten öte bir anlamı olmalıdır. Sınıf mücadelesi içerisinde karşı devrimin alt edilmesinin, politik iktidarın kazanılmasının ve mücadelede zaferler elde edilmesinin bir yolu da kendi olumsuzluklarımıza, yetmezliklerimize müdahale etmekten geçecektir. Bu yazıda, var olan zaaflarımızdan bir kaçına kısaca değinmeye çalışacağız.

Sınıflı toplumun bir ürünü olan Proletarya Partisi saflarında şu veya bu oranda zaafaların yaşanması olası ve normaldir. Normal olmayan var olan zaafalara karşı mücadele etmemek ve onlardan arınmamaktır. Bugün sıradanlık, boşvermişlik, ahbap çavuş ilişkisi, kendimizi olduğundan farklı, abartılı gösterme çabası, dedikoduculuk, müdahalesizlik taşıdığımız zaafalardan bazılarıdır. Bu zaafalarımızdan ve benzerlerinden arınmamızın yolu; “Siyasi çalışmalar bütün çalışmaların can damarıdır” ilkesinden hareket etmekten geçmektedir. Siyasal çalışmalara ağırlık vermemiz gerekirken, Proletarya Partisi’nin de bizden beklentisi, istemi bu iken; olmadık yerde suni sorunlar çıkararak, hedef şaşırtıp ortamı boğuntuya getirip, kendi hata ve zaafalarımızın görünmemesi için esas almamız gereken çalışmalarımızın önüne engel oluşturmak, Proletarya Partisi’nin tarzına denk düşmeyen yaklaşım sergilemek doğru değildir.

“Ben de varım, yaşıyorum, yürüyorum ve konuşuyorum. Benim için

parti olsa da olmasa da hiç önemli değildir” anlayışına sahip olmak, bizi iflah olmaz bir küçük burjuva hastalığına götürür ve böyle düşündüğümüz müddetçe hiçbir zaman iflah olmayacağımız gibi; bu tür yozlaşmış düşüncelerimizle parti içerisinde barındığımız müddetçe de partiye de devrime de birer ayak bağı olacağımız kaçınılmazdır. Keza partiye ve devrime büyük zararlar verebileceğimiz de bilinmesi gereken bir gerçekliktir.

Devrim mücadelesi verme iddiasında olan bir kimse, hiçbir zaman “parti olmadan ben varım” aymazlığını yapmamalıdır. Çünkü bizi biz yapan partinin varlığıdır. Parti olmaksızın bizim yaşamamız, varlığımız bir hiçtir. **Bizi vareden, insan onurunu, emeğini savunur kılan kişiliği kazandıran Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ve değer kazandıran, veren de partinin yüce değerleridir.** Parti, olanaklarını bizlere sunmadığı esnada bizim varoluşumuz mümkün veya anlamlı değildir. Bugün rahat bir şekilde konuşabiliyorsak, bulunduğumuz ortamlarda bize değer veriliyorsa, bu değeri bize kazandıran Proletarya Partisi’nin kendisidir. “Burada parti yok, ben varım” anlayışı kendimizle barışık olamayışımızın göstergesidir. Kendisiyle barışık olmayan bir kimsenin partisiyle de barışık olması/barışık yaşaması mümkün değildir ve olamaz.

Tarihi sorumluluk bizlere devrimci mücadele vermeyi emrediyor. Bizler ise bu tarihi sorumluluğun bizlere emrettiği biçimde hareket tarzımızı belirlemek zorundayız. Genel doğru anlayışların karşısında kendimizi dayatıp, yoz-bencil; daha doğrusu burjuva anlayışına tekabül eden düşüncelerimizi koymak ben merkezci, öznelci bir yaklaşımdır. Parti ve devrim çıkarlarına hizmet eden genel doğru düşüncelere karşı diretmemiz, sınıf mücadelesinden uzaklaşmanın zeminini oluşturmaktır. Oysa esasında yapmamız gereken; yanlışlarımıza karşı, olumsuzluklarımıza karşı kendimizi dayatma yerine özeleştirel davranmak devrimci sorumluluk gereğidir. Yaşanan dejenerasyon ve denetim eksikliği sonucu örgüt kültüründen uzaklaşma kaçınılmaz olur. Bu kültürden uzaklaşma sonucu, Proletarya Partisi’nin bir alan ya da bir faaliyetçisi hakkında aldığı karar, kitlelerin içerisinde açılmaya ve tartışılmaya cüret edilmekte, ulu orta konuşulmaktadır. Üstelik alanlar ya

da faaliyetçiler bu olumsuzluktan cesaret alıp, kararların hayata geçmesi noktasında ayak diremektedirler. Her şeyden önce şunu netleştirmeliyiz; **kararlar hayata geçirilmek için alınır.** Kararların doğruluğu ya da yanlışlığının tartışılmasının yolu ve yöntemi bellidir. Buna özel bir önem vermek durumundayız. Kararların hayata geçmesinde ayak direnmemelidir.

Diğer bir sorun ise yoldaşlık ilişkisine yaklaşım sorunudur. Devrimci mücadelede en çok ilişki geliştirebileceğimiz, en çok şey paylaşabileceğimiz yoldaşlarımız olmasına rağmen (kuşkusuz ki bunun da bir sınırı vardır. Her karşılaştığımız yoldaşla, sosyal paylaşım ya da parti sorunları ileri sürülerek gelişigüzel diyalog geliştirilmemelidir. Paylaşım ama kendi alanımızda birebir faaliyet sürdüren yoldaşlarla) bunun yapılması, yoldaşlardan uzaklaşıp, devrimci mücadeleyi bırakan ve düzen içi yaşamayı tercih eden kişilerle ilişkiler geliştirilmesi onlarla kafa kol ilişkisine dayalı bir ilişki kurulması örgütlü bireylerin en büyük zafıdır. Bu konuda yoldaşlarımızla ilişki boyutumuz nasıl olmalı? Ve devrimci mücadeleyi bırakan kişilerle ilişkinin hangi düzeyde olması gerekiyor diye düşündüğümüzde, Gonzalo’nun **“Benim dostlarım yok, yoldaşlarım var”** belirlemesi rehber alınmalıdır. Burada şöyle bir soru sorulabilir. Yoldaş olmadıklarımızla diyaloglarımız nasıl olmalı, tabi ki burada dikkat edilmesi gereken örgütlü olmayan insanlara karşı ilişki ve ilişkimizin boyutudur. Örgütsüz olan insana veya bir dönem örgütlü mücadele içinde bulunmuş, gelinen noktada yaşamış olduğu iç ve dış sebeplerden kaynaklı örgütlü yaşamın dışına çıkan dostlarımıza karşı sekte değil, öğretici ve yeniden kazanıcı yaklaşmak, kazanılmıyorsa kendilerinden parti kitleleri olarak yararlanmak, tecrübelerinden öğrenmek, çevresini, olanaklarını devrimin çıkarları için kullanmak esas alınmalıdır ve genel kitle politikamıza uygun davranılmalıdır. Burada dikkat etmemiz gereken önemli bir nokta ise, her örgütlü mücadele dışına çıkan kişinin “ben kitleyim” söylevine izin vermemektir. Yani bir dönem örgütlü mücadele içinde bulunan daha sonra iç ve dış nedenlerden kaynaklı örgüt dışına çıkan ve örgüt içinde iken yaşadıklarını veya bildiklerini olur olmaz yerde konuşan, olanaklarını partiye kapatan, partiyi kişilerden ibaret gös-

termeye çalışan, örgüt kültüründen, devrimci değerlerden uzak olan kişi ve kişilerle aramızdaki bağı iyi kurmak, partiye zarar vermesini engellemek, parti çevresi dışına çıkarmaktır. Çünkü bu gibi kişiler bulunmuş oldukları sosyal tabaka olarak halktan veya kitlelerden olabilirler. Takınmış oldukları tavır ve siyasal duruş itibarıyla halk çıkarlarına zarar vermektedirler. Yine bu unsurların başka bir özelliği ise parti içinde bazı kadroları överek, bunlar yapıyı düzeltir zaten bunlar da süreçten memnun değil yönlü dedikodularıdır. Şu çok iyi bilinmelidir ki bu zatlar aslında sözlerini ettikleri kadroları sevmiyor ve güvenmiyorlar sadece genç ve çevresindeki insanları bu isimlerle etkilemeye çalışıyorlar. Ve bu kadroları kendilerine paravan yapma çabası içindeler. **Çünkü onlar kendilerine güvenmiyorlar, halka güvenmiyorlar, partiye güvenmiyorlar.** Daha doğrusu inanmıyorlar ve buradan mevcut pratik içinde olan, mücadele eden yoldaşları kastederek kişilere güvenemedikleri söylevinin arkasına gizlenerek örgütsüz yaşamlarını meşru kılmaya çalışıyorlar...

Söz konusu Proletarya Partisi’nin, içerisindeki faaliyetçilere çokça değer verdiği bilinen bir gerçekliktir. Doğru olan da budur. Ancak bireyle verilen değer suistimal edilmesi kendilerine verilen değeri görememesi, olumsuzluklara karşı net tavır alamaması, dokunursam incinir, sonucuna bize ne getirir ne götürür, bulunduğumuz alanların özgüllüğünü düşünmek vb. gibi kaygılar taşıması, kişilerin olumsuzluklarına karşı eleştirel olmayıp, “al gülüm ver gülüm” anlayışıyla hareket etmek hem bir eksikliktir hem de ideolojik gevşekliliktir.

Sonuç olarak faaliyetçilerin yapması gereken sınıf savaşımının hangi alanında olursa olsun yaşanan sorunlara müdahaleci davranıp, soruna/sorunlara ilişkin detaylı araştırıp, inceleyip yapılması gereken birşey varsa yapmaktır. Hiç birşey olmamış gibi davranılması varolan, yaşanan sorunların kronikleşmesini sağlayacaktır. Bu durum da ister istemez Proletarya Partisi’ne zarar verecektir. Keza sorunlara ilişkin müdahaleci davranıl(a)mıyorsa ya da müdahale edilmiyorsa bilinmelidir ki onlar bize müdahale ediyor. Zaafaların ve sorun(lu)ların bize müdahale etmesine izin vermeyelim.

Kendimizde partiyi sevelim, partide kendimizi değil!

PUSULA

DOĞRU PROPAGANDA DÜŞMANIN KİTLE DESTEĞİNİ ZAYIFLATIR, PROLETER DEVRİMCİLERİN KİTLE DESTEĞİNİ ARTIRIR

Propaganda; emperyalist kapitalist sistemin ve yarı sömürge yarı feodal iktisadın üzerinden biçimlenir. Toplumun tüm ekonomik-felsefi tarihsel köklerinin bütünlüklü bir eleştirisini yapabileceği gibi alternatiflerini de sunar. Tek tek gelişmelerin sınıfsal, felsefi, ekonomik kaynağını, etkilerini, nelere yol açacağını, neye evrileceğini, gelecekteki biçimini anlatır. Örneğin, işsizliğin ve özelleştirmenin nedenini, kapitalist ekonominin iç işleyişi ile devleti tarihsel koşulları ve onu yaratan etmenlerle, toplumsal gelişmeyi ise diyalektik materyalist olarak ele aldığı için; genellikle yazılı, neden-sonuç ilişkileriyle beraber birden fazla düşüncüyü ele almak zorunda kalır. Emperyalizmin gelişimini ve bugünkü durumunu açıklayarak enternasyonal proletaryanın ve onun ülkemizdeki kurmayının somut ve uzun vadeli görevlerini belirler. Propagandanın yukarıdaki özelliklerinden dolayı geniş kitlelerce anlaşılması pek olanaklı değildir. Propaganda, kitlelerin ilk etapta en ileri kesimlerine hitap ederek, onların ideolojik donanımlarını yükseltmeyi, proletaryanın davasının haklılığını, bilimselliğini açıklayarak bu davanın sürdürücülerinin güçlülüğünü ve davanın yenilmezliğini kanıtlar.

Ajitasyon/Propaganda kafaları ve kalpleri fethetme işidir. Bu sınıf mücadelesinin fırtınalı seyri içinde bıkmaz-usanmaz bir ikna faaliyeti sürecidir. Bu yüzden ideolojik bir derinlik, teorik birikim, siyasal açıklık vb. gerektirir. Sorunların nedenlerini ustaca açıklayabilmeyi, kitlelerin nabız

atışlarını elde tutabilmeyi, onların ruh halini soluyabilmeyi gerektirir. Bu yüzden özgül bir görev alanı olarak uzmanlaşma sağlanmalı, yetenekli ajitator ve propagandistler yetiştirilmeli, en geniş oranda siyasal teşhir ve bilinçlendirme faaliyetleri yürütülmelidir. Ajitasyon/Propagandanın ne olduğu ve her ikisi arasındaki farkı Lenin'den aktaralım. "Şimdiye kadar biz, örneğin işsizlik sorununu ele alan propagandistin, bunalımların kapitalist niteliğini açıklamayı, modern toplumda bu bunalımların kaçınılmazlığının nedenini göstermesi, bu toplumun sosyalist bir topluma dönüştürülmesi zorunluluğunu vs. anlatması gerektiğini düşünüyorum. **Tek sözcükle propagandist, birçok düşünce vermelidir, öyle çok ki, tüm bu düşünceler bütünlükleri içinde ve bir kerede, ancak nispeten az sayıda kişi tarafından anlaşılır.** Oysa aynı sorunu ele alan **ajitator**, kendisini dinleyenlerin en çok bildikleri ve **en göze batan örneği**-örneğin işsiz bir işçi ailesinin kıtıktan ölmesi, sefaletin artması, vs.-**ele alacak ve tüm çabalarını, herkesçe bilinen bu olgular temelinde 'kitleye' bir tek düşüncüyü vermek üzerine yoğunlaşacaktır:** Zenginliğin artması ile sefaletin artması arasındaki çelişkinin saçmalığı düşüncesi; bu çarpıcı haksızlığa karşı kitlede hoşnutsuzluk ve öfke uyandırmaya uğraşacaktır, bu çelişkinin kökeninin açıklanmasını ise propagandiste bırakacaktır. **Bu nedenle propagandist esas olarak yazarak, ajitator ise konuşarak görev yapar."**

Ajitasyon/Propaganda faaliyeti, kitleleri devrimci bilinç temelinde eğitime ve mücadeleye sevk etme faaliyetidir. Fakat Ajitasyon/Propagandanın konularını salt işçilerin kendisiyle sınırlı tutmak veya onun

kendiliğindenciliğine saplanmak Ekonomizm olur veya en fazlası sosyal reformizm olur. Gerçek anlamda siyasal sınıf bilinci bütün sınıf ve tabakaların devletle ilişkileri ve çelişkilerinin kavranmasıyla mümkündür. Devrime önderlik edecek sınıfın bilinci, sadece kendisini tanımasıyla sınırlı değil, önderlik edeceği diğer sınıf ve tabakaları ve düşmanı da azami ölçüde tanımasıyla mümkün olacaktır. "İşçilere siyasal bilinci vermek için Lenin, Ne Yapmalı sorusuna şöyle cevap vermektedir: "İşçilere siyasal bilinci vermek için ne yapmalı sorusuna yanıt, pratik içindeki işçilerin ve özellikle ekonomizme eğilim gösterenlerin çoğunlukla yeterli buldukları, 'işçilerin arasına gidilmelidir' yanıtı olamaz. İşçilere siyasal bilgi verebilmek için, sosyal demokratlar nüfusun bütün sınıfları arasına gitmek zorundadırlar: Askeri birliklerini bütün yönlerle sevk etmek zorundadırlar". Demek oluyor ki, devrimci çalışma tüm toplumsal yelpazenin istisnasız her alanına yönelik olmalıdır. Demokratik Halk Devrimi'nden çıkarılan bütün kesimleri hedeflemektedir. Böyle geniş Ajitasyon/Propaganda faaliyetinin kapsamı ne olmalıdır? Komprador burjuvazi, büyük toprak ağaları ve onun devleti tarafından baskı ve sömürüye maruz bırakılan tüm sınıf ve tabakaların uğradığı bütün haksızlıklar, bunun ekonomik-felsefi-siyasal nedenleri ve çözümün, siyasal iktidarı alarak gerçekleştirilebileceği anlayışı temelinde olmalıdır. **Bu faaliyeti sadece işçi sınıfıyla sınırlamak tek yanlı ekonomist bir yaklaşım olur. İşçi sınıfı ve ezilen diğer kesimlere yönelik sürdürmekse tam da devrimci çizginin kendisidir.** Çünkü, işçi sınıfının eğitimi ve harekete geçirilmesi sorunu bütün toplumsal işleyiş çerçevesinde ele alınmadığında, birbirinden kopuk ilişkiler ve mücadeleyi sınırlayan anlayışlar, kapsamlı bir faaliyetin önüne engel olur. Lenin, "kim işçi sınıfının diktatini; gözlemini ve bilincini, tamamıyla ya

da hatta esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırıyorsa böylesi, sosyal demokrat değildir. Çünkü **kendini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının, modern toplumun bütün sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgisi sadece teorik bilgisi değil... hatta daha doğru ifade edelim: Teorik olmaktan çok siyasal yaşam deneyimine dayanan pratik bilgisi olması gerekir."** Ancak böylesine kapsamlı bir faaliyet içerisinde sınıf ve devrimci kitleler eğitilebilir. Ajitatorlar, her gün cereyan eden sayısız siyasal olay ve haksızlığın ajitasyonu; bunun yanında nedenleri ve alternatifleri sunan ikna edici, kavratıcı bir propaganda ile işçi sınıfını ve devrimci kitleleri siyasal iktidar mücadelesine kanalize edebiliriz.

Yukarıdaki görevleri proletarya partisi ancak usta ajitator ve propagandacıları vasıtasıyla yerine getirecektir. Ancak bu yöntem aracılığıyla pratik siyasal tecrübe ve teorik bilgilerle işçi sınıfı ve diğer devrimci kitleleri geliştirmek mümkündür. Ancak sınıf mücadelesinin bu görevlerini yerine getirebilenler öncü olabilir. Bu görevleri es geçenler ne kadar öncülük iddiasında bulunurlarsa bulunsunlar, bu görevlerini layıkıyla yerine getiremedikleri müddetçe artçı olmaktan kurtulamazlar. Öncülük, doğru siyasal ve pratik önderliğin faaliyetinin sonucunda kendini kabullendirmeye yaratılabilir. Ajitasyon/Propaganda konusundaki görev yerine getirildiğinde kitlelerde devrim için hareket edecek bir coşku yaratılır. Örgütlenen siyasal teşhir faaliyetleri, propaganda çalışması karşı çıktığımız düzeni dağıtmak için, düşmandan eğreti ve geçici müttefiklerini ayırmak için, devletin kalıcı ortakları arasında düşmanlık, güvensizlik ve çatlaklar yayabilmek için güçlü bir araç haline gelir. Bu düşmanın kitle desteğini zayıflatırken, bizim kitle desteğimizi ve savaş gücümüzü artırır. Saflarımıza geniş katılımları sağlar.

CESARET

Cesaret; bilinç ve inancın ürünüdür. Korku ise baskının ve cehaletin... Yaşamın her alanında olduğu gibi cesaret ve korku da çatışıyor. Galip gelen, yaşamı diğerinin aleyhine şekillendiriyor.

Ağa-patron devleti varlığını sürdürmek için halkta korkuyu hakim kılmak zorundadır. Her türlü insanlık değerinden yoksun bu halk düşmanları işkenceyle, toplu katliamlarla, yargısız infazlarla korkuyu hakim kılmaya çalışıyorlar. Korku ne kadar büyürse halkın içinde, o kadar büyük olur zevki sefalı. Bundandır kriz dönemlerinde halk açlık ve sefaletten kırılırken lüks araba ve lüks evlerin satışının artması, gazino ve barların dolup taşması...

Korku esaret zincirlerini kalınlaştırır. Kendi yurdunda sürgün, kendi yurdunda yabancı olursun. Senin toprağına sen giremez olursun. Emperyalistlere satılmayan ülke zenginliğimiz kalmadığı gibi uşaklıkta bir numara olduğunu ispatlamak için süs köpekleri gibi fino numaraları yapan sözde halkın içinden çıkan milletvekilleri halkın sırtından her geçen gün daha

da zenginleşir. Başbakana derdini anlatmak isteyen vatandaş hemen "terörist" ilan edilir.

Ülkede ne olup bittiğini az buçuk bilen biri hep şunu tekrarlar. "Birşeyler yapmalı" yeter artık bu zulüm, bu sefalet, işte o an ilk adımı atacak cesareti gösterdin mi, pratiğe girdikçe dünyayı fethedecek cesarete kavuşursun. Korkunun bir gaz gibi sıkıştırdığı cesaret patlayarak ruhunu sarsacak ve gücünün farkına varacaksın.

Tıpkı Mehmet Şahin yoldaşımız gibi. "Yüzmeyi öğrenmek için ıslanmayı göze alacaksın" diyerek daldı kavganın içine. Cesaret tohumunu bilinciyle, inancıyla işleyerek büyüttü. Öncü olma cesareti, değişme-yenilenme cesareti, rüzgara karşı durma cesareti, her tökezlemede yeniden doğrulup zorla zincirlerine yürüme cesareti. Korkunun zincirlerini parçalayarak başlamıştı mücadeleye. Partiyeye ve yoldaşlarına bağlandıkça güçlenmiş ve yoldaşlarına güç vermiştir. Bu gücü de yeni pratiklere atılmada cesaret kaynağı olarak kullanmıştır.

İki kişi dışarıda geçirdi. Ayağı soğuktan yandı. Aylarca, soğuğa, açlığa, yorgunluğa göğüs gerdi. Ve bu süreç ona kendi gücünün farkına varmasını sağladı. Bilinmezliğin, tecrü-

besizliğin getirdiği korku pratiğe girdikçe küçüldü. Korku küçüldükçe cesareti büyüdü. "Hüseyin (Mehmet Şahin) yoldaşları için Kaf dağına gider" diye boşuna adı çıkmamıştı. En olmadık, en umulmadık durumlarda görevi yerine getirir; bizi şaşırtırdı.

O Öğrenme yöntemi olarak daima pratiğe dalmayı esas alırdı. Anne serçenin yavrusuna söylediği şu sözleri sürekli yeni savaşçılara söylerdi. **"Uçmayı öğrenmek için düşmeyi, dallara çarpmayı, rüzgarda savrulmayı göze alacaksın."** Bu yüzden sorumluluk almaktan çekinenlere çok kızardı. Önderlikteki yoldaşlar onun bu yanını örnek gösterirdi. Bir işi yapıp yapamayacağını sorduklarında hep şu cevabı verirdi. "Nasıl yapacağımı gösterirseniz yaparım" Bu anlayışı onun askeri olarak herkesten daha kısa sürede gelişmesini sağladı. Onlarca çatışma deneyimini geniş arazi bilgisiyyle birleştirerek kendini geliştirdi.

Mehmet yoldaştan öğrenmek demek, yaşamın biz-

den istediklerine cesaretle girmek demektir. Önce bilinçleneyim de sonra pratiğe uygulayayım" anlayışını mahkum edip pratiğe atılma cesaretini göstermektedir.

Sinan Günel yoldaşın

hesabını sormak isteyişindeki kararlılık şimdi bizim üzerimizde bir görevdir. Partinin hesap sormadaki kararlılığını düşmana, halka göstermek bize düşüyor.

*Şehitlerimiz onurumuzdur!

*Şehitlerimizden aldığımız kızıl bayrak

daima dalgalanacak!

*Yaşasın Halk Savaşı

Karadeniz'den bir TİKKO gerillası

Not: Bu yazı yurtdışındaki bir okurumuz tarafından derlenmiştir.

Maoizmin bayrağını dalgalandırmak için k

Emperyalist ve kapitalist devletler ve onların yerli uşakları tüm dünya üzerindeki hegemonyalarını tazelemenin, sürdürmenin; enternasyonal proletarya ve tüm dünya ezilen halklarını kendi sorunlarına dahi duyarsızlaştırmanın her yolunu azgınca deniyorlar/deneyecekler de. 2001 yılını bitirip 2002 yılına adım attığımız bu son günlerde de bu saldırılara her gün bir yenisi daha ekleniyor. Son derece gelişkin olan ve gelişmeye de devam eden iletişim teknolojisi son haddine kadar kullanarak ezilen halkların beyinini uyuşturmanın bin bir yolunu deneyen egemenler, televizyonundan radyosuna, eğlencesinden sporuna kadar onlarca yöntem kullanarak, ağırlaşan yaşam koşulları karşısında ezilenlerin acısının, yoksulluğunun, açlığının öfkeye ve kine dönüşmemesi için olanca çabalarını harcıyorlar. 2002 yılına adım attığımız şu günlerde geriye dönüp baktığımızda 2001 yılının Türkiye ve dünya halkları açısından bir yandan oldukça zorluk, sıkıntı, yoksulluk ve yokluk dolu geçerken, bir yandan da tarihsel anlamlarıyla oldukça zengin tecrübelerle, kazanımlarla dolu bir yıl olduğunu görüyoruz. Açlığın, sefaletin, yoksulluğun, IMF ve Dünya Bankası politikalarının Türkiye ve dünya halklarına dayatıldığı, hükümetin uşaklıkta sınır tanımadığı, ancak bir yandan da ezilenlerle ezenler arasındaki uçurumun keskinleştiği ve bilindiği; devrimci güçlerin özellikle Maoistlerin dünyanın birçok yerinde atak halinde olduğu bu yıl içinde yaşanan gerçeklerden sadece bazıları. Bu gerçekler egemenlerin devrim mücadelesine özellikle Maoistlere karşı daha yeni yöntemlerle, daha sinsice yaklaşımlarını da sağlamıştır. Emperyalizm ve onların uşakları özellikle Maoist güçlere saldırmış, karalamaya çalışmış, çalışmaktadır. Ancak nasıl ki egemenler yaşanan tüm süreçlerden dersler çıkartıp, eksikliklerini kapatıp, organizeli saldırılarını güçlendirmeyi amaçlıyorlarsa, tüm devrimci ve komünistler, Türkiye emekçileri de yaşanan bu bir yıllık süreci eksikliği, yanlış, doğrusu, fazlası ile değerlendirmeyi ve yaşadıklarından dersler çıkarıp daha ileriye adımlar atmayı hedeflemelidir. Türkiye proletaryası ve onun bilinçli öncüleri bunu başarabilir/başarmalıdır.

2000'DE BAŞLAYAN ÖLÜM ORUÇLARI 2001'E DE DAMGASINI VURDU

Şöyle bir geriye dönüp geçtiğimiz yıla göz attığımızda ilk olarak 1999 yılında başlayan, ancak devletin uzun yıllardır planladığı, çeşitli denemelerle yerleştirmeye çalıştığı bir sistem olan hücre tipi saldırıların 2001 yılı içinde vahşette doruğa ulaştığını görüyoruz. Geçtiğimiz yılın yani 2000 yılının son günlerinde 19 Aralık 2000 tarihinde Türkiye'nin 20 hapisanesinde birden Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün "F tipine geçiş bir süre ertelenmiştir" sözlerinin hemen ardından yapılan ve 28 devrimci tutsağın

şehit düşmesine, yüzlercesinin yaralanmasına yol açan bu vahşi saldırı 2001 yılında gelişecek ve boyutlanacak saldırıların bir işaretiydi. IMF ve DB'nin kölesi olan ve onların dayattığı politikaları seve seve uygulayan faşist Kemalist devlet "yeniden yapılandırma", "demokratikleşme" nutuklarını attığı bir sırada yaptığı bu akıllara durgunluk veren katliamda hem içerideki direniş odaklarını bitirmek hem de dışarıya ileriye yönelik gözdağı vermek hedefini gütmüştü. Tam da bu süreçte emperyalizme bağımlılığın en doğal sonucu olarak her alanda ekonomik, politik, sosyal, ahlaki, kültürel, askeri vb. başta işçi sınıfı olmak üzere, köylülük ve tüm halk kesimlerine yönelik topyekün saldırı politikasıydı. Bu saldırılar, değişik kitlelere karşı alansal olarak uygulanmış ve istisnasız tüm ezilenler, emekçiler bu saldırılardan payına düşeni almıştır. Şu bir gerçektir ki; emperyalist, kapitalist sistemin ve faşizmin tüm saldırıları bir zincir misali birbirine bağlıdır ve birbirini takip eder. Ancak yine şu da yaşanan bir gerçektir ki **bu zincirin her halkası farklı kesimlerin boğazını sıkmakta, bileklerine takılmaktadır.** Bu açıdan bakıldığında bu saldırılar içinde en acımasız, en önemli F tipi hücre saldırısı veya yaşamın hücreleştirilmesidir. F tipi zindan saldırısını da bu açıdan ele alıp değerlendirmek gerekmektedir.

Emperyalizm ve faşizm tüm politikalarını uygulayabilmek için devrimci ve komünistlere saldırmak zorundadır. Bu onun doğası gereğidir. Dağda, şehirlerde ve zindanlarda tüm devrimci ve komünistlere yönelik vahşet politikaları yürütmek durumundadır. Bu saldırıların odak noktası ise devrimci ve komünist tutsaklardır. Neden diye sorulacak olursa nedeni faşist Başbakan Bülent Ecevit'in şu sözleri ile açıklanabilir; "Cezaevlerine hakim olmadan IMF programını uygulayamayız". Ülkemiz gerçekliğinde bir mücadele alanı haline gelen hapisanelerdeki haykırışı susturmak, direniş bayrağını indirmek egemenler açısından işte bu denli önemlidir.

Tabi ki devletin bu hedefleri ve bu hedefler uğruna yaptığı planları yeni değildir. Özellikle 12 Eylül döneminde hapisanelere yönelik korku filmlerini aratmayacak saldırılar yaşanmış, hapisaneler birer direniş odağı haline gelmiş ve yılmınlığın, kaçkınlığın yanında esasta devrimci direniş tarihinin yazıldığı mekanlar olmuştur. Ancak bugün yaşanan saldırı tüm bu geçmiş saldırılardan çok daha sinsi ve kapsamlı olanıdır. Devletin tüm bu saldırıları karşısında üç devrimci yapı 20 Ekim 2000 tarihinde SAG ve ÖO eylemini başlatmıştır. Diğer siyasetler ise o süreçte böyle bir yönelimi erken bulmuş, dönemin şartlarına uygun olan farklı direniş yöntemleri savunmuşlardır. **Gelen süreçte yaşanan gelişmeler de bu erken çıkışın devrimci hareketlere getirdiği hareket darlığını göstermektedir. Bu denli büyük saldırının daha**

önceki süreçlerle birebir aynı olmadığı/olamayacağı ve bu saldırıların da daha öncekiler gibi tek bir yöntemle karşılanamayacağı ortadaydı. Şu an yaşadığımız süreç o dönem yapılan tespitlerin doğruluğunu ispatlamaktadır.

Hapishanelerde bu gerçeklikler ve gelişmeler yaşanırken dışarıda oluşturulan çeşitli tutsak aileleri örgütlülükleri ve hücre karşıtı platformlar ile geniş sayılabilecek bir tecrit karşıtı çeper oluşturuluyor ve tecritin sadece devrimci tutsaklara yönelik bir dayatma olmadığı gerçeği anlatılmaya çalışılıyordu. Burjuva basın ve televizyonlarının dahi gizleyemediği eylemler özellikle Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri tarafından başlatılan daha sonra TUYAB ve diğer devrimci kurumların da sahiplenmesiyle Cumartesi eylemleri Galatasaray Lisesi'nin önünde saldırılara, gözaltılara rağmen sürdürülüyordu. Her cumartesi vahşi bir şekilde dövülen, gözaltına alınan, tacize uğrayan, tutuklanan aileler ve duyarlı insanlar tüm eylemlerde yerlerini alarak kamuoyunu duyarlı hale getirme çabalarını devam ettiriyorlardı. **Bu çalışmalar belli eksiklikleri, hatalı yaklaşımları bünyesinde taşısa da sürece damgasını vuran ve ivme kazandıran bir anlamdadır. Ve bu açıdan da oldukça önemlidir.**

Yukarıda sözünü ettiğimiz üç devrimci yapının Ölüm Orucu sürecine başlamasının ardından henüz çok fazla bir zaman geçmeden belki de dünya tarihinde eşine benzerine rastlanmadık bir saldırıya ve aynı zamanda direnişe, teslim olmazlığa, meydan okumaya tanık oldu Türkiye zindanları. Ve 19 Aralık katliamının ardından yüzlerce yaralı tutsak işkence ile F tiplerine aktarıldı.

Devlet toplumda F tiplerine karşı gelişen tepkiyi bastırmak ve özellikle de F tiplerini yaşama geçirmek için yaptığı bu katliamda estirdiği vahşi terörü dışarıya da uygulayarak ve hapishanelerde uyguladığı işkence ve katliamı bilinçli bir şekilde medyası aracılığıyla dışarıya da yansıtarak korku rüzgarları estirmeye ve "direnirseniz sizi de böyle yaparım" mesajını vermeye çalıştı. Bu muazzam direniş sonrasında 28 devrimci tutsak şehit düşerken yüzlercesi de yaralandı, kurşunlandı, zehirlendi, tecavüze uğradı, çeşitli işkencelerden geçirildi. İnsan üzerinde daha önce denenmemiş olan çeşitli kimyasal silahlarla yakıldı. Acı, öfke ve kinin sağladığı bilinç ile gün gün örülen bu tarihi direnişle birlikte devrimci ve komünist tutsaklar Ölüm Orucu ekipleri çıkartarak katliama verilen yanıtı daha bir büyüttüler. **Bu aynı zamanda 2001 yılı içerisinde yazılan tarihi direnişin de ön adımıydı.** Böylelikle tutsaklar "F tipi tabutlukları asla kabul etmeyeceklerini pratikte ortaya koydular. İçerde Ölüm Oruçları devam ederken binbir taktik saldırı geliştirerek Ölüm Orucunun etkisini kırmaya çalışan devlet bir yandan da dışarıda terör estirerek

kitlelerle bütünleşip, kitlelerle yürüyelim

insanları tutukluyor, kurumları kapatıyor, sendikacıları, doktorları yargılayarak etkisiz kılmaya çalışıyordu.

19 Aralık katliamı sırasında ve sonrasında F tipi hapishanelerde yaşananlar bir yandan vahşeti ile akıllara yerleşirken bir yandan da kömürleşmiş cesetlerin hala sıkılı duran yumrukları, bu muazzam direnişin görkemini de insanlık tarihinin sayfalarına yazdı. İçerde ve dışarda devletin katletme politikaları azgınca sürerken şanlı Ölüm Orucunun ilk şehidi olma onurunu 21 Mart 2001 tarihinde Sincan F tipi Zindanı'ndan

DHKP/C savaşçısı Cengiz Soydaş yakaladı. Son olarak Kartal F tipi Zindanı'nda Ölüm Orucunu sürdüren **DHKP/C savaşçısı Tülay Korkmaz**'ın direnişin 173. gününde şehit düşmesiyle 41'e ulaşan Ölüm Orucu şehitleri devletin yok saymasına rağmen direnişin ısrar ve inatla sürdürüldüğünün kanıtıdır. Proletarya Partisi açısından ilk Ölüm Orucu şehidi ve kadın Ölüm Orucu şehidi olma şerefine erişen direnişinin 123. gününde 11 Nisan 2001 günü ölümsüzleşen **TKP/ML üyesi Nergis Gülmez** ve yine direnişin 236. gününde 3 Ağustos 2001 tarihinde ölümsüzleşen **TKP/ML'nin genç önder kadrolarından Muharrem Horoz**'un direnişi ve feda ruhu büyük bir mirastır.

Ölüm Orucunu bitirmek ve yok saymak için elinden geleni ardına koymayan devlet yeni taktik politikalarla bu şanlı direnişi karalamaktan da geri durmadı. "Örgüt baskısı altındalar" yalanı sökmeyince çeşitli yasal kılıflar da getirerek zorla müdahale işkencesi yaşama geçirildi. Ve bilinci kapanan tutsaklara hukuksuzca ve tüm insanlık etikleri çiğnenerek müdahale edildi. Zorla müdahale sonrası bilinci yerine gelen tutsakların bu müdahaleye izin vermemesinin ardından devlet bu kez de tarihinde eşine rastlanmayan bir yöntem geliştirerek "ceza ertelemelerini" gündeme getirdi. Ve bu yasa kapsamında yüzlerce ÖO direnişisi cezaları 6 ay ertelenerek serbest bırakıldı. Bu saldırı devletin ne '96 ÖO ve SAG sürecinde ne de daha önce başvurmadığı ancak günümüz koşullarında mecbur kaldığı bir saldırı olması ve devrimci tutsakların verdiği yanıt anlamında oldukça önemlidir. Devrimci ve komünist tutsaklar yeni ÖO ekipleri çıkartarak bu saldırıya yanıt verdiler. "Ceza ertelemesi" ile tahliye edilen ve Ölüm Orucuna 20 Ekim'de başlayan 2 devrimci yapının tutsakları dışarda da ÖO'na devam ettiler. Çeşitli semtlerde ÖO'na devam edecek evler açılırken diğer hareketler ve PP'si ise dışarıda Ölüm Orucu'nu sürdürmeyi doğru bulmamış, bu iki farklı tutum da değişik çevrelerde değişik etkiler yaratmış devrimci ahlaka uygun olmayan söylemlere dahi yol açmıştır.

Oysa şu kavranması gereken bir gerçektir ki SAG veya ÖO hapishanelere özgü bir politikadır. Koşulların zorunlu kıldığı, bedenlerin silah olarak kullanıl-

masıdır. Ve TC'nin "ceza ertelemesi" saldırısı, kıramadığı direnişi kabullenecek ona yönelik çözümler üretme çabasıdır. **Her ne kadar eylemi tasfiyeye yönelik bir politikanın pratik sonucu olsa da yeni bir durum ortaya çıkmıştır ve bu durumu değerlendirmek yeni duruma uygun taktikler geliştirmek politikanın görevidir.** Ve bu aşamada tahliye edilen tutsaklar için yeni bir aşamaya girilmektedir. Bu da Ölüm Orucu direnişçilerinin bir an evvel sağlık durumlarını düzeltmek, mücadelenin sıcak mevzilerinde yerlerini sağlamaktır.

Bugün bu aşamada olan Ölüm Orucu eylemi halen olanca kararlılığı ile sürdürülmekte, ortaklaşılın talepler üzerinden çıkartılan yeni ekiplerle Ölüm Orucu devam ettirilmektedir.

IMF POLİTİKALARI 2001'E DAHA ÇOK SEFALET GETİRDİ

2001 yılı dendiğinde ABD patentli ithal Bakan Kemal Derviş ile doruğa ulaşan ve ezilen halkları iyice krize sokan sürece de değinmek gerekmektedir. Emperyalizm 80'li yıllardan bu yana hem kendi içerisinde hem de dünya genelinde sömürü sistemini oturtmak için tüm sömürge, yarı sömürge-yarı feodal ülkeleri "yeniden yapılandırma", "reform hareketleri" vb. isimlerle daha fazla sömürsü altına almaya çalışmaktadır. Ancak yapılan bu uygulamaların sonucuna baktığımızda bunun ne söylendiği gibi ülke ekonomilerini geliştirdiğini ne de refaha çıkardığını göremiyoruz. Aksine bu "ulusal" programların uygulandığı tüm ülkelerde tam bir çöküşe yol açtığını görüyoruz. Bu anlamda emperyalizmin bizim gibi ülkelere dayattığı tüm ekonomik programlar yarı-sömürge ülkelerin değil emperyalizmin krizini atlarmaya yarayacak düzenlemeleridir. Bu bağlamda IMF ve Dünya Bankası'nın Türkiye üzerine dayattığı politikaların sonuçlarını tek tek incelersek bu gerçeği daha net görürüz. Örneğin ülkemizde tarımın tasfiyesi ve hayvancılığın öldürülmesi bizzat bu emperyalist politikaların bir sonucudur. Bunların en somut örneği Kemal Derviş'in "ulusal program" çerçevesinde çıkarılan yıkım yasalarından sadece ikisi olan şeker ve tütün yasasıdır. Türkiye tütüncülüğünü ve şeker üretimini tamamen bitiren ve Türkiye'yi emperyalistler için bir pazar haline getiren bu yasalar içerisinde Tekel'in özelleştirilmesinden, destekleme alımlarının kaldırılmasına kadar her türlü saldırı bulunmaktadır. Sadece şeker yasasını ele aldığımızda ve yaklaşık 450-500 bin üreticinin şeker üretimiyle geçindiğini gözönüne aldığımızda yıkımın boyutunu rahatça görebiliyoruz. Tıpkı bunun gibi tütün yasası da bir yandan üreticileri sefalete sürüklerken bir yandan da tekelde çalışmakta olan yüzlerce işçiyi de özelleştirme ile tehdit etmektedir. Tabi yaşananlar sadece devletin saldırıları ile sınırlı değildir. Bunla-

rın karşısında doğal olarak gelişen tepkiler de 2001 yılına damgasını vurmuştur. Bunlardan en önemlileri arasında 22 Şubat 2001 tarihinde "Bafra ve çevre köyleri tütün emekçileri kooperatifi tarafından yapılan "Tütünde çözüm mitingi"; 4 Şubat 2001 tarihinde Kırklareli'de yapılan "süt fiyatlarını protesto mitingi"; 29 Mayıs 2001 tarihinde Antalya'nın Elmalı ilçesinde yapılan köylü mitingi sayılabilir. Bunların dışında özellikle Karadeniz bölgesinde fındık taban fiyatı ve fındık arazilerinin sökülmesi ile ilgili eylemler de gündeme oturmuştur. Yine yaşanan 21 Kasım ve 22 Şubat krizlerinin ardından halktan sürekli fedakarlık isteyen egemenler krizden ağız yanan emekçilere sürekli kriz tehditlerinde bulunarak iyice kemer sıkırmaktan da geri durmamışlardır. Hakim sınıfların IMF politikaları doğrultusunda hazırladıkları ve "ulusal program" çerçevesinde dayattıkları sadece bunlarla da sınırlı değil. Şeker ve tütün yasasının yanı sıra bankalar yasasından, yeni vergi yasalarına kadar uzanan bir dizi saldırı birbirini izlemiştir. Bu süreçte işçi, köylü ve banka çalışanlarının yanında TC tarihinde ilk kez esnaflar da sokağa çıkarak IMF ve onun politikalarının uygulayıcısı "hükümeti" ve dayattığı "Ulusal Programı" protesto etmiştir. Ancak tüm halk kesimlerinde gelişen bu anti IMF'ci dalga Esnaf ve Sanatkarlar Odası gibi kurumların önderlikleri ile yapılarak sadece anlık tepkisi dindirilmek istenmiştir. Özellikle, esnaf eylemlerinde çıkan olaylar sonrası protestolar da yasaklanıp insanlar krizle yaşamaya alıştırmıştır. Nisan 2001 tarihinde sokağa dökülen on binlerce insan bir süre sonra bu koşullarda yaşama alışarak tepkisini içine atmıştır.

Bu tarihlere oldukça hareketli geçen gündemde kamu emekçilerinin Sahte Sendika Yasasına karşı geliştirdikleri eylemlere de yer vermek gerekmektedir. Önce yerelerde ardından da Ankara'da bir araya gelerek Sahte Sendika Yasasına karşı tepkilerini dile getiren kamu emekçileri sürece damgasını vuran eylemleri ve direnişleri ile oldukça canlı bir ortamın oluşmasına yardımcı olmuşlardır. Ankara'nın göbeğinde gaz bombaları ve köpekli polislerle çatışan ve Kızılay yasağını delen emekçilerin bu mücadelesine rağmen SSY de yürürlüğe girmiştir. Bu arada yine bu saldırılar kapsamında işçi sınıfına yönelik olan yeni saldırılar da alabildiğince hızlı ilerlemiştir. Özelleştirmeler, işten atmalar, taşeronlaştırma, esnek çalışmayı dayatma, iş güvencesi yasası vb. her alanda yaşanan bu krizin ardından büyük sermayedarlar milyarları hortumlayarak binlerce küçük üretici iflas etmiş, on binlerce kişi işsizler kervanına katılmıştır. Ancak yukarıda da değindiğimiz gibi yapılan eylemler genelde işbirlikçi odaların ve sendikaların inisiyatifinde olduğu için tepkileri kontrol altında tutmaktan öteye gidememiştir. Bu noktada ge-

lişen "sosyal patlama" tehlikesi MGK toplantılarının da gündeminde yer almış ve her toplantı sonrasında **krizi onu yaratan IMF ile aşacaklarını söylemişlerdir**. Dünyanın hiçbir yerinde IMF reçeteleri ile refaha ulaşan bir ülke olamayacağı bugün Arjantin'in yaşadıkları ile gün gibi ortadadır. IMF'nin programları ile ülkeleri refaha kavuşturacaklarını iddia eden IMF patentli politikacıların adeta yalanlayıcısı olan Arjantin'in durumu ortadadır. Yıllardır IMF paketleri altında ezilen Arjantin halkı, yiyecek ekmeğinin dahi elinden alınmasının ardından isyan etmiş ve tüm dünya halkları IMF politikalarının sonuçlarını görmüştür. IMF politikalarına körü körüne bağlılığın sonuçları açısından tarihe geçen bir gün olan 20 Aralık 2001'de sokaklara dökülen Arjantin halkı IMF politikalarını kitlesel gösterilerle protesto etmiştir. Arjantin'in Derviş'i sayılabilecek ithal ekonomi Bakanı **Domingo Cavallo** ve kabine bu olaylar karşısında istifa ederken, çatışmalarda 20'yi aşkın kişi ölmüştür. Türkiye ile çok büyük benzerlikler gösteren ve nüfusu 36 milyon olan Arjantin'de neredeyse 1 milyon kişi yoksulluk içinde yaşamaktadır. Kemal Derviş'in süreci bir model olarak Türkiye'ye örnek gösterdiği Arjantin'de 1999 yılından bu yana IMF destekli "istikrar programı" uygulanmaktadır. Ancak bu programlar biralım ekonomiyi istikrara çıkarmayı, iyice batağa saptırmaktan öteye gidememiştir. Aralık 2000'de IMF'den 40 milyar dolar yardım alan Arjantin tekrar bir kriz yaşayınca, bu kez kendini daha fazla IMF'nin kucağında buluvermiştir. Yaşanan patlama sonrası IMF'nin bakanı Cavallo'nun istifası ve kabine ile birlikte çöken aynı zamanda IMF'nin "ulusal programları" ve "istikrar paketleri" olmuştur.

ANTI-EMPERYALİST BİLİNÇ VE ÖFKE BÜYÜYOR

IMF'nin tüm dünya ülkelerine dayattığı politikalarından bahsedince anımsanması gereken bir diğer olay da haklı olarak anti IMF, anti küresel hareketler olmalıdır. 2001 yılı bu anlamda da oldukça sert çatışmaların, direnişlerin yaşandığı bir yıl olmuştur. Emperyalist haydutlar gelişen dünya koşullarına uygun olarak sürekli yeni yeni zirveler yaparak, yeni saldırı metinlerinin altına imza atarak, gereksinmelerine uygun oluşumlar yaratmak istemektedirler. Ancak bu anlaşmalar bile aralarındaki çatışmaları gizlemeye yetmemekte, bu yüzden de sürekli televizyon ekranları karşısında sahte gülücükler, el sıkışmalar eşliğinde "işbirliği" ve "güvenlik" adı altında politikalar geliştirmektedirler. Ve bunlara uygun örgütlenmeler yapmaktadırlar. Emperyalizmin bu örgütlenme ve planlarının yanısıra tüm dünyada yaygınlaşan açlık ve sefalet ezilen ve sömürülen insanlarda emperyalizmin sömürü kurumları olan IMF, Dünya Bankası vb. karşı gelişmekte olan öfkeyi büyütmektedir. Bunun sonucu olarak da küreselleşme karşıtları emperyalistlerin zirvelerine alternatif sokak eylemleri ile gündeme gelmektedir. 2001 yılında bu küreselleşme karşıtı hareketler yoğun bir

şekilde devam etmiştir. Öyle ki bu gösterilerin en görkemlisi 20-22 Temmuz tarihleri arasında Cenova'da yapılan G-8 zirvesi olmuştur. Dünyanın dört bir yanından eyleme katılmak için gelenlerle birlikte yaklaşık 300 bin kişi küreselleşme karşıtı sloganlar atarak polisle çatışmıştır. Çatışmalar sırasında iyice azgınlaşan İtalyan Jandarması 23 yaşında olan Carlo Guiliani adlı bir İtalyan genci kafasına ateş ederek ve ezerek katletmiştir. Bu olay eylemleri iyice alevlendirmiş ve Guiliani'nin katledildiği gün "intikam günü" olarak ilan edilmiştir. İki gün süren zirve boyunca Cenova sokakları küreselleşme karşıtı sloganlar ile inlemişlerdir.

Son olarak düzenlenen bir eylem de Belçika'nın başkenti Brüksel yakınlarında Laeken'de yapılmıştır. AB'li emperyalistlerin bu toplantısı da 30 binden fazla işçi ve emekçinin protestosu ile karşılanmıştır. Yıl içinde yapılan bu küreselleşme karşıtı hareketlerin nedenleri ve dinamikleri üzerinde iyice durmak ve çözümlenmek gerekmektedir. Ancak bu şekilde kitleleri yönlendirmek için gerçek hedeflere yöneltiliriz. Küreselleşme karşıtı bu tepkilerin özünü baktığımız zaman kapitalist-emperyalist sistemin kendi gerçek yüzünü göstermesi ile birlikte **bu eylemlere damgasını vuran ortaya çıkan sonuçlara yönelik tepkiler olduğunu görüyoruz**. Yani sonuçlardan hareketle gelişen tepkiler. Bu gruplar kendilerini ilgilendiren yönü ile küreselleşmeye karşı çıkmaktadır. Ancak **olması gereken tepkileri bu sonuçların yaratıcısına yani emperyalizme çevirmektir**. Kuşku yok ki küreselleşme karşıtı bu hareketler içinde küreselleşmenin emperyalizm demek olduğunu, bunu emperyalizmin gerçek yüzü olduğunu esas alan gruplar, devrimciler, özellikle de Maoistler de bulunmaktadır. Sonuç olarak şunu diyebiliriz ki eğer doğru yaklaşımlar sergilenirse bu hareketler anti-kapitalist, anti-emperyalist mücadelede süreklilik taşıyan dinamikleri içinde taşımaktadır. Bu değerlendirmemizi Fransız İşverenler Konfederasyonu başkanının şu sözleri ile güçlendirelim "Artık gerçek bir anti-kapitalist siyasi hareketin karşılarında olduğunu tüm patronlar bilmek ve ona göre davranmak zorundadırlar." İşte tam da bu yüzden özellikle Maoistler bu küreselleşme karşıtı hareketleri sadece bir tepki olmaktan çıkarmak, gerçek hedefine yönelmek durumundadır.

Bu eylemlerde dikkati çekmesi gereken bir diğer nokta da, işçi sınıfının eylemlere katılımının istenilen düzeyde olmamasıdır. Ayrıca eylemler sadece bu ülkelerde değil yarı sömürge ülkelerde de özellikle IMF protestoları şeklinde yaşanmıştır. Emperyalizme göbekten bağımlı bu ülkelerde emperyalizmin sömürü kurumlarına yönelik tepkiler halkı sokaklara dökmüştür/dökmektedir.

11 EYLÜL VE ABD'İN SARSILAN PRESTİJİ

2001 yılına dair bir değerlendirme yaparken üzerinden atlayamayacağımız bir olay da ABD'ye yönelik 11 Eylül saldırısıdır. Saldırının ardından ilk telaş üzerinden atan Amerika hemen bu saldı-

rıyı kimin yapabileceği üzerine tahminler yürütmeye başlamış ve medyanın da bu tartışmalara bilinçli olarak ortak edilmesi ile ABD terörünün önü açılmıştır. Ancak olması gereken **doğru tartışma saldırıyı kimlerin yaptığını değil eylemin niteliğinin ve dünya halklarına neler getireceğinin tartışılmasıdır**. Zaten eylemin hemen ardından estireceği terörün ipuçlarını veren ABD eylemin sorumlusu olarak da Usame Bin Laden'i göstermekte gecikmemiştir.

Bugün yaşanan bu gelişmeler Orta Asya petrol ve doğalgaz rezervlerinin paylaşılması sorununda emperyalistlerin kendi aralarındaki çıkar dalaşlarının da bir ifadesidir. Kaldı ki Afganistan'a saldırmanın alt yapısını Bin Laden olarak oluşturan Amerika "teröre destek veren ülkelerde de terörü bitireceğiz" diyerek bu saldırganlığın uzun vadeli olacağını ipuçlarını vermiştir. CIA bulduğu ya da oluşturduğu yalan kanıtlar ile ABD'nin çıkarlarının gerektirdiği her ülke ABD bombalarının hedefi olabilecektir. **Dünyanın en büyük teröristi olan ABD'nin "teröre" karşı başlattığı ve "sonsuz özgürlük" adını verdiği bu operasyonda ABD bombalarının ilk hedefi Afganistan olmuştur.**

Şu bir gerçektir ki ABD emperyalizmi Afganistan'ı kendi istediği gibi şekillendirdikten sonra bu yeni stratejisinin gereği olarak başka ülkelere de yönelecek ve yeni katliamlar yapacaktır. Afganistan hamlede ilk adım olması açısından önemlidir. Bugün gelinen süreç de bunun en açık kanıtıdır. Dünya halklarını terörüyle sindirmek; sinmiş, başkaldırmayan bir kitle yaratmaktır. Kaldı ki bu terör kampanyasının başlamasının ardından işçi sınıfının en meşru hakları elinden alınmaya çalışılmış, anti küresel eylemlere yasaklar getirilmiştir. Bugün ABD'nin Afganistan saldırısının ardından süreç bitti gibi görünse de ABD yeni yeni ülkelere saldıracağına garantisini uygulamaları ile göstermektedir. Özellikle Irak ve Somali üzerinde oyunlar oynayan ABD emperyalizminin saldırganlığı tüm dünya halklarına yöneliktir. Tüm bunlara rağmen 11 Eylül saldırısını sadece ABD'nin Afganistan'a yönelik saldırısı olarak hatırlamak eksik ve yanlış bir yaklaşım olacaktır. Bu tarih aynı zamanda tüm dünya halklarının emperyalizmin kağıttan kaplan olduğu gerçeğini gördüğü bir tarihtir de. 2001 yılının bir panoramasını çıkaracak olduğumuzda yıl içinde öne çıkan olaylardan bazılarını da kısaca şöyle belirtebiliriz;

* 24 Ocak 2001 tarihinde HADEP Silopi il yöneticileri olan Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz gözaltında kaybedildi. 5 Ocak itibarıyla 340 gündür kendilerinden haber alınamayan Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz yurtsever hareketlere yönelik saldırılarda yeni bir adım oldular. Tabi saldırılar bununla da bitmedi. 1 Eylül Dünya Barış gününde Türkiye'nin dört bir yanındaki mitinglere saldıran polis Zeytinburnu'nda bir gencin ölümüne neden oldu.

Bu arada öne çıkan bir olay da 23 Mayıs 2001 tarihinde Bingöl'ün Yedisu ilçesinde 20 PKK gerillasının kimyasal silahlarla katledilmesi oldu.

* Yine bir gözaltında katletme olayı da 16 Ekim 2001 tarihinde İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde yaşandı. 16-20 Ekim tarihleri arasında DHKP/C'ye yönelik operasyonda gözaltına alınan Yunus Güzel polislerce katledilerek "kendisini astı" denildi.

* 2001 yılı içinde Nisan ayında gazetemiz Devrim Yolunda İşçi Köylü yayın hayatına başladı. Mart ayı içerisinde uzun zamandır çıkarılmayan gençlik dergimiz Yeni Demokrat Gençlik ve düzenli olarak çıkaramadığımız Partizan adlı yayınlarımız da düzenli bir şekilde çıkartılmaya başlandı. Umut Yayıncılık Turhal irtibat bürosunu açtı.

* Geçmiş yıllarda olduğu gibi bu yıl içerisinde de gerillanın faaliyet alanlarına karşı ilgisinden hiçbir şey kaybetmeyen devlet irili ufaklı onlarca toplantı ile gerillayı etkisizleştirmeye çalıştı. Bunlardan en öne çıkanı Temmuz 2001'de İçişleri Bakanlığı'nda yapılan İçişleri Bakanı, Jandarma Genel Komutanlığı Harekat Başkanı, İstihbarat Daire Başkanı ve Ordu, Giresun, Tokat, Amasya, Sivas ve Çorum illerinden 19 milletvekilinin katıldığı toplantı oldu. Bu toplantılarda alınan kararlar doğrultusunda gerillayı etkisizleştirmeye çalışan devlet bunun adımlarını köylülere de işkence ederek, koruculaştırmaya çalışarak attı. Bu operasyonlar sonucunda özellikle Tokat'da köylülere yönelik baskılar arttı. Bunun en bariz örneği 13 Ağustos tarihinde Almus'un Akarçay ilçesinde tarlasını sulamaya giderken askerler tarafından katledilen 83 yaşındaki Hüseyin Aslan'dı.

Bunun dışında gerillaya yönelik operasyonlar sırasında da 10 Temmuz 2001 tarihinde **Murat Deniz**; 6 Eylül 2001 tarihinde **Sinan Günel**; 27 Eylül 2001 tarihinde **Cihan Fındık ve Mehmet Şahin** adlı TİKKO gerillaları şehit düştü. Gerillaya karşı iyice çaresizleşen ve bunun sonucu olarak azgınlaşan devlet özellikle köyleri koruculaştırmaya çalışmıştır. Bu noktada hem şehitlerin hesabını sormak hem de korucu köylerini son kez uyarmak için korucu bir köy olan Kadıvakkı köyünde TKP/ML TİKKO gerillaları tarafından yapılan eylem oldukça önemlidir. Hesap soruculuğun cüreti kuşanılarak yapılan eylemde korucu ve işbirlikçileri "koruma" amaçlı Almus'a götürüp getiren Short-Land TİKKO gerillaları tarafından paramparça edildi.

* Şubat 2001 tarihinde ikinci ulusal konferansını başarı ile gerçekleştiren NKP(M) 21. yy'ı Maoizm'in yüzyılı yapma yolunda Uluslararası Komünist Hareket açısından önemli mesafe kat etti. 1986 yılında Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kendine rehber edinen NKP(M) son dönemlerde yaptığı eylemlerle dünyanın gündemine oturdu.

* 23-27 Mayıs 2001 tarihleri arasında 37 ülkeden 217 kitle örgütünün ve 337 delegenin katılımı ile "Halkların Uluslararası Mücadele Ligi" (LİG) 1. Konferansını Hollanda'da yaptı.

* Altı yıl önce ilk filizini veren ve kültür sanat alanında insanı temel olarak egemenlerin her türlü yoz kültürüne karşı devrimci sanat ve kültür anlayışını savunan ve bu temelde açılan Tohum

Kültür Merkezi'nin Ankara'dan sonra İkinci Şubesi Kartal'da 14 Temmuz 2001 tarihinde açıldı.

* İşçilerin işten atmalara karşı yürüttüğü bir mücadele örneği olma açısından önemli bir adım olan Aymasan direnişi 31 Mayıs 2001 tarihinde 246 işçinin işten atılması ile başladı. 6 ay süren direniş sonunda işçiler patronun alacaklarını alarak direnişe 16 Kasım 2001 tarihinde son verdiler.

*Deri-İş Tuzla Şubesi tarihinde ilk Olağanüstü Kongresini 18 Kasım 2001 tarihinde Tuzla İçmeler Düğün salonunda yaptı. Kongrede DDSB ve yurtsever emekçiler 1. listeyi; EMEP ve Devrimci Demokrasi 2. listeyi oluşturuyordu. Sınıf sendikacılığının zaferi ile sonuçlanan kongrede Hasan Sonkaya'nın başkanlık ettiği 1. liste seçimi kazandı.

3 Ocak: F tipi hapisaneleri protesto etmek için DHKP/C militanı tarafından Şişli Emniyet Müdürlüğü'ne feda eylemi yapıldı. 1 polis ölümlen 7 polis yaralandı.

29 Ocak: Türkiye dünyanın en yoksul 4. ülkesi seçildi.

14 Ocak: El Salvador'da 7.9 büyüklüğünde bir deprem meydana geldi. 700 kişi öldü, 20 bin kişi evsiz kaldı.

26 Ocak: Hindistan'ın Gucarat eyaletinde meydana gelen depremde de 15 bin kişi hayatını kaybetti.

21 Şubat: Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, İnsan Hakları Derneğinin (İHD) kapatılması istemiyle dava açtı.

1 Şubat: Endonezya'da 10 bini aşkın kişi, yolsuzlukla suçlanan Devlet Başkanı Abdurrahman Vahit aleyhine gösteri yaptı.

3 Şubat: İsrail'de başbakanlık seçimlerini Ariel Şaron kazandı.

14 Şubat: El Salvador'da meydana gelen 6.1 büyüklüğündeki depremde 237 kişi öldü, 1695 kişi yaralandı.

19 Şubat: Brezilya'da 23 hapisanede birden isyan çıktı.

25 Şubat: İngiltere'de şap panığı başladı; Moldova'da komünistler seçimlerde çoğunluğu kazandı.

25 Şubat: Zapatistaların 2. Komutanı Markos, Meksika'nın başkenti Mexico'ya gitmek üzere yürüyüşüne başladı. Markos, yürüyüşüne 7'den 77'ye binlerce kişiyi de kattı.

21 Mart: Newroz bayramı tüm ülkede kutlandı. Devlet her zamanki gibi tahammülsüzlüğünü göstererek gösterilerde onlarca kişiyi gözaltına aldı.

11 Nisan: Ankara'nın Tandoğan Meydanı'ndaki esnaf eylemlerinde çıkan olaylarda yaklaşık 100 polis ve halktan yüzlerce kişi yaralandı. Ankara'da eylem yapılması 1 ay yasaklandı.

11 Haziran: 1995'te ABD'de gerçekleştirilen saldırıda 168 kişinin ölümüne yol açtığı iddia edilen Timothy Mc Veigh, tüm dünyanın gözü önünde naklen idam edildi.

10 Eylül: F tipi protesto eylemlerinden biri de DHKP/C militanı Uğur Bülbül tarafından gerçekleştirilen Taksim Meydanında bulunan Çevik Kuvvet noktasına bombalı feda eylemiydi. 2 polis öldü.

11 Eylül: ABD'de Dünya Ticaret Örgütü'nün ikiz kulelerine ve Pentagon'a yapılan uçaklı saldırıda 4 bine yakın

insan hayatını kaybetti.

7 Ekim: İsrail Turizm Bakanı Rehavam Zeevi Kudüs'te öldürüldü.

7 Ekim: ABD Afganistan'a saldırdı.

5 Kasım: Dışarda Ölüm Orucu sürdürülen direniş evlerinden Küçükarmutlu'ya yapılan operasyonda direnişçilerden Arzu Güler'in yanında Sultan Yıldız, Bülent Durgacı ve Barış Koç şehit düştü. Bu operasyonlarda gözaltına alınan direnişçilerden bir kısmı tutuklanarak hapisaneye götürüldü.

4 Aralık: İsrail, Filistin'e 3 füze göndererek intihar saldırılarına misilleme yaptı.

13 Aralık: İsrail, Filistin lideri Arafat'la tüm ilişkilerini kestiğini açıkladı. ABD, Laden'in 11 Eylül saldırılarını üstlendiği video kasetini kamuoyuna açıkladı.

13 Aralık: Hindistan parlamentosuna yapılan eylemde 6'sı eylemci 13 kişi öldü.

16 Aralık: Afgan aşiret liderleri, El Kaide militanlarına karşı zaferlerini ilan ettiler.

19 Aralık: 4 yıldır ekonomik durgunluk yaşayan ve IMF'nin isteklerini yerine getiremeyen Arjantin'de halk "açlığa dayanamıyoruz" diyerek isyan etti.

20 Aralık: Arjantin Devlet Başkanı Fernando De La Rúa istifa etti.

2001 yılının tablosunu olabildiğince kısa bir biçimde vermeye çalıştık. Bu yıl da olumsuzlukları ve olumlulukları ile birlikte geride kaldı. Önemli olan bu olumsuzluklarını görerek nedenlerini ortaya çıkarabilmek ve bir daha tekrarlamamak üzere bu olumsuzlukları deneyimlerimizin içine atabilmektir. Şu anki süreç tek başına olaylar bazında ele alındığında karşımıza karamsar bir tabloyu çıkarsa da bugün emperyalizmin vahşi yüzünü kitlelere anlatmak dünden çok daha kolaydır. Bugün bu saldırıların tek merkezden tüm halk kitlelerine yöneldiğini anlatmak dünden daha kolay, inandırıcı ve etkilidir. Bugün susanların sırasının yarın mutlaka geleceğini, tüm ezilenlerin emperyalizmin, faşizmin hedefi olduğunu anlamak dünden çok daha gereklidir, acildir. **Emperyalizmin halklara reva gördüğü yaşama ve çizdiği kara tabloya insanlık daha fazla müsaade etmeyecektir.** Gün gün örülen Ölüm Orucu direnişinin kahredici gücü kitlelerin muazzam enerjisiyle buluştuğunda kağıttan kulelerin sakinleri kaçacak delik arayacaklar ve asla rahat uyuyamayacaklardır. Tarihi tecrübelerle dolu bu bir yıllık süreç Türkiye proletaryasının ve ezilen halkların elinde Maoizm'in kızıl bayrağının dalgalandırılmasında rol oynayacak, Nepal'den esen rüzgar Hindistan'dan Peru'ya, Filipinler'e, Türkiye'ye kara bulutları dağıtacaktır. Şu bir gerçektir ki dünya halkları ve özeld de Türkiye halkı, ezilenleri ve devrimci ve komünistleri büyük ve sinsî bir imha saldırısı ile karşı karşıyadır. Ancak emperyalizmin çizdiği bu karamsar tabloyu değiştirecek olan da yine proletaryadır, ezilen halklardır.

“11 Eylül sonrası Amerika'nın gerçek yüzü ortaya çıktı”

11 Eylül, emperyalizm ve dünya halkları açısından bir milad haline geldi. Başta ABD olmak üzere emperyalistler dizginsizce dünya halklarına bir yandan saldırırken bir yandan da yeni hedefler için hesaplar yapmakta, askeri planları tartışıp kendisi için en karlı yöntemleri belirlemekte. Afganistan, Irak, ve Filistin. Son dönemde ABD operasyonları ve destekçisi olduğu İsrail siyonizminin vahşetiyle en çok gündemde olan üç bölge. 1978'den beri Türkiye'de gazetecilik yapan, BBC'nin bölge (Türkiye, Ortadoğu, Kafkaslar) temsilcisi, Ortadoğu uzmanı Suriyeli gazeteci-araştırmacı Hüsnü Mahli ile bu üç bölge üzerine yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

- 11 Eylül saldırısının ardından “teröre karşı” iddiasıyla büyük bir saldırı başlatıldı. İlk hedef Afganistan'dı. Genel kanı olarak Afganistan'da ABD'nin bu kadar çabuk sonuca gitmesi beklenmiyordu. Bunun sebebi neydi?

Eğer son TV programlarında izlediyseniz, ben bu düğümü Pakistan'ın çözeceğini söylemişim. Yani Taliban'ın güçlü olduğunu ve teke tek kaldığında ABD ya da onun müttefikleriyle, Taliban'ın daha avantajlı olduğunu, bu çatışmanın kaderini Pakistan'ın belirleyeceğini söyledim. Çünkü Pakistan istihbaratı ve Pakistan ordusu Amerika ve Suudi Arabistan'la birlikte Taliban'ı kuranlar ve onu iktidara getirenlerdir, 1996'da. Bunun anlamı şudur; Pakistan istihbaratı Taliban ile ilgili herşeyi biliyordu ve bu bildiği herşeyi Amerikalılara verdiği an Taliban'ın çökmesi gayet doğal ve kaçınılmazdı. Hele hele Amerika'nın üstün askeri teknolojisini de gözönünde bulundurduğunuzda Taliban'ın hiçbir şey yapamayacağını herkes bi-

liyordu. Maalesef çeşitli çevreler tabi kendi çıkarları ve dünya görüşleri çerçevesinde yorumladığı için bu gerçekler gözardı edildi. Elbette Taliban'ın askeri ya da teknolojik üstünlüğü sözkonusu değildi. Fakat Afganistan'ın koşullarını, Afganistan halkının bütün etnik yapılarını gözönünde bulundurarak bilenler, Amerika'nın işinin çok kolay olmayacağını bilirlerdi. Ama Pakistan'ın ve Pakistan yönetiminin diktatörü Müşerref'in Amerika ile bu denli içli dışlı olduğunu ve O'na Taliban'ın bütün sırlarını vereceğini bilirlerdi. Sır deyince, çok detay vardır, örneğin Taliban yönetiminin haberleşme şifreleri, yani bir savaşta komuta zinciri içinde komutanın kendi kitalarıyla haberleşemediği sürece bir savaşın bir anlamı olmayacaktır. Bunun ötesinde Molla Ömer ya da Usame Bin Ladin'in saklanabileceği bütün yerleri. Çünkü Molla Ömer ve Bin Laden'in bütün bağlantıları Pakistan istihbaratı içinde gelişiyor. Dolayısıyla bu iki temel bilgi Amerikalılara gittiğinde Taliban çözülmüş oldu.

- Taliban'ın çözülmesiyle Afganistan da çözülmüş müdür?

Taliban'ın çözülmesi Afganistan gerçeğini bilenler için çok da mutlak bir kanaat ya da kesin bir yorum değildir. Çünkü Taliban'ın Kabil'den çıkışı da zaten Amerikalılarla işbirliği içinde gerçekleşti. Çünkü Afganistan etnik yapısına baktığımızda Paştunların %40-45

civarında bir oran temsil ettiğini ve bu Paştunların uzantısının Pakistan içerisinde olduğunu hatırlarsak görülür ki, Pakistan ile Amerikan yönetimi arasında bir anlaşma yapılmıştır. Yani Paştunların yine ağırlıklı olarak Afganistan'da kalması gerekiyor ki Pakistan yönetimi de bunun karşılığında söylediğimiz bilgileri yönetime veriyor. Nitekim de böyle oldu. Çünkü Hamid Karzai Paştundur ve yönetimin ağırlıklı gücü de Paştunların elindedir. Tabi Afganistan'da Özbeklerin, Hazaraların, Taciklerin, Paştunların kendi iç dengeleri göreceli olarak şimdi sakin gibi görünse de hiç kimse oradaki sürecin Amerika'nın istediği şekliyle gelişebileceğini söyleyemez. Tabi bölgesel koşulları da bunun içine katarsak özellikle son dönemdeki Orta Asya'daki çıkar çatışmalarını, Hindistanla Pakistan arasındaki nükleer güçten dolayı bir çatışmanın her an patlak üzere olmasını, İran'ın bir Şii İslam devrimi olarak bölgede giderek etkinliğini göstermesi ve özellikle Şii Hazaralar üzerinden Afganistan içindeki dengelerde önemli rol oynama çabası, Çin'in Afganistanla çok kısa da olsa bir sınırı var, orada da bir rol üstlenme girişimi, Türkiye'nin Özbekler üzerinden kendilerine göre konum elde etme çabaları vb. Bu bölgesel ve uluslararası dengeleri gözönünde bulundurursanız, Afganistan'da uzun vade-

de de Amerika'nın istediği şekliyle olayların gelişmeyeceğini söyleyebiliriz.

- Amerika bunu baştan hesap etmemiş miydi? Taliban yenilse bile iktidar çatışmalarının bitmeyeceği açık değil miydi?

Şimdi zaten Amerika'nın Afganistan'dan istediği fazla bir şey de yok. Öyle tahmin ediyorum ki Amerika daha çok psikolojik bir savaş yapıyor. Yani Amerika'nın stratejik olarak baktığımızda Afganistan'dan elde edeceği bir şey yok. Söylediğim bölgesel dengelerin dengesizliği. Amerika'nın o anlamda o bölgede stratejik anlamda elde edeceği bir şey yok. Zaten orada elde edilecek bir konum da çok önemli değil. Petrol tekellerinin Kazakistan ve Türkmenistan doğal gazını, petrolünü oradan alıp Pakistan üzerinden Japonya'ya gibi pek çok senaryolar üretiliyor. Yani bütün bunları bence kısa vadede Amerika'nın ekonomik çıkar anlamında çok da fazla önemsediyini zannetmiyorum. Şu anda bile uluslararası petrol piyasalarına baktığımızda zaten bir petrol fazlalığı var. Normalde ticari mantıkla baktığımızda petrol fiyatları savaştan kaynaklı yükselmesi gerekirken, düştü. Tabi bu düşme Amerika'nın OPEC üzerindeki baskısından kaynaklanıyor. Bu yıl sırf fiyatların 26-28'den 16'ya kadar düşmesinde 45 milyar dolar zararı var. Amerika zaten bu para ile kendi ope-

Tabi Afganistan'da Özbeklerin, Hazaraların, Taciklerin, Paştunların kendi iç dengeleri göreceli olarak şimdi sakin gibi görünse de hiç kimse oradaki sürecin Amerika'nın istediği şekliyle gelişebileceğini söyleyemez.

rasyonunu finanse ediyor. Çünkü sonuçta bu para tekellere gidiyor. Dolayısıyla petrolden dolayı Afganistan üzerinden bölgedeki petrol o hesaplar içinde çok önemli değil. Bence burada bütün mesele psikolojik tatmin ve bunu bahane ederek uluslararası politikadaki tek süper güç olma egosunu bir kez daha tatmin etmek ve bir kez daha güçlendirmek. Nitekim öyle de yapıyor dikkat edersiniz.

IRAK, ABD'NİN MÜTHİŞ KARTI

- *Bunu bir psikolojik savaş olarak kabul etsek dahi, ABD hedef ülkeleri belirlemeye ve hazırlıklar yapmaya devam ediyor. Somali'deki El-Kaide üslerinin vurulmasını bir kenara bırakırsak, şu anda ilk hedef Irak olarak görünüyor.*

Amerika klasik olarak ortaya bir şey atıyor, bütün dünyadaki insanlar bununla uğraşmak zorunda bırakılıyor. Somali'yi vuracağım, Yemen'i vuracağım, Suriye'yi bombalayacağım vs. Elbette Amerika'nın kendi stratejik hesapları açısından en önemli bölge Orta-doğu. Yani Ortadoğu'ya yönelik Amerika'nın yapacağı her şey ciddiye alınmalı. O zaman detaya girmek gerekir. Irak olayında ise Amerika'nın ne kadar ciddi olup olmadığı ben-

ce iki farklı açıdan değerlendirilebilir. Bir, geçmişe yönelik, son 10 yıllık Irak politikası, iki, bundan sonraki politikası. Geçmişteki 10 yıllık politikasında herkes bilir ki Amerika ciddi değildi. Bunun en somut örneğini 1996'da gördük. Çünkü 1996'da Barzani Irak kuvvetlerini Erbil'e çağırdı, Talabani'yi kovmak için de Irak tankları Erbil'e girdi. Bu bir bahaneydi aslında. Ama bu bahaneyi kullanmadı, seyirci kaldı, Çekiç Gücünü de çekti. Dolayısıyla Saddam'a yönelik Irak politikasının çok ciddi olmadığını söyleyebiliriz. Çünkü ben de olsam bu anlamda Amerikan çıkarları açısından baktığımızda bir sefer Şii İran devrimini dengeliyorsunuz. Öbür taraftan Saddam'ı Körfez ülkelerine yani Amerikan yandaşı olan, zaman zaman diklenen yönetimlere karşı da kullanıyorsunuz. Zaman zaman Kürtlere karşı kullanıyorsunuz, psikolojik de olsa, zaman zaman Türkiye'ye karşı kullanıyorsunuz. Dolayısıyla müthiş bir kart, bu Saddam'ın Amerika'nın kuklası olduğu anlamına gelmiyor. Ama Saddam'ın iktidar yapısı, yönetim yapısı Amerika'nın işine geliyor diye yorumlanabilir.

Şimdi asıl bundan sonrasına bakmak gerekiyor. Tabi koşullar biraz farklılaştı. Yani eski İran devriminin tehlikesi çok fazla sözkonusu değil, dengeler değişti. İran'da yeni bir hükümet var, hafif göz kırpmıyor Amerika'ya, Suriye'de Hafız Esad değişti, Körfez ülkelerinde hafif de olsa demokrasi rüzgarları esiyor, yani buna benzer bir sürü faktör biraraya gelirse Amerika'nın Irak'a yönelik politikasında ilk defa ciddi bir yaklaşım sözkonusu. Ama bu yaklaşımın Amerika'nın oradaki planlarında tümüyle başarı sağlayacağı şekilde gelişeceğini söylemek için biraz erken. Çünkü Irak'taki alternatif iktidar Amerika'nın işine gelmeyebilir. Yani Irak'ın etnik yapısına, iç dinamiklerine, sosyal yapısına baktığımızda bir iki tane alternatif var, fazla yok. En önemli alternatif BAAS Partisi içinde Suriye yanlılarının bir darbe yapıp, iktidarı ele geçirmesi sözkonusu, ağırlıklı ola-

rak da bu düşünülüyor. Suriye yanlısı bir iktidar, Irak-Suriye birliğini getirecektir. Irak-Suriye birliği ciddi bir tehlike oluşturur Amerika açısından. Yani bunların illa anti-Amerikancı olacağı anlamında söylemiyorum. Ama böyle bir güç bölgedeki dengeleri bozar. Hele hele Suriye ile İran arasındaki ilişkilerin iyi olduğunu söylersek o zaman bir üçlü ittifak sözkonusu olabilir. Bu da Amerika'nın hiç işine gelmez. İkinci alternatif: Irak nüfusunun yarısını oluşturan Şiilerin boşluktan yararlanarak bir darbe yapıp iktidarı ele geçirmesi. Bunların İran'la bir ittifak yapması İran'ın şu andaki liberalleşme yönündeki hareketini hafifletir, tersi etki yapar. Çünkü bu dış moral demektir. Bu da Amerikalıların işine gelmez. Üçüncü alternatif ise kargaşa. Yani Kürtler Kuzey'de devlet kurar, Şiiler Güney'de vs. Bu da bir sürü risk demektir. Yani bu riskin de Kuveyt gibi bir sınır ülkesi olan, petrolün orada olması ve bunların risk altında olması hiçbir zaman Amerika'nın işine gelmez. Dolayısıyla bu alternatifsizliklerin karmaşık denge ve hesapları bence Amerika'yı tedirgin ediyor.

- *Şu anda daha çok 2. alternatif üzerinde duruluyor. Özellikle ABD'de Şahinler grubu denilen isimlerin bugün yönetimde olmasından kaynaklı. Güney'de Çelebi ile, Kuzey'de Talabani ve Barzani ile çok kısa süre önce görüşmelerden bu görünüyor.*

Şimdi Çelebi çok önemli değil, Talabani de. Burada Barzani çok önemli. Çünkü bölgede ağırlıklı olarak güçlü olan Barzani'dir. Bu karmaşık yapı bugünkü koşullarda her ikisini özellikle de Barzani'yi çok ciddi düşünmeye itiyor. Yani Barzani'nin, ben de zaman zaman kendisiyle sohbet ettiğimde, kafasında şu soru var. Ben %100 garanti olmayan birşeye hiçbir şekilde evet demem. %100 garanti dediğiniz şey de Amerikan şahinlerinin planında muhalefet K. Irak'a girecek, Iraklı muhalif askerlerden 7-8 bin tanesi orda burda dolaşıyormuş, bunları toplayıp getirip Türkiye üzerinden K. Irak'a sokacaklar,

Kürtlerle birlikte bunlar ayaklanacaklar ve Bağdat'a doğru yürüyeceklermiş. Amerikalılar da Bağdat'ı bombalayacaklar, bu arada da ordu ayaklanacak. Senaryo bu. Şimdi bunun sonucunu garanti etmediğiniz sürece Barzani yanaşmayacak. Çünkü bu başarıya ulaşmadığı zaman Saddam yönetiminin intikamının ne kadar acı olacağını Kürtler çok iyi bilir. Halepçe'de yaşandığı için, gider bu sefer K. Irak'ı komple yakar. Teorik de olsa böyle bir ihtimal Kürtleri korkutuyor. Çünkü istediği kadar Kürtler silahlı olsun, sonuçta Irak ordusuna karşı dayanamayacaklarını çok iyi biliyorlar.

- *Ama ABD'nin istemi veya onun arkasında olduğu bir Kürt devleti bu bahsettiğiniz dengeli ya da dengesizliği tersine çevirmez mi?*

İşte onun için söylüyorum %100 garanti anlamında Barzani için gerekli. Ve bu garantinin niteliği de bana göre uluslararası bir anlaşmadır. BM ya da hangi grup ya da ülkeler olursa, bunlar Bağdat yönetimiyle oturup Kürtlere federatif sistem ya da özerk yönetim verecekler ve bu sistem de uluslararası garanti altında olacak. Ancak böyle bir garanti sonucunda sanıyorum Barzani Amerika'nın planlarına evet der.

Devamı sayfa 24'de

Saddam yönetimi, Amerika için müthiş bir kart, bu Saddam'ın Amerika'nın kuklası olduğu anlamına gelmiyor. Ama Saddam'ın iktidar yapısı, yönetim yapısı Amerika'nın işine geliyor diye yorumlanabilir

1948'de, hatta oralarda 2000-3000 yıl öncesine kadar İsrail devleti diye bir şey yoktu. Yani İsrail'in bölgedeki varlığının hiçbir hukuki, hiçbir insani, hiçbir dini ve hiçbir milli gerekçesi de yoktur.

-Böyle bir olasılık içinde PKK'nin bu tablodaki yeri ne olur?

PKK şu anda K. Irak'ta Kandil dağlarında, tam sıfır noktasında, İran-Irak sınırlarında. Yaklaşık Türk resmi makamlarının rakamlarına göre 4 bin civarında, kendilerinden bize gelen rakamlarda 6 bin civarında, silahlı adamı olduğu söyleniyor. Ve orada şu anda çok rahat bir konumdalar. Yani rahat dediğim şu, Türkiye en azından onlara karşı birşey yapmıyor. Türkiye 3 ayda bir, on günde bir K. Irak'ın ta içlerine kadar girip operasyon yapıp geliyordu, şu anda bunu yapmıyor. Bu yalnız PKK'nın içerde bittiği anlamına gelmiyor. Çünkü bu tür örgütler bölgesel ve uluslararası destekleri olmadığı sürece hiçbir yerde kalamazlar. Dolayısıyla PKK'nın bana göre Avrupa'da hala ciddi bir desteğe sahip olduğunu gösteriyor. Siz 6 bin adamınızı bir yerde tutuyorsanız, bunları iase edebiliyorsanız, siyasi, askeri eğitim yaptırabiliyorsanız burada bir soru işareti olmalı diye düşünüyorum. Tabi Türkiye'nin o bölgeye operasyon yapmamasından başlayarak Barzani'nin, Talabani'nin sessiz kalması, İranlıların onlara destek vermesi, yani sonuçta PKK'nın bir faktör olarak özellikle K. Irak'ta daha sonra da bölgede bence hala bir rolünün olduğunu düşünüyorum.

TÜRKİYE VE GELENEKSEL TAVRI

- Türkiye'nin de K. Irak'ta ikircikli bir tavrı söz konusu. Önce geleneksel söylemiyle Irak'ın toprak bütünlüğünden bahsetti, ardından böyle bir operasyona sıcak bakabileceği-

nin sinyallerini verdi. Bu ikilemin sebebi neydi?

Türkiye maalesef kendi iç politikasından kaynaklanan problemleri var, bir sefer çok güçlü olmayan bir koalisyon var. Koalisyonun kendi içinde homojen olmadığını herkes biliyor. Türkiye'nin geleneksel iç dengeleri açısından baktığımızda hala ordunun ve MHP eğilimlerinin iç ve dış politikada ağırlıklı olarak problemler olduğunu herkes biliyor. Türkiye'nin özellikle IMF ile olan ilişkisinden kaynaklanan bir zaaf yaşadığımızı da biliyoruz. Dolayısıyla Türkiye'nin bölgedeki politikalara ilişkin de çok fazla pazarlık kartının olduğunu söyleyemeyiz. Türkiye hala kriz çizgisinde. Derviş de açıkladı "biz dış politikada ne kadar olumlu adım atarsak para daha fazla geliyor" diyor. Şimdi bu gerçekleri göz önüne alırsak Türkiye'nin K. Irak politikasının da çok sıkıntılı olduğunu çok net görüyoruz. Başlangıçta dediğiniz gibi geleneksel tavrı söz konusuydu. Bu nedir? K. Irak'ta bir Kürt devletine hayır. Bu Türkiye'nin Misak-ı Milli sınırlarının çizildiği günden bu yana Türkiye'nin stratejik geleneksel tavrıdır. Bu sadece Özal döneminde tartışıldı ancak Genel Kurmay gitmedi K. Irak'a. Daha sonraki yıllarda da her ne kadar reddedildiyse de, ordu ve devlet tarafından birçok çevrede tartışıldı. Biz hangi koşullarda gireriz ya da girmeyiz diye. Özellikle New York Times'ın Reagan'la meşhur konuşmasında 'K. Irak'ı Türklere verelim veya Kerkük petrolünü Türklere verirsek Türklere bizimle birlikte oraya girer' şeklindeki yaklaşımı burada birçok insanın acaba mı diye düşünmesine neden oldu. "Acaba biz gerçekten zorunlu olarak Amerika'nın yanında yer alırsak bundan ne kadar yararlanabiliriz" şeklinde bir hesap kitap yapılmaya başlandı. Bu da uluslararası politikada, devletler politikasında fırsatları değerlendirme sanatıdır. Madem zorla gireceğiz en az zararla, en fazla karla nasıl çıkarız bakılır. Bundan dolayıdır ki Türkiye çok riskli olduğunu bilerek, K. Irak'ta bir kargaşadan dolayı bir Kürt devleti kurulacaksa bunun ne kadar riskli olduğunu bilerek, orada

da Amerika'nın planları içinde 1925 anlaşmasını Musul'la ilgili olarak referans olarak göstererek bu "macera"ya kalkışabilir diye düşünüyorum. Burada risk yalnızca K. Irak'taki bir Kürt devletinin Türkiye'deki Kürtlere yansımalarının risk ve tehlikesi değil. Sonuçta siz bir Arap ülkesine giriyorsunuz, ne olursa olsun. Bu, Suriye'den tepki görecektir, elbette İran da sessiz kalmayacaktır buna. İran'da da 5 milyon Kürt var. Dolayısıyla İran da doğal olarak kendi Kürtlerini K. Irak'taki Kürtlerle buluşturmamak için, orada yükselecek olan ulusal bilincin onlara daha direkt yansımalarına izin vermeyecek. Türkiye'nin Irak içine 100-200 km girmesiyle doğudan kendisine komşu olmasının İran'ın çıkarlarını ne kadar risk ettireceğini İranlılar çok iyi bilir. Dolayısıyla Türklerin Körfeze yaklaşması çok risklidir. İşte tüm bu risk faktörlerini görüyor Türkiye.

FİLİSTİN YILLARDIR KAN İÇİNDE

- Son süreçte Filistin'de de yeni bir süreç yaşanıyor. Kuşkusuz ABD destekli İsrail terörü Filistinliler üzerinde her zaman vardı. Ancak son aylarda yaşananlar yeni bir sürece mi giriliyor Filistin'de diye akıllarda soru işareti yaratıyor, özellikle de onca "barış" görüşmesinin ardından. Öncelikle Türk kamuoyunun aslında genel olarak özellikle Batı kamuoylarının gözünden kaçan bir şey var. Buraya yansıyan şekliyle Filistin olayının sanki orada iki tane devlet var, bir Filistin devleti, bir de İsrail devleti; bunlar çarpışıyor diye yansıyor. Bir kere şunu çok net koymak lazım. Orada bir İsrail var ve bu İsrail gelip Filistin topraklarını işgal etmiştir. Bu çok net, bunu herkesin bilmesi gerekir. 1948'de, hatta oralarda 2000-3000 yıl öncesine kadar İsrail devleti diye bir şey yoktu. Yani İsrail'in bölgedeki varlığının hiçbir hukuki, hiçbir insani, hiçbir dini ve hiçbir milli gerekçesi de yoktur. İnsani yoktur diyorum, çünkü düşünabiliyor musunuz, Yahudilerin Almanlar tarafından başlarına gelenin ayısını bugün Yahudiler Filistinliye yapıyor. Bu anlamda özellikle vurgulamak istiyorum, bölgede İsrail'in varlığının hiçbir

gerekçesi yok. Ama uluslararası hukuk, uluslararası politika vb. 1948'de bunlara bir devlet verdi. Bugün kimse 1948'i tartışmıyor bile, 1967'yi tartışıyorlar. 1967'de niye geldi işgal etti Batı Şeria'yı, Gazze'yi, Suriye'yi, Ürdün'ü, Lübnan'ı ve Mısır'ı. Ürdün ve Mısır'la işbirliği yapıldı Amerika'nın arabuluculuğuyla, oralardan çekildi. Geçen sene de 20 yıl süren savaştan sonra özellikle Hizbullah'ın başını çektiği mücadeleyle İsrail Güney Lübnan'dan çekilmek zorunda kaldı, ilk defa bir savaşla çekildi tarihinde. Hala çekilmediği bir kısım var ama büyük bölümünden çekildi. Golan Tepeleri hala işgal altında Suriye'nin. Dolayısıyla bu gerçek ışığı altında Filistin halkının bu karşı koyma hakkının herkesce bilinmesi, tanınması ve saygıyla karşılanması gerekir. Çünkü 1967'den bu yana 34 yıldır İsrail işgalci kuvvetlerinin Filistin halkına çekmediği bir şey kalmadı. İnanılmayacak, insanlık dışı politikalar. Bütün ne kadar anlam taşıyorsa bu kelime insanlık dışı ne kadar tavrı, politika, davranış biçimleri varsa, hepsini Filistin halkına günlük olarak uyguladı. Bu böyleyken maalesef Batı hala zaman zaman İsrail'in Filistin halkına karşı terörist politikalarını unutarak Filistin halkının direnişini bir terör olarak algılıyor ve durdurulmasını istiyor. Diğer tarafa baktığımızda karşı taraftaki muhatap süttün çıkmış kaşıkmiş gibi böyle bir tavrı alıyorlar. Şaron bir katildir ve bugün başbaktır. Sabra ve Şatilla katliamlarını yaşadım ve gördüm, o cesetleri, karınları deşilmiş insanları gözümle gördüm. Dolayısıyla böyle Şaron gibi bir yönetimin İsrail'i yönettiği dönemde siz Filistin halkıyla Şaron'u aynı kefeye koymaya çalışıyorsunuz. Ve bu çifte standart ve gerçekleri alt üst etme politikalarının maalesef Batı'da hala sürmesi inamlacak gibi değil. Bazılarına göre 11 Eylül aslında bir fırsattı Batı için, özellikle Amerika için. Nitekim de ilk günlerde "bu işin Filistin sorunundan kaynaklandığını, bütün bu radikal İslam terörünün nedeninin bu olduğunu, artık çözmek zorunda olduklarımızı" vs. söylediler. Ama ne yazık ki 2 ay geçtikten sonra yine Batı o çifte standartını sahtekar politikalarını ve Arap

uluslarına, 3. dünya ülkelerine, mazlum halklara karşı aşağılık politikalarını sürdürüyorlar. Bu mantıkla Batının özellikle Amerika'nın İsrail yönetimine karşı mutlak (bu kelime ne kadar anlam taşıyorsa) desteği devam ettiği sürece barış olmayacaktır. Oslo ve Madrid'de 93-94'te altına imza atılan anlaşmaları İsraililer yerine getirmiyor. Arafat bu anlaşmalardan dolayı hain ilan edildi. Karşı taraftan da Rabin katledildi. Yani bir düşünün '67 savaşının "kahramanı" Rabin'dir. Filistin halkına yapılan o meşhur işkencelerin, hatırlarsanız ekranlarda Filistin gençlerinin kollarının kırıldığı sahnelerin emrini Rabin vermiştir. Ve 1. İntifadada yani 1987'de 300 bin Filistinliyi sorgudan geçiren de Rabin hükümetidir. Buna rağmen Rabin gerçeği gördü bir anlamda diyelim. Geldi barış yaptı ve tokalaştı. Ama tabii bu Rabin'in hayatına mal oldu ve İsrail 1983-93-94'ten bu yana Oslo, Madrid, Camp David ve Washington'daki görüşmelerin hiçbirini yerine getirmedi. Çekilmesi gereken Filistin topraklarından asgaride bile çekilmedi. Sözüünü ettiği toprakların ancak %31'inden çekildi ve her an istediği gibi televizyonda görüyoruz ki girip çıkıyor, tutukluyor, kesiyor, vuruyor, hergün 10 kişiyi öldürüyor ve bunların %65'i çocuk, 3 aylık çocuklar bile öldürülüyor. Bütün bu insanlık dışı görüntülere rağmen hala bazıları çıkıp Filistin'de terör var diyebiliyor. Hizbullah, Hamas ve Cihad gibi örgütler teröristse ulusal kurtuluş hareketlerinin hepsi teröristtir. Hamas nerede kime karşı terör yapmış dışarıda, kendi toprağında mücadele veriyor. Kurtuluş savaşı veriyor. Dünyanın her yerinde Amerika'da da kurtuluş savaşı nasıl olmuştur, pasta yiyerek mi, Mc. Donalds yiyerek mi olmuş? Batının, Amerka'nın mutlak desteği İsrail'e devam ettiği sürece barış olmayacaktır. Olması da mümkün değildir. Çünkü Amerika'nın bu desteği devam edecektir. Çünkü bu destek İsrail'in kurulmasının varlık nedenidir. Yani öbür türlü Amerika, Batı kendi kendisiyle çelişir. Siz İsrail'i niye kurdunuz o zaman: çünkü İsrail'in o bölgede kurulma nedeni batı emperyaliziminin özellikle 2. dünya savaşından sonra Amerika'nın

bölgeyi denetim altında tutma arzusudur.

-İslam dünyasının bu konudaki pasif tavrını nasıl açıklayabiliriz?

Şimdi zaten İslam dünyası diemiyoruz. Çünkü orada böyle bir dünya yok. Karmaşık bir yapı var. Yönetimleri hep Amerikan yanlısıdır. Yoksa bu ülkelerin Filistin halkıyla dayanışması daha somut bir hal olsa zaten bunların hiçbiri olmayacak. Bu gün başta Arap ülkeleri olmak üzere bu ülkelerin halkları %100 Filistin'den yana. Şu anda bırakılsın bütün Arap halkları tereddütsüz gider Filistin halkıyla beraber savaşır. Ama yönetimler işbirlikçi ve bu işbirlikçi yönetimlerin Amerika yanlısı politikaları devam ettiği müddetçe bu böyle kalacaktır. İsrail'in kendi siyonist ırkçı faşist bir devlet olarak kuruluş mantığında barış olamaz. Filistin üzerindeki baskıları devam edecektir. Kesinlikle çekilmeyeceklerdir. Dolayısıyla da Filistin halkının direnişi giderek tırmanacaktır. Nitekim 11 Eylül öncesi kamuoyu araştırmalarında Hamas'ın Filistin halkı içinde desteği % 20 iken bugün % 70-80 civarındadır. Hamas, Cihad gibi İslamcı gruplara intihar komandosu olmak isteyenlerin başvurularında % 300 civarında bir artış vardır. Çünkü insanların artık yapacak birşeyi kalmadı. Yani umutsuzluğun son aşamasında siz umudu ışığı görürsünüz. Bu ışığı da kendi inançlarımız doğrultusunda ister solcu olun ister sağcı ışık olarak görür intihar edersiniz. Yani hiç kimse zevk için gidip bombaları sarınp başkalarını öldürmeye kalkmaz, kendisini öldürmeye kalkmaz. Filistin halkı umarım batılılar tarafından iyi algılanır, ciddi bir baskı yapılır, İsrail en azından işgal ettiği topraklardan çekilir, başka bir şey istemiyorlar.

-Son süreçteki saldırılarla sanki Filistin haritadan tamamen silinmek isteniyor. ABD ve İsrail önce Arafat'ı sonra Filistin'i mi yok etmek istiyor? Ya da Arafat gözden çıkarılırsa ortaya nasıl bir tablo çıkar?

Bir kere Arafat'ın yerine geçecek çok insan var. Bu bence en son tartışılacak konudur Filistin halkı açısından. Çünkü Filistin halkının %90'ı aydın, genç, dinamik ve kültürlü insanlardan

oluşuyor. Bu koşullar altında bile dünyanın her tarafında Filistinli gençler okuyorlar. Ve kendi ülkelerine dönmek, kendi uzmanlık alanlarında çalışmak istiyorlar en zor koşullara rağmen, dolayısıyla Filistin halkı içinde Arafat'ın yerini alabilecek bugün olmazsa yarın binlerce insan var. Dolayısıyla onun üzerinde batının bir hesap yaptığını ben zannetmiyorum, bu daha çok psikolojik bir baskı ve bu baskı üzerinden Hamas'ı ve Cihad'ı yıldırma çabasıdır. Bütün bunlar başta 1900'lü yıllarda 2. dünya savaşına kadar İngilizlerin ve daha sonra da özellikle Amerikan emperyalizminin siyonist hayaller kuran İsrail devletine taraf çıkmasından kaynaklanıyor. Yani İsrail istediği kadar güçlü olsun, 3-4 milyon İsraili olsun, etrafında 200 milyon Arap var, buna İsrail'in elindeki nükleer gücün dahil olduğunu düşünün, İsrail'in orada bir şey yapma şansı mümkün değil, boğulur nefes alamaz. Suriye düşman, Irak düşman, Lübnan, Ürdün düşman vb. Sonuçta Amerika bu bölgede kendi işbirlikçi yönetimleri üzerinden hem İsrail'i hem kendi çıkarlarını koruyor, hem bütün bölge insanların ekonomik anlamda, siyasal anlamda özgürlükten yoksun, rahat yaşamdan yoksun bırakıp kendi çıkarlarını istediği gibi koruma, kollama ve sağlama politikalarını sürdürüyor.

-Ortadoğu'nun geleceğinde ne görünüyor? Yani ABD çıkarlarından vazgeçmeyeceğine göre Filistin hep kanayacak mı?

Yakın vadede Amerikalıların bölgeye yönelik politikaları devam edecek. Fakat orta vadede bölgede özellikle bu 11 Eylül sonrası bölgede genel olarak hatta başka yerlerde de Amerikanın gerçek yüzünün ortaya çıktığını tahmin ediyorum. Birçok insan Amerika'dan korkmasına rağmen gerçeği gördü. Bu Amerikalılar dünyadaki bütün belaların nedeni, sorumlusu. Bu gerçeği gören bu insanların dediğim gibi korkmalarına rağmen içlerinde bir kıpırdanma oldu. Bundan 10 yıl öncesinin hani o içe kapanma; Amerikalılara karşı hiçbirşey yapılamaz, teslimiyetçi dediğimiz bütün o ruh halleri de bir anlamda dağıldı. Özellikle ben bunu bölge halkları için söylüyorum. Kısa vadede bunun fazla bir şey ifade

ettiğini tahmin etmiyorum. Ama orta vadede Amerika'nın bu Afganistan halkına karşı, Irak'a karşı bir eylemde bulunursa Somali ya da Suriye'de buna benzer eylemlere kalkışırsa ve İsrail'in Filistin halkına karşı terörü ve genel olarak İsrail mantığının hala egemen kılınması politikası devam ederse vadelerin ne anlama geldiğini söyleyemem ama en azından bir 5 yıl içinde çok ciddi bir şekilde anti-amerikancı eylemlerin yükseleceğini özellikle Ortadoğu'da çok ciddi biçimde yükseleceğini, Amerikan çıkarlarının çok ciddi biçimde tehlike göreceğini, (istediği kadar Amerika bu bölge insanları üzerine bütün ağırlığıyla cullansın) Arap ülkelerinde halkın ve legal ve illegal örgütlerinin anti-amerikancı motivasyonu yükselteceğini Amerika'ya karşı ciddi bir eylem yaşanacağını tahmin ediyorum. Çünkü başka çaresi yok. Hiçkimse tahammül edemez. Özellikle kendimiz için söylüyoruz, Araplar olarak biz işin içindeyiz. Bir Türk vatandaşı televizyonda seyrettiği Filistinli için elbette üzülüyordur. Ama sonra unuttur. Ama bu bizim içimizde. Ben kendimi bildim bileli bunları tartışıyoruz, yazıyoruz. Bunun bir sınırı olması gerekiyor. Biz de sınırdayız, yapacak bir şey kalmadı. Her ne kadar farklı da olsa biz de Arjantin'deki gibi patlayacağız. Ha aklıktan ölüyorsun diğer tarafta da onursuzluktan ölüyorsun. O daha riskli çünkü niye yaşıyorsunuz ki bu anlamda. Hep içinizde patlıyorsunuz. Hep içinizde patlaya patlaya, e bir gün de dışa patlıyorsunuz. Amerika'nın sigorta olarak gördüğü kendi yandaşı yönetimler bile illallah demiştir. Ve onlar da birgün patlayacaktır.

İsrail'in kendi siyonist ırkçı faşist bir devlet olarak kuruluş mantığında barış olamaz. Filistin üzerindeki baskıları devam edecektir. Kesinlikle çekilmeyeceklerdir. Dolayısıyla da Filistin halkının direnişi giderek tırmanacaktır

“Kavgaya ve Partiye var oldukça ben ölmem”

Kavganın türküleştiği, türkülerin savaş naralarına dönüştüğü Munzur dağlarının kartalı Polat İyit, TKP/ML'nin önder kadrolarındandı. 20 yıllık devrimci yaşamı boyunca partiye, halka ve devrime düşman her türlü akıma, her türlü saldırıya karşı onurluca savaştı. “Kavgaya ve Partiye var oldukça ben ölmem” diyordu. “Ben partime, yoldaşlarıma, halkıma, yüreğime ve beynime emek verdim. Yüzlerce tohum ekтім. Bu tohumlar yeşeriyor, yeşerecek. En güçlüsünü de Munzur'a ekтім. Bunu hiç bir güç söküp alamayacak bunu biliyorum. İşte bu yüzden ben ölmem” diyordu.

1979'larda çocuk denecek yaşta atıldı kavganın en kızgın yerine. 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nı zindanlarda karşıladı. 1982'de dışarı çıktığında hiç tereddüt etmeden aldı kavgaya yerini. **Bir kavgaya adamı için içerisi dışarıyı farketmezdi. Mücadele her yerde vardı.** Çok sürmedi. 1985 yılında tekrar tutsak düştü. Bir aydan fazla işkence tezgahlarında faşizme kök söktürdü. Sonrasında tutuklanarak **Metris** zindanına konuldu. Bir yıl sonra zindandan çıktığında Parti ağır bir süreçten geçiyordu. III. Konferans delegeleri şehit düşmüş, sol sektör bir grup Parti'yi parçalamıştı. O, tereddütsüz bu küçük burjuva sapmaya tavır aldı ve Parti'yi yeniden örgütlemeye girişti. 1990 yılından itibaren Parti Üyesi olarak gerilla bölgesinde 1995'e kadar aralıksız faaliyet sürdürdü. Son olarak 19 Nisan 1996'da tutsak düştüğünde TKP/ML'nin önder kadrolarından olan Polat İyit tutuklanarak **Bayrampaşa** Hapishanesi'ne götürüldü. Ve topluma uygulanan top-

yekün saldırının bir parçası olan hapis-hanelere yapılan hücre saldırısının püs-kürtülmesi için başlatılan **Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu** direnişinde **aktif bir biçimde rol aldı.** ÖO ve SAG direnişinde pek çok tutsak gibi Polat yoldaş da bedenen zayıf düşmüştü. Ve bu zayıf düşen bedenine kanser hükmetmişti. Hastalığın akciğerini, beynini, midesini sarmasına rağmen “*İradenin yenemeyeceği, bilimin*

çözmeyeceği hiçbir şey yoktur.” diyordu.

Ve bu iradeyle kavgasını sürdürmeye devam etti. Faşist devlet ise O'nun tedavisini engellemek için elinden geleni yaptı. Ve devletle aynı paralelde hareket eden İstanbul 2 No'lu DGM, Adli Tıp raporunda “hastalık ölümcül” denmesine rağmen O'nu tahliye etmedi. Ve bilinçli olarak ölüme terk edildi Polat yoldaş...

15 Ocak 1997'de kaybettiğimiz Polat İyit, hastalığının en ağır dönemlerinde dahi komünist kimliğini, ilkeli, başeğmez tavrını sonuna dek sürdürdü. Polat yoldaş'ın '96 SAG ve ÖO sürecinde

Ölüm Orucu direnişçilerine yazmış olduğu mesajı **Muharrem Horoz** ve **Nergiz Gülmez** yoldaşlar şahsında 2000/2001 Ölüm Orucu şehitleri ve direnişçilerine ithaf ediyoruz...

“**Ölüm Orucu Direnişçilerine Dair** Yoldaşlar;

Düşmana son darbeyi indirerek zafere kazanmak açıktır ki feda olma ruhunu tereddütsüzce yerine getirmekle mümkündür. Partimizin ver-

miş olduğu görevi yerine getirmek için, kendi bedenlerinizi düşmana meydan okurcasına ölüme yatırmanız ve düşmanı, kendini “güvenli” hissettiği mekanlarda vurunuz bizi şevklelendirmekte, mücadelemizi daha da anlamlı kılmaktadır. Bu karşı koyuş, düşmanın genelde topluma özeldir ise cezaevlerine saldırısına karşı son merminin hedefe kilitlenmesidir. Ölüm Orucu, düşmanın son mevzisinde kızıl bayrağın dalgalanmasıdır. Savaşta yoğunlaşıp ileri atılmaktır. İşte bu kavgada sizler Partiyi temsilen böylesi ileri mevzilerde yer almaktasınız.

Unutmamalıyız ki, bizi bu denli güçlü kılan şey MLM'ye olan inancımız, Partimizin tarihsel geçmişi ve geleceği temsil ediyor olmasıdır.

Ve her bir yoldaşın temsil ettiği kızıl bayrağı yoldaşları devralarak ilerilere taşıyacak, şanlı ve onurlu mücadelemizi ölümsüzleştirecektir. Böylesi şanlı ve onurlu mücadelede şehit düşmek, öğretici ve kavratıcı olduğu gibi değiştirici ve dönüştürücüdür de. Parti önderliğinde savaşın gelişen kızıl ordumuz **TİKKO**, faşist Türk devletinin halka yaptıklarının hesabını soruyor, sormaya devam edecektir. Sizler gerillanın silahındaki hedefi param parça eden mermi, gerilla birliğinin öncülerisiniz.

Zafere olan mutlak mahkumiyet başarımızın teminatıdır.

Kahramanca savaşmak, fedakarlıktan korkmamak, yorgunluğu hor görmek ve devamlı çarpışmak.

Kısa bir süre içinde birbirini izleyen çarpışmada hiç dinlenmeden savaşmak stilini geliştirmek... Binlerce onbinlerce şehit bizden önce halkın çıkarları için canlarını kahramanca verdiler. Onların bayrağını yukarıya kaldıralım, kanlarıyla çizilen yolda ilerleyelim. “*Zafere kazanmak için kararını vermek, hiçbir fedakarlığın önünden kaçmamak, bin bir zorluğun üstesinden gelmek lazımdır...*” (Mao)

İşte bu ruhla sınıf mücadelesinin en geniş denizine atılalım yoldaşlar.

Yaşasın Parti

Yaşasın Ordu

Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz.

9 Temmuz 1996

TKP/ML dava tutsağı Polat İyit

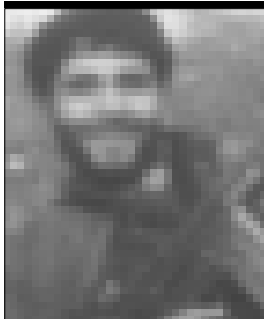
Nilüfer Atav

1970 Yozgat doğumlu olan Nilüfer Atav, TKP/ML saflarında mücadele yürütürken 3 Ocak 1994'te Artvin Borçka'da düşmanla girdikleri çatışmada şehit düştü.

Yadigar Coşkun

TKP/ML saflarında mücadele yürüten Yadigar Coşkun, 13 Ocak 1991'de İstanbul polislerle girdiği çatışmada şehit düştü.

Adem Asal

TKP/ML saflarında mücadele yürütürken; Artvin Borçka'da Nilüfer Atav ile birlikte düşmanla girdikleri çatışmada yaralı olarak ele geçti. 9 Ocak 1994'te işkencede katledildi.

Hamdullah Berk

TDKP savaşçısı olan Hamdullah Berk 7 Ocak 1994'te Dersim'in Hozat ilçesinde düşmanla girdiği çatışmada şehit düştü.

İhsan Parçacı

TKP/ML saflarında mücadele yürütürken 8 Ocak 1981'de Haydar Aslan ile birlikte Diyarbakır Hazro'da düşmanla girdikleri çatışmada şehit düştü.

Haydar Doğan

TKP/ML saflarında mücadele yürüten Haydar Doğan, 10 Ocak 1991'de Ulaş Bardakçı'nın katili Habip Gür'ün cezalandırılmasından sonra çıkan çatışmada şehit düştü.

Mevlüt Çınar

TİKKO savaşçısı olan Mevlüt Çınar, 9 Ocak 1980'de İstanbul'da polislerle girdiği çatışmada şehit düştü.

“O devrimin keskin kılıcı, yaşayan alevi idi”

5 Mart 1870'te dünyaya gelen Rosa Lüksemburg'un kırkdokuz yıllık yaşamı, kısa ancak fırtınalarla dolu geçti. 1889 yılında sürgünler başlar ve Rosa İsviçre'ye kaçar. Orada Rus Marksist kuramcı G. Y. Plehanov ve Leo Jogickes ile tanışır. Leo ile 15 yıl sürer beraberlikleri. 1893'te Leo ile birlikte Polonya'da Marksist olan **Polonya Krallığı Sosyal Demokrasi Partisi**'ni (SDKP) kuran Rosa, kişiliği ve yetenekleriyle kendini bir önder olarak kabul ettirir.

1906'da 1905 devriminden etkilenerek “Kitle Grevleri, Sendikalar ve Siyasal Partiler” i yazar. 1907 yılında, Almanları Rus devrimci proletaryasını izlemeye davet ve “şiddete teşvik” suçundan iki ay hapis yatar. 1908-1914 yılları arasında “Özerklik ve Ulusal Sorun” ile “Sermaye Birikimi” adlı kitaplarını yazar. Fakat Rosa “**Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı**”nı yanlış kavramıştır. O'na göre sömürgelerin kurtuluşu, Avrupa'nın kurtuluşuyla mümkün olacaktır. Lenin Rosa'nın bu düşüncesini eleştirmesine rağmen O'nun başeğmezliliği ve devrime olan inancı karşısında “**O bir kartaldı. Ve kartal kalacaktır**” derken Clara Zetkin de Rosa'yı anlatırken “**Sosyalizm fikri Rosa'nın hem kafasında hem de kalbindeki kudretli bir tutkuydu. O devrimin keskin kılıcı, yaşayan alevi idi**” der.

1914'te “halkı başkaldırıya teşvik” suçundan yargılanır. Frankfurt'ta yapılan yargılanması ‘mahkeme salonunu miting alanına dönüştürdüğü gün’ olarak anılır.

1915'te Hollanda'da yapılan Uluslararası Kadın Konferansı'na katılır. O yıl tutuklanır ve 1918'e kadar tutsaklığı sürer. Rosa, SPD'nin sosyal şovenist bir politika izlemesinden ötürü **Karl Liebknecht, Clara Zetkin ve Mehring** ile beraber **Spartaküsler Birliği**'ni oluştururlar.

15 Ocak 1919'da Karl Liebknecht ile birlikte “Freikorps” katilleri tarafından öldürülürler. Rosa'nın cesedi aylar sonra atıldığı kanalda bulunarak Liebknecht'in yanında kendisi için ayrılan yere gömülür. Ölümlerinin 82. yılında Rosa ile Karl'ı anarken, savaşan kadınlara tüm yaşamıyla iyi bir örnek olan Rosa'nın makalelerinden “**Eleştiri ve Bilim Özgürlüğü**” adlı makalesinden kesitler sunuyoruz...

“... Sözkonusu olan şudur: Özeleştiri ihtiyacımız ne kadar büyük olursa olsun ve buna çizdiğimiz sınırlar ne kadar geniş olursa olsun, varlığımızın ve özü-

Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht; onlar devrimin kartalları, oportünizme ve reformizme karşı Marksizm'in keskin kılıcıdır.

müzün asgari ana ilkeleri, bir partinin üyeleri olarak işbirliğimizin asgari temeli olmalıdır. Kendi saflarımızda **eleştiri özgürlüğü** bu az sayıdaki çok genel ilkelere uygulanmayabilir, çünkü bunlar parti içindeki etkinliğin ön koşullarıdır ve dolayısıyla bu etkinliğe uygulanmış eleştirinin de ön koşullarıdır. Partimiz dışında biri, bu ilkeleri eleştirdiğinde kulaklarımızı tıkamak gerekmez. Ama bunları bir parti olarak varoluşumuzun temeli gibi göz önüne aldığımız sürece, bunlara bağlı kalmamız ve üyelerimiz tarafından bunların yıkılmasına seyirci kalmamız gerekir. Bu konuda yalnız bir özgürlüğe izin verebiliriz: **Partimize ait olma ya da olmama özgürlüğü.**

Kimseyi saflarımızda yürümeğe zorlamıyoruz, ama biri bunu kendi iradesiyle yapıyorsa bu, ilkelerimizi kabul ettiği anlamına gelir.

Öte yandan, programımızın ve

taktikimizin temelini hergün tartışma konusu yaparsak; artık sağlam, dokunulmaz, sınırlanmış hiçbir şey kalmayacağına göre anarşistlerin, *nasyonal sosyalistlerin* (Naumann önderliğinde), *ahlak reformu* taraftarlarının *özgür eleştiri* adına Partiyeye kabul edilmemeleri için neden kalmayacaktır. O zaman belirli ilkelerle diğer partilerden ayrılan siyasi bir parti olma kimliğinin ortadan kalkacağı açık bir gerçektir.

Siyasi bir parti olarak varoluşumuz, eleştiri özgürlüğünün pratik sınırlarını böylece belirler. **Bizim en özgün yanımız da budur: Sınıf mücadelesi Parti içinde özgür eleştiri konusu edilemez. Eleştiri özgürlüğü adına intihar edemeyiz.** Bebel'in de haklı olarak ifade ettiği gibi, oportünizm belkemiğimizi kırmaya, yani bizi bir sınıf mücadelesi partisi olduğumuz için yok etmeye çalışır...”

Ümraniye katliamı

Toplumcu sindirmenin, onları teslim almanın yollarından birinin devrimci tutsakları teslim alabilmek olduğunu çok iyi bilen faşizmin bu politikaları ülkemizde 12 Eylül AFC'sinden günümüze dek çeşitli şekillerde uygulandı. Ve her seferinde devrimci iradeyle, devrimci direnişle yanıtını aldı. **Diyarbakır**, **Buca**, **Bergama**, **Burdur**, **Ulucanlar** ve son olarak da en kanlı katliamını 19 Aralık'ta 20 hapisaneyeye birden saldırarak gerçekleştirdi. Bu katliamlardan biri olan **Ümraniye katliamı** da bundan tam beş yıl önce devrimci iradeyi kırabilmek ve tutsakları teslim alabilmek amaçlı yapılan bir saldırıydı. Faşist devlet 21 Temmuz 1995 yılında açmıştı Ümraniye Zindanı. Hücre tipine geçişin bir aşaması olan Ümraniye Zindanı'na da saldırıya geçemedi. Hapishanelerde yaşanan hak gasplarına zaman zaman açlık grevleriyle zaman zaman da fiili direnişlerle cevap veriyordu devrimci ve komünist tutsaklar. 12-13 Aralık 1995 tarihinde tutsaklar, açlık greviyle başlattıkları direniş sürecini fiili direnişe çevirmişti Ümraniye Zindanı'nda. Barikatlar kurarak faşizmin özel tim, jandarma, polis, gardiyan ve askerlerle gerçekleştirdiği saldırılara tavizsiz direnildi. Bu saldırılar sonucunda 70 tutsak yaralandı. Direnişler sonucu gerçekleşen görüşmelerde **29 Aralık 1995 günü bir “anlaşmaya” varıldı. Ancak bu “anlaşma” çok geçmeden bir katliamla son buldu.** 4 Ocak'ta “Sayım vermiyorlar, arama yaptırmıyorlar” vb. bahanelerle tutsaklara saldıran faşist devlet, bir katliama daha imzasını atmıştı. Bu saldırılar sonucunda **Abdülmecit Seçkin, Rıza Boybaş, Orhan Özen** şehit düştü. Katliamda ağır yaralanan **Gültekin**

Beyhan ise 10 Ocak'ta şehit düştü.

CENAZE TÖRENİNDE METİN GÖKTEPE KATLEDİLDİ

Ve ardından sokak gösterileri... Tutsak yakınlarının susmayan öfkeli çığlıkları...Katliamı protesto etmek için peşpeşe eylemler yapılıyor, halkın öfkesi sürekli kabarıyordu. Katliamda şehit düşenlerden Orhan Özen ve Rıza Boybaş'ın cenazelerinin getirileceği Alyibeyköy Cemevi'ne binlerce devrimci, demokrat, yurtsever insan akın akın gelmişti. Halkın kabaran öfkesinden korkan faşist TC, tüm İstanbul'u adeta ablukaya almış, insanları cemevine ulaşmadan sokaklardan, otobüslerden sorgusuz, sualsiz tek tek gözaltına alıyordu. Yaşlı, genç, çocuk demeden coplanarak, saçlarından sürüklenerek gözaltına alınan yaklaşık 1500 kişi halk otobüsleriyle, belediye otobüsleriyle **Eyüp Kapalı Spor Salonu**'na dolduruldu. Spor salonunda insanlar linç edilircesine dövülüyor, gözaltına alınanlara hiçbir kayıt, resmi işlem yapılmıyordu.

Gözaltına alınanlar arasında cenaze törenini izlemek için gelen **Evrensel gazetesi muhabiri Metin Göktepe** de vardı. Metin Göktepe muhabir olduğunu belirtmesine rağmen gözaltına alınmış, spor salonundaki işkenceler sonucunda polisler tarafından öldürülmüştü. Daha sonra da spor salonunun 50 metre uzağındaki bir çay bahçesine atılmıştı. Önceleri gözaltına alındığı kabul edilmedi Metin Göktepe'nin. “Duvardan düştü” denildi. Sonra tanıklar tarafından gözaltında olduğu kesinleştilince göstermelik olarak dava açıldı. Göktepe'nin cenazesi 10 Ocak 1996'da 15 bin kişi tarafından alınarak 18 km uzaklıktaki mezarlığa omuzlarda taşınarak toprağa verildi.

“Su damlasına sığdırılan yaşam”ın galası yapıldı

1 yıl önce büyük bir insanlık ayıbı, bir katliam yaşandı. Tarih 19 Aralık'ı saatte sabah 04:00'ü gösteriyordu. Bu katliam devrimci ve komünist tutsakları birbirlerinden tecrit etmek, hücre hücre ölüme terk etmek için yıllar öncesinden planlanıyordu. Ve o gün geldiğinde herkes televizyonlardan naklen izledi katliamı, diri diri yakılanları... Ama bu vahşet görüntüleri arasında bir şey daha çıkmıştı ortaya. **Bu devrimci ve komünist iradenin, inancın yarattığı direniş ruhu**du. Belki ateşe ateşle karşılık verilemiyordu ama, haykırılan sloganlar şanlı tarihi yazanları gösteriyordu. Ve büyük bir direniş boy gösterdi zindanlarda. Yüzlerce tutsak

katıldılar, tıbbi ve hukuki açıdan hücrelerin zararlarını kamuoyuna anlatarak, kamuoyu yaratma çalışması yürüttüler. Demokrat gazeteciler ellerinden geldiğinde yazılarında Ölüm Orucuna değindiler. (Tabi patronlarının izin verdiği kadarıyla) Devrimci ve sosyalist basının hiçbir sayısında gündemden düşmedi, gerillanın düşmana sığıdığı kurşunlarla karşılandı Ölüm Orucu. Yani kısacası yaşamın hücreleştirilmesine karşı olan kurum ve kuruluşlar, ellerinden geldiğince halka, ezilen kitlelere devletin tecrit politikasını ve Ölüm Orucu eylemini anlatmaya, kamuoyu oluşturmaya çalıştılar.

Ve bir yılı aşkın bir süredir

siyla, bu sürecin asıl öznelri olan devrimci ve komünist tutsaklara, altı aylık tahliye saldırısıyla tahliye edilen Ölüm Orucu direnişçilerine sözü verdi. Ve ortaya çok anlamlı bir ürün, “Su damlasına sığdırılan yaşam” adlı belgesel çıktı. Bu belgeselde sadece sürecin öznelri var. Yani tutsaklar, analar, babalar, hücrelere karşı doktorlar, avukatlar, yazarlar, gazeteciler var. Ve katliam ve Ölüm Orucunu 72 dakikaya sığdığı kadar tüm geçekliğiyle o iğrenç yalan perdesini yırtmaya çalıştı.

Bu güzel çalışma 27 Aralık 2001 tarihinde Muammer Karaca Tiyatrosunda düzenlenen bir galayla halka gösterildi. Yoğun ilgiyle karşılaşan gala saat 20:30'da konuşmalarla başladı. İlk konuşmayı Tohum Kültür Merkezi adına Mustafa Demirdağ yaptı. Demirdağ 6 yıldır kültür sanat alanında çalışmalarına devam ettiklerini, bu çalışmalarını yaparken ülkenin gündeminden bağımsız değil, tamamıyla ülkenin gündemine denk düşen ürünler sunmaya çalıştıklarını belirtti. “Kültür, sanat ve siyaset birbirinden kesinlikle kopmaz bağlar içerisindedir” diyerek “Bu yüzden çok uzun süredir Osmanlı'dan bu yana süregelen hapisaneler gerçekliğini görmemiz mümkün değildi. Özellikle bir senedir 20 Ekim ve 10 Aralık'ta başlayan Ölüm Orucu ve devletin hayatı karartma operasyonu ile birlikte hapisaneler süreci ülke gündeminde çok daha

maniple ederek topluma sunmaya çalıştı.” dedi. Daha sonra Demirdağ; işte tam da bu noktada neler yapacaklarını düşünerek yapılan manüplasyonu ortadan kaldırmak için çalıştıklarını, birçok etkinlik yapıp ürünler ortaya koyduklarını ve bunlardan sadece birinin de “Su damlasına sığdırılan yaşam” adlı belgeselin olduğunu, ama bu belgeseli hazırlarken çok zorlandıklarını, hala devam eden ve tartışmaya açık olan bir eylem olduğu için zor bir çalışma olduğunu ama her şeyin doğrusunu anlatmak için süreci öznelri anlatırdıklarını söyleyerek sözlerini bitirdi. İkinci konuşmayı belgeselin yönetmenliğini yapan **Ümit Elçi**

direnmekten başka çaresi yoktu... Baskı ve terörle kitleler sindirilmeye çalışıldı. Hala da çalışılıyor. Şu anki sessizlik gelip geçicidir, kimse hayal kırıklığına uğramamalıdır. Önemli olan süreçten dersler çıkarabilmektir. Mutlaka her gecenin bir sabahı vardır. Kitlelerin olduğunu görmek gerekir, kitlelere güvenmek gerekir, bunu yaptığımızda başarı kaçınılmazdır” diyerek sözlerini bitirdi.

Gazetemiz adına konuşma yapan **Sema Gül** sözlerine 19 Aralık katliamında Ölüm Orucu direnişinde şehit düşenleri selamlayarak başladı. En güzel sözleri direnişçilerin büyük direnişle zaten söylediklerini belirten Gül; “devrimci ve komünistler bir kez daha kanıtladılar devrimci iradenin teslim alınamayacağını” diyerek çalışmalarından dolayı Tohum Kültür Merkezine teşekkür ederek sözlerini bitirdi. Ayrıca galada belgesele adını veren “Su damlasına sığdırılan yaşam” adlı tablonun sahibi Ölüm Orucu gazisi **Sait Oral Uyan**, eylemlerin vazgeçilmez ismi **Gülmez Ana**, İHD Cezaevleri Komisyonu Üyesi **Ümit Efe** de süreci anlatan konuşmalar yaptılar.

Galaya gönderilen mesajların okunmasının ardından izleyiciye sunulan belgesel büyük bir ilgiyle, bazen göz yaşları, bazense kin dolu bakışlarla izlendi. Gösterimin ardından saat 23:00'de gala sona erdi. Beğeniyle izlendiğini gözlemlediğimiz belgeselin bitiminde izleyicilerden kısaca görüşlerini aldık.

tecritte ve izolasyona, yaşamın hücreleştirilmesine karşı “ölürüz de kabul etmeyiz” dedi. Hücrelerin kapanması için onlarca yol denenmişti. Görüşmeler, toplantılar, dışarıda o muhteşem yürekli analar her gün sokaklarda hücrelerin kapatılması için mücadele etti. Artık tutsakların **“bedenlerini konuşmaktan başka yapacakları birşey yoktu.”** Ve bir yılı aşkın bir süredir büyük bir kararlılıkla sürdürülen Ölüm Orucu direnişi oturma yaşamının orta yerine.

İşte bu direniş bir yıldır sürerken, dışarıda aileler birçok protesto eylemi, gösteri, işgal... vb. gerçekleştirdiler. Defalarca Adalet Bakanı ve milletvekilleriyle görüşmek istediler. Gözaltına alındılar, coplandılar, tutuklandılar. Doktorlar, avukatlar ölümlerini durdurulması için eylemlere

devam eden Ölüm Orucu eylemi, bu bir yıllık zaman zarfı içerisinde burjuva basını da meşgul etmedi değil. Çok anlatıldı. Çok değerlendirildi. Ama hep devletin ağzından anlatıldı. Yapılan katliam ve amaçları hep kendi dillerinden, renkli kurdelalarla süslenmiş kan şekerleri gibi halk verilerek halk zehirlenmeye çalışıldı. Devlet karalama, korkutma politikalarıyla halk üzerinde büyük bir etki yarattı. Ezilen emekçi halk üzerinde “eğer sesinizi çıkarırsanız sonunuz böyle olur” dercesine katliamını reklam etti. **Bir yıl boyunca tarih hep tek taraflı yazılmak istendi, devrimci komünistler cephesine değinilmedi bile. İşte Tohum Kültür Merkezi bu gerçekliği görerek halka bir de maddiyonun diğer yüzünü gösterebilmek bilinci ve çaba-**

yakıcı bir şekilde yerini aldı. Ve bu noktadan sonra devlet tüm olanaklarını kullanarak var olan gerçekliği tamamen

yaptı. Ümit Elçi böyle bir çalışma yaptığı için çok mutlu olduğunu bu çalışmada gerçek dayanışmayı ve yardımlaşmayı yaşadığını söyledi. Belgeselin müziğini hazırlayan sanatçı **Ekrem Ataer**; sanatın ve gerçek sanat emeğinin yeni bir örneğini yaşadığını, işin müzik tarafına gelince hiç zorlanmadığını, çünkü bu belgeselin müziğinin daha önceden demir parmaklığın arkasına saklanan notalardan oluştuğunu, kendisine sadece bu notaları izleyiciye duyurmanın kaldığını söyledi.

Edirne F tipi Hapishanesi'nden 6 aylık ceza ertelemesiyle tahliye edilen **Hacı Demirkaya** yaptığı konuşmada; “İçerde çok ağır şeyler yaşandı ama yalnız onlar değil en ağırını dışarıdaki kitleler yaşadı. Tutsak yakınları yaşadı, bence bu anlamda gerçek kahramanlar onlardır. **İçeridekilerin**

GÖRÜŞLER

Celal Başlangıç: Böylesine kanlı, böylesine utanılacak bir sürecin belgeselinin gelecek kuşaklara kalması olumlu bir çalışma.

Diren Kırkoç: Eksik yanları barındırmasına rağmen güzel bir çalışma olmuş. Çok duygulandırdım. Ve beni ağılattı. Kendimi o kadar tutmaya çalışmamam rağmen.

Hatun İldem: Beğendim. Bu yaşanan acıların yanında demek ki bizler hiç bir şey yaşamamışız.

Birsen Gülünay: Gerçekten çok beğendim çok duygulandırdım. O süreci tekrar tekrar yüreğimde hissettim. Ve bugüne kadar olduğu gibi bundan sonra da daima onların yanında mücadele vereceğim. Bir nebze olsun onlara bir soluk taşıyabilmenin mutluluğunu yaşadım. Bu bambaşka bir duygu.

Bir öğretmen: Çok duygulandırdım. Direnişçilerin o çocuksu durumları oldukça buruk ama bir o kadar da coşkulu. Somut olarak bir zafer kazanılmamış olabilir ama orda zafer çoktan kazanılmış. Oldukça güzel bir çalışma söylenecek başka bir şey yok.

Ercan Kanar: Sürecin tanıklığı zor koşullarda azami ölçüde yapılmaya gayret edilmiş.

Sait Oral Uyan: Belgesel tarihe ışık tutması açısından önemli bir sorundu. Ve bu sorunu Tohum Kültür Merkezi'nin böyle bir belgesel hazırlamakla çözdüğüne inanıyorum.

Hacı Demirkaya: Belgesel güzel olmuş. Eksikleri kuşkusuz vardı. Daha fazla şeye yer verilebilirdi. Tahliye olan direnişçi arkadaşların anlatımları biraz eksik kalmış. Psikolojik aşamalar da anlatılabilir. Çünkü bu olayın en az bilinen yönü.

Ayrıca tecritin sadece politik tutsaklara yönelik olmadığı, toplumun tüm kesimine dayatıldığı toplumun her kesiminin de direnmenin gerekliliğinin vurgulanması iyi olurdu. Çünkü egemenler bir sistem yerleştirmeye çalışıyorlar. Kısa ve öz olarak bu konulara da yer verilseydi iyi olurdu diye düşünüyorum.

Hasan Gülüm: Güzeldi doğrusu. Oldukça duygulandırdım. Çevremde hep duygusal olmadığımı söylerler ama oldukça duygulandırdım.

Ümit Elçi: Ben kesinlikle çok etkilendim. Duygu bakımından çok duygulandırdım. Çok sevdim onları. Çok iyi bir diyalogum oldu. Beni çok üzen bir durum. Ama beni oldukça kamçılıdı. Duygulu ve içten bir film yapmak istedim. Ve oldu. Mutluyum. Onlarda sevdiler galiba.

KARACAOĞLAN

Halk kültürünü dün olduğu gibi bu gün de yaşatan; emperyalizmin yoz, gerici kültürüne karşı halkın ilerici, devrimci kültürünü kuşanarak geleceğe ışık olan; bu yoz kültür bombardımanına karşı bedenlerini, yüreklerini, bilinçlerini siper edip karanlık içinden aydınlık yayan kültür emekçileri ve savaşıları var olduğu sürece aydınlık gelecekte ve geleceğe taşınacak kültürümüzden kuşum yok. İyi ki varsın Tohum Kültür Merkezi ve iyi varsınız TKM çalışanları sizleri seviyorum TKM'nin halk kültürün ileri yanlarını yaşatarak halkla bütünleştirmek, dünü bugüne, bugünü yarına taşıyarak günümüzü aydınlatmak amacıyla düzenlediği söyleşiyi alabildiğim yada bilincime kazındığı kadarıyla söyleşiyeye katılmayanlarla paylaşmak istedim.

4. Halk edebiyatı gündemi olan Karacaoğlan, halk kültürünün en önemli ozanlarından. Onu tanımadan önce onun yaşadığı dönem, yaşadığı sosyo-ekonomik yapı anlatılmalı ki; nasıl yaşadığı, neler söylediği, neler ulaştırdığı belli olsun.

-16. yüzyılda Osmanlı'da egemenlerin yapmış olduğu sanatla egemen olmayan yani halkın sanat anlayışları arasında büyük farklılıklar vardı. Egemen sanat yani saray sanatçıları, halk kültüründen uzak bir kesimdi. **Karacaoğlan ise halk kültürünün içinden çıkmış bir aşık.** Günümüze dek birçok Karacaoğlan yaşamıştır. Karacaoğlan'ın izinden gidenler kendilerini Karacaoğlan olarak adlandırmış ve yazdıkları şiirleri Karacaoğlan adı altında bugüne dek ulaştırmışlardır.

Anadolu aydınlanmasının ve Batı aydınlanmasının (Molliere vb...) olduğu dönemlerde 17. yüzyılda yaşamış olan Karacaoğlan çeşitli rivayetlere göre, doğum ve ölüm tarihlerinde bir netlik yok. Yaşadığı dönemi şiirlerinden çıkarıyorlar. Ortalama 1604 diyenler var. 1606 diyenler var. Bütün araştırmacıların ortak fikri ise çok yaşadığı. (100 yıllık bir yaşam hedefi). Ölüm tarihini ise 701 gibi söyleyenler var. Sonuç olarak **Karacaoğlan 17. yüzyılda dolu dolu yaşamış bir halk ozanıdır.**

Nerede yaşadığı konusunda çeşitli rivayetler var. Birçok rivayete göre Adana bölgesinde doğmuş ve Avşar aşiretine mensuptu. Koza-Feke'li olduğu da söylenir. İçel-Mut'ta, Karacaoğlan şenlikleri düzenlenir. Genel kanı ise; Çukurova'nın yetiştirdiği bir halk ozanı olduğudur. Çukurova üzerine birçok şiiri var. Buradan çıkarak Çukurovalı olduğunu söyleyebiliriz. Karacaoğlan bütün Anadolu coğrafyasına, Avrupa coğrafyasına yayılmış bir halk ozanıdır. Bazı şiirlerinde Bağdat'ın fethinden bahseder. Arap coğrafyasında yaşadığı da rivayet edilir.

Karacaoğlan'ın en önemli yanlarından birisi; yerleşik köylü kültürünün yaratıp yerleştirdiği aşık şiirini, konar-göçer insanın toplum yapısına aktarmasıdır. Dolayısıyla Karacaoğlan'ı ele alırken göçebeleri de aktarmak gerekir. Osmanlı, Celali İsyanlarına kadar göçebelerin iç işlerine müdahale etmiyordu. Fakat Celali İsyanlarıyla beraber, Osmanlı bir yandan göçebeleri yerleşik hayata zorluyor, bir yandan da bölüp parçalayarak sürgün ediyordu. (Rumeli'ye) Böylece, öyle karışık bir dönemde karşılarında bir güç olarak gördükleri göçebeleri zayıflatarak istedikleri denetimi sağlamaları ve vergiye bağlamaları kolaylaşıyordu.

Yerleşik düzenle, göçerler arasında ciddi yönetim farklılıkları vardı. Yerleşik düzende yönetilen arasında uçurumlar vardı. Göçebe düzende ise hepsi aynı çadırda. Aralarında büyük farklar yoktu, hepsi bir anlamda akrabaydılar. Örneğin; **Dadaloğlu-** O da halk kültürünün içinden çıkmış, Osmanlı'nın

zulmünü bire bir yaşamış bir halk kahramanıdır. Onun da şöyle bir dörtlüğü var.

“Aşağıdan iskan evi gelince
Sarıp da gül benzimiz so-
lunca
Malım, mülküm selvi boy-
lum alınca
Kaypak Osmanlılar size
aman!”

DADALOĞLU

Yine **Köroğlu'nun**, Osmanlı'nın o dönem politikalarına karşı bir dörtlüğü vardır.

“Şalvarı şaltak Osmanlı
Eğeri kaltak Osmanlı
Ekende yok, biçende yok
Yemede ortak Osmanlı!”

K Ö -

ROĞLU

Doğa; Karacaoğlan'nın şiirinde umutsuzluğa, çaresizliğe ve karamsarlığa karşı kullanılmıştır. Doğa, sürekli aydınlığı ve rahatlığı simgeler onun şiirinde.

Karacaoğlan yaşadığı 16. yüzyıl döneminde din olgusunun o sert bakış açısına karşı şiirlerinde yumuşatıcı ve sorgulayıcı yönünü göstererek o dönemdeki aşırı feodal değerlere de bir darbe vurmuştur. Örneğin;

“Şu dünyada sevdiğine sarılan
Ahirette sorgu sual yok imiş”

KARACAOĞ-

LAN

Öyle bir dönemde bu cesareti göstermesi onun **ilerici** ve **devrimci** yönüdür.

.....

Her halk ozanında nasihat var. Nasihat; edebiyatın temel taşı, gelenek-görenek, eğitimin ana noktalarından bir tanesidir.

Karacaoğlan; koşmadır, semaidir, varsağıdır. (Varsağı: yiğitçe, tokça söylenen kahramanlık türküleridir.)

Karacaoğlan bir yanıyla yöreselken, diğer yanıyla evrensel bir ozan. Bazı şiirleri bugün söylenmiş gibi güncelliğini koruyor. Son derece arı bir Türkçe kullanıyor. Buna göçer-Türkmen Türkçesi deniyor. Şehir edebiyatından fazla etkilennememiş.

Karacaoğlan'ı anlatıp, Pir Sultan'a, Köroğlu'na ve Dadaloğlu'na değinilmeden geçilmez. Bunlar birbirinden ayrı ele alınmaz.

Pir Sultan; bir kavga, inanç, düşünce adamıydı.

Köroğlu; kavga, döğüş adamı. Halk kavgaya yöneldiğinde söylediği kahramanlık türkülleri.

Dadaloğlu; Fırka-i islahiyelerden dolayı aşık bir başla başlayıp, sonu Köroğlu gibi biter.

Karacaoğlan ise; halk için sakin dönemler şairidir. Aşk, tabiat ve doğa sevgisi dolu bir şair.

Babası, Hasan bey diye biri. Tutkap (sayılı) askeri. Hasan bey ölünce Karacaoğlan 5-6 yaşında yetim kalıyor. Hüseyin bey ona sahip çıkıyor ve Karacaoğlan onun yanında yaşamaya başlıyor. Karacaoğlan'ı evlendirmek için bir kız buluyor, düğünler kuruluyor. Kızı beğenmeyen Karacaoğlan, düğünün başladığı anda düğünü terkedi, sazını omzuna vurup terk-i diyar ederek, gurbete çıkıyor. Burada kavgadan kaçış var. Bu farklılığıyla diğerlerinden ayrılıyor.

Diğer bir rivayet; Elif'le olan ilişkisi. Yörükler arasında Oymak Beyi'nin kızını sever

ve evlenir. Beyin yeğeni Elif'e tebelleş olur.

Elif “sen benden ne istiyorsun” diye Bey'in yeğenine sorar. Yeğen de “birgün beraber olalım” der. Elif ondan kurtulmak için kabul eder. Fakat aralarında hiçbir şey geçmez. O sırada Karacaoğlan düğünde çalıp söylemektedir. Gönül bağıyla saz teli arasında bir bağ olduğundan, sazının teli kopar. Obaya döner ve döndüğünde onları görür. Elbisesini çıkarıp onların üstüne atar ve obayı terkeder, gurbete düşer. Feke'de bir mağarada ölünceye kadar çalıp söylediği söylenir. Karacaoğlan'ın hala o mağarada çalıp söylediği rivayet edilir. **Destanlar halkın umududur. Umutlar ölür mü? Bu yüzden halk kahramanları da ölmez.** Destanlarda sonuç hep umutla biter. Birgün gelecek gibi kaybolur gider, dönecek umudu hiç kaybolmaz.

Halk kahramanları kişi olmaktan çıkıp, toplumun malı olurlar. Düz bakan araştırmacılar kişisel baktıklarından kaç Karacaoğlan var bilemezler. Karacaoğlan bir ekoldür. **Birey olmaktan, bir gelenekten gelinir, bir gelenek bırakılır.** Kültürler değişerek dönüşerek günümüze gelirler. Her sanatçı bir çığır açmıyor. Bunları aşamayanlar onları takip edenler onların ayak izleridir.

Halk kahramanı toplumsal doku içinde varoluş biçimidir. Halk kültüründe ne kadar varsa o kadar varolur ve geleceğe kalır.

Bir dil işlenmezse gelişemez, yaşayamaz. Bunu da sanatçılar yapar. Yapılmazsa çeviri edebiyatı olur. Çeviri edebiyatından halkın rengini, kokusunu göremeyiz.

Aydın; bir kaynaktan beslenen demektir. Yalnız güneşte değil karanlıkta da aydın kalabilmeli. Gündüz aldığı ışığı gecede özümleyebilmeli. 150 yıldır neden düşünür yetiştiremiyoruz. Yabancı sermayeye dayanır gibi yabancı aydına dayanıyoruz. Halk kültürü iyi bilindiğinde geleceğe yönelik kültür yaratılabilir.

Kökleri olmayan fazla yaşayamaz. Arı duruğuluyla halk kültürünün, duygusunun kopmaz bir parçası, insan doğa sevgisinin kopmaz bir parçası. Karacaoğlan içimizdeki doğal olan yaşayan bir yan.

Tanzimatla birlikte, sanatın batılılaşması gündeme geldi. Halk tarafından tutulmadı. Aydınlar arasında kaldı.

Köroğlu, Dadaloğlu, Karacaoğlan, dayatmacı kültüre karşı 1000 yıl su altında kalmış çakıl taşları gibi günümüze kadar geldi.

Kültürümüzün yerine yabancı-bireyci-yoz kültür geçiriliyor. Sentetik bir söylemle gündemimize oturuyor. Halk destan edebiyatı bunların yanında çağlayıp duruyor. Bir ekolden, bir usluptan binlerce yıllık kökü var. Çağdaşlaştığında A. Arif, Nazım Hikmet oluyor. Nazım hem yöresel hem evrensel bir kültüre sahip. **Her sanatçının besleneceği kaynağı onun yaşadığı toprağıdır. Toplum paylaşır, yaşatır.** Yaşadığı sürece gündeminde tutar.

Halkın öğrencisi olmadan öğretmeni olunamaz. Bu bağlamdaki yaratış toplumumuzda halkla aydınlar arası bir kopuşu meydana getirdi. Halk edebiyatı ve kültürü bu ozanlarla geldi günümüze.

Halk kültürü içinde köklerini arayanlar için en güçlü yapı taşlarından biridir Karacaoğlan. Emperyalizmin yoz kültür saldırısına karşı; halkın ilerici, devrimci kültürüne sarılmalı, tarihin ilerici yanlarını bugüne taşımalıyız.

Sosyal yapı önce halk kahramanlarını kavrar, sonra halka ulaşır. Saza ulaşmadan söze ulaşmaz. Sözlü edebiyat nesilden nesile sözle ulaşır. “Gözü çıkan yaşar ama sözü çıkan yaşamaz.”

Ağzına sağlık Haşmet hoca, İlyas hoca ve teşekkürler Tohum Kültür Merkezi.

Bir İşçi-köylü okuru

Pakistan ile Hindistan arasında savafı sin-

Koca bir yılı daha geride bırakmışken yeni yeni savaş çıgırtkanlıkları ve emperyalist saldırganlığın vahşet sinyallerini duymaya devam ediyoruz.

Yeni yıl ezilen dünya halkları için yeni yeni umutlar, açlığın-zulmün olmadığı yeni bir yıl özlemiyle karşılanırken, emperyalistler için de yeni pazarlar, yeni yeni sömürgeler, ambargolar yani yeni bir emperyalist rant beklentileriyle karşılanıyor.

Afgan halkının yaraları henüz kanamaya devam ederken, Irak ve Somali üzerine ince oyunlar planlanırken, şimdi de Hindistan-Pakistan savaşı sendromu çıktı karşımıza. Peki neler oluyor Hindistan ve Pakistan'da?

Hatırlanacağı üzere 13 Aralık 2001 tarihinde Hindistan Yeni Delhi Parlamentosu'na silahlı bir baskın düzenlenmişti. Bu baskının ardından zaten ilişkileri gergin olan Pakistan ve Hindistan'ın arası daha bir açıldı.

Hindistan, bu saldırının Pakistan gizli servisi ISI tarafından, Hindistan'daki siyasi iktidarı sarsmak amacıyla düzenlendiğini ileri sürerken failin de İslama Laşker Tayyibe (Kutsal Ordu) ve Jaish Mu-

Kurşunlanan, bombalanan, aç kalan, kolu-bacağı sakat kalan, köyleri yakılan, savaştırılmak zorunda bırakılan yine iki ülkenin mazlum halkları olacaktır.

hammed (Peygamber Muhammed'in Ordusu) örgütleri olduğunu söylüyor. Pakistan lideri Müşerref'se buna kanıt isteyecek, hiç de yabancı olmadığı bir tabloyu çizdi kamuoyuna. 11 Eylül saldırısıyla esen "Terörizme karşı savaş" rüzgarının yasaları Asya'ya da sıçramış olmalı ki, artık kanıtlar daha çok çıkarlar ve stra-

tejiyi tespit eden belirli bir ülkenin öncüleriyle ilgili olmaktadır.

Yıllardır küçük çapta sınır çatışmaları yaşayan bu iki ülke 13 kişinin ölümüyle sonuçlanan parlamento baskınından sonra, aralarındaki sembolik "dostluk" otobüs hattını ve Delhi-Lahore arasındaki treni kaldırarak savaşa yeşil ışık yaktilar.

Asya'nın bu iki ülkesi arasındaki durum şimdilik tam bir gözdağı yarışı niteliğinde bir hal izlerken, içten içe de çıkacak savaşın hazırlıkları yapılmaktadır.

Hindistan Savunma Bakanı George Fernandes, füzelerinin hazır olduğunu açıklarken, Hint gazeteleri Pencap eyaletinde sınıra konuşlandırılan nükleer başlık taşıyabilme özelliğindeki füzelerin 150 km menzile sahip olduğunu 1500 km menzilli balistik Agni-1 (Ateş) füzelerinin bulunduğunu yazdı. Hintli bir askeri yetkilinin açıklamalarına göre ise sınır köylerini boşaltan Hindistan buraya uçakları ile birlikte silah ve gereçlerini taşıyarak tam bir yığınak yapıyor.

Hint medyasının şakşakçılığında savaş için açılan yollar Hindistan'da yüzlerce kadın, erkek, çocuk, yaşlı ve işçiler tarafından protesto edilse de, Hindistan Başbakanı Atol Behari Vaj Poy'un cesaret verici açıklamalarıyla Pakistan'a meydan okundu bile.

Pakistan ise 13 Aralık'ta yaşanan silahlı baskının Hindistan gizli servisi RAW tarafından Pakistan'a karşı kurgulanan bir tezgah olduğunu öne sürdü.

Pakistan hükümeti ve medyasına göre Hindistan bu saldırıyı gerekçe göstererek uluslararası toplumu "terörizme yataklık eden" Pakistan'a savaş ilan etmeye çağırarak.

Hindistan'ın savaş çıgırtkanlıklarına "umarız sağduyu baskın çıkar ve Hindistan gerilimi azaltmak için hareket eder. Aksi takdirde harekete geçmek ve karşılık vermek için her türlü olanağa sahibiz" şeklinde cevap veren Pakistan hükümet sözcüsü Raşid Kureşî'nin bu sözleri Asya'da çıkması muhtemel bir nükleer savaş ortamını kızıştırdı.

11 Eylül saldırısına kadar Taleban'ı destekleyen Pakistan yönetiminin 11 Ey-

lül'ün ardından ABD'yi destekler tavrı Hindistan işgaline karşı savaşan Keşmir'li mücahitlerin desteğiyle çelişirken, bu çelişkinin kaynağını doğru yerde aramak gerekmektedir.

ABD'nin Afganistan'a saldırısı döneminde Pakistan'daki önemli muhalefete karşı Taleban ve Bin Laden'e karşı olup ABD karşısında el pençe divan duran Pakistan yönetimi, şimdi de savaş istemeyen (ama buna hazırlanan) ülke pozlarına girmektedir.

Pakistan'ın son yaptığı açıklama ise gerilimi düşürmeye yönelik oldu. Hükümet sözcüsü Raşid Kureşî'nin CNN TV'ye yaptığı açıklamada, sınırlara füze yerleştirdikleri yolundaki iddialar yalanlanırken, Kureşî'i "durumu izlediklerini ve asgari savunma önlemleri kapsamında gerektiği takdirde sınıra az sayıda asker göndereceklerini" söyledi.

Pakistan ve Hindistan arasındaki bu nükleer savaş tehlikesi her an fiili bir savaşa dönüşebilecekken, olası bu savaştan kazanç sağlayan elbette emperyalistler olacaktır.

Asya'da çıkacak bir savaş ABD'nin tam da olmasını istediği tarzda bir Asya sendromu yaratarak yeni bir müdahale, yeni bir pazar alanı anlamına da gelmekte. Ancak Pakistan'ın böyle bir savaşa gir-

mesi Pakistan sınırı civarında olan Taleban ve Laden yanlılarına karşı yürütülen hareketi sekteye uğratacağından ABD bu noktada biraz düşünecektir.

Ve madalyonun öteki yüzü; haksız savaşların halklara patlayan faturası;

Hindistan ve Pakistan arasındaki olası bir savaşla 1960 tarihli Hindu Suyu Anlaşması da ihlal edilmiş olacak. Bu anlaşma Hindistan ve Pakistan halkı için ciddi bir önem arz eden Hindu Nehri ve ona bağlı suların dağılımı ile ilgili bir içeriğe sahip.

Yani bu anlaşmanın ihlali Pakistan'ın sadece Pencap eyaletini değil, tüm Pakistan'ı ve zaten açlıkla-acılarla kavranan Afganistan'ı, daha büyük açlık ve susuzluğa mahkum etmek demek olacaktır.

Kurşunlanan, bombalanan, aç kalan, kolu-bacağı sakat kalan, köyleri yakılan, savaştırılmak zorunda bırakılan yine iki ülkenin mazlum halkları olacaktır.

Bu noktada gerek Pakistan'daki, gerekse Hindistan'daki devrimci-demokrat güçlere önemli görevler düşmektedir. Dinci-gerici örgütlerin gölgesinde bir kurtuluşun mümkün olmayacağı gerçeği kitlelere anlatılmadan, onlarla bütünleşmeden, Asya halklarının emperyalistlere ve uşakları olan devletlere karşı zaferi mümkün değildir.

Afganistan'da ABD Demokrasisi

Taliban'ın çekilmesiyle kurulan yeni yönetimin Kandahar'a atadığı Hakim Ulha Zarif yaptığı konuşmayla Afganistan'a nasıl bir demokrasi geldiğini gözler önüne serdi. Şeriat yasalarına göre sokak ortasında idamların devam edeceğini söyleyen Afgan hakim, ancak Taliban gibi insanları dört gün değil onbeş dakika asacaklarını belirtti. "Eşitlik" olsun diye kadınlara olduğu gibi erkeklere de **recm (taşlayarak öldürme) cezası** vermeyi planlayan hakim, Taliban gibi büyük taş kullanmayacaklarının altını önemle(!)

çizdi. Recmde kaçanların affedileceğini söyleyerek ne kadar "demokratik" olduğunu gösteren hakim sözlerine şöyle devam etti; "ama suçlarını itiraf etmeyi reddedenin ellerini ayaklarını bağlayacaksınız ki kaçmayıp ölsünler". Hakim yeni yönetimin spora da önem verdiğini göstererek Kabil Stadında artık idam yapılmayacağını, idamlar için yeni bir mekan bulacaklarını anlattı.

AFGANİSTAN'DA GEÇİCİ HÜKÜMET KURULDU

Afganistan'da Taliban yönetiminin

tüm bölgelerden çekilmesiyle yeni kurulan geçici hükümet göreve başladı. Tamamen Afgan halkının inisiyatifi dışında kurulan bu hükümette yer alanlar Almanya'nın Bonn kentinde emperyalistler tarafından belirlendi. Hükümeti oluşturan savaş ağalarının kendi aralarında çıkar çatışmalarının sürekli yaşanması nedeniyle belli bir süre ortak hareket edebilmeleri için her grubun hükümette bakanı bulunmakta. Hatta bazı grupları rahatlatmak için uydurma bakanlıklar da hükümette yer alıyor. Otuz bakandan oluşan hükümette Hac Bakanından, Sınır İş-

leri Bakanına kadar her türden bakan bulunmakta.

Liderliğini devrik Kral Zahir Şah ile ABD'ye yakınlığı ile bilinen savaş ağası, Paştun milletinden ve Rome Grubu içerisinde yer alan Hamid Karzai'nin yürüttüğü hükümet 24 Aralık'ta Kabil'de düzenlenen törenle göreve başladı. Törene tüm grupların önde gelen isimleri katılırken, törene katılmak için gelen bir konvoy ABD uçakları tarafından vuruldu. Çoğu kendi bölgelerinde söz sahibi, yaşlı Afganlardan oluşan konvoyun bomba yağmuruna tutulmasıyla 65 kişi öldü. ABD yaptığı açıklamada vurulan konvoyun El Kaide liderlerine ait olduğunu iddia etse de, olayın savaş ağaları arasındaki rekabetten kaynaklı olduğu düşünülüyor.

Katliamlar yurtdışında gösterilerle lanetlendi

Paris Halklarla Dayanışma Derneği'nde 15 Aralık 2001 tarihinde "Katliamlar ve öğrettikleri" isimli bir seminer yapıldı.

Seminerin birinci bölümünde Türkiye devrim tarihinde birçok katliamın yaşandığı, tüm bunlardan dersler çıkarılması gerektiği ve mücadelenin her alanında tüm bu katliamların hesabını sorma bilinciyle hareket edilmesi gerektiği vurgulandı.

İkinci bölümde ise 19 Aralık katliamının devrimci tutsakları düşüncelerinden ve ideolojilerinden soyutlamak amaçlı bir imha saldırısı olduğu belirtildi.

Katılımcılara söz verildiğinde bir izleyici Sincan F tipi Zindan'ında tutsak partizan olan Ali Gülmez'in Ölüm Orucu'nda olan bir direnişçiye yazdığı mektubu okudu. Söz alan diğer izleyiciler 19 Aralık katliamıyla ilgili görüşlerini be-

lirttiler.

Seminerin ardından **Tohum Kültür Merkezi Sinema Birimi** tarafından hazırlanan "Su damlasına sığdırılan yaşam" isimli belgesel gösterildi.

MEŞALELİ YÜRÜYÜŞLE KATLİAM PROTESTO EDİLDİ

Paris'te DETUDAK bileşenleri 19 Aralık 2001 saat 19:00'da Gore de Estten başlayan yürüyüşte meşalelerin yakılmasıyla coşku daha da arttı. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz" sloganları atılırken yürüyüşün sonlarına doğru Paris'in en işlek caddelerinden olan Bonne Nouvelle Caddesi trafiğe kapatılarak Fransızca ve Türkçe basın açıklaması okundu. Türkiyelilerin yoğun olarak yaşadığı Strasbourg St Denis'de devrim ve komünizm davasında şehit düşenler için saygı duruşu yapıldı. Daha sonra da Fransızca ve Türkçe bildiriler dağıtıldı.

ELÇİLİK ÖNÜNDE DETUDAK'TAN EYLEM

Londra'da DETUDAK bileşenleri TC elçiliği önünde yaptıkları gösteriyle 19 Aralık katliamını protesto etti. Gösteri sırasında İngilizce hazırlanan "19 Aralık

katliamını lanetliyoruz!" yazılı pankart ve İngilizce ile Türkçe yazılı dövizler taşındı. Tecriti protesto eden sloganlar atılırken elçilik önüne siyah çelenk bırakıldı. Elçilik önünde kısa bir basın açıklamasından sonra saygı duruşuyla eylem sona erdi.

İŞTE BURASI KATİLLER YUVASI

15 Aralık 2001 tarihinde Zürih'te İsviçre DETUDAK'ın yanısıra DHKC ve PKK'nin de katıldığı yürüyüş boyunca sloganlar atılırken bildiriler de dağıtıldı. (Katılan örgütler: Düzenleyen İsviçre DETUDAK, TKP/ML, MLKP, TKP(ML), TİKB, TKEP/L, DHKC ve PKK) Bir saati aşkın süren yürüyüşten sonra Türk konsolosluğuna varıldı. Konsolosluk önünde, "İşte burası katiller yuvası", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Atılım okurları 19 Aralık ile ilgili Zürih'te bir panellerinin olacağını, İşçi-köylü okurları da 16 Aralık 2001 tarihinde Zürih'te Tohum Kültür Merkezi'nin hazırladığı "Su damlasına sığdırılan yaşam" belgeselinin gösteriminin yapılacağını kitleye duyurdu. Devrim mücadelesinde şehit düşenler için yapılan 1 dakikalık saygı duruşuyla eylem bitti.

Arjantin'de halk ülkeyi borç batağına çeviren IMF politikalarına başkaldırdı

Arjantin'de Haziran ayındaki gösterilerin ardından daha bir ay geçmeden parlamentoda "sıfır bütçe açığı" yasası onaylandı. Yasanın uygulanması için de memur maaşlarından yüzde 13 oranında kesinti yapılması kararlaştırılırken, tepkilerin gelişmesi nedeniyle yasa uygulanamadı. Ekonomi Bakanı Domingo Cavallo bu sefer de emeklilik fonlarında biriken paraya göz dikerek maaşlarını almaya giden 1 milyon 400 bin emekli memurun maaşlarına el koydu. Hükümetin bankalardaki 4 milyar dolara el koyması üzerine yeniden başlayan eylemler kitlesel gösterilere dönüştü. Arjantin'in başkenti Buenos-Aires sokaklarını ve Plaza de Mayo'yu dolduran işçi ve emekçiler devletin kolluk güçleriyle çatıştı.

19 Aralık günü başlayan gösterilerde, Plaza de Mayo (Mayıs Meydanı)'ndaki devlet başkanlığı sarayına yakın Ekonomi Bakanlığı binasını ateşe verildi. Kolluk güçleriyle yaşanan çatışmalar boyunca 27 kişi yaşamını yitirirken, 400 den fazla yaralı olduğu söylenen gösterilerde 2700 kişinin de gözaltına alındığı öğrenildi. Yine başkent Buenos-Aires'in 60 km güneyindeki La Plato kentinde maaşlarına zam yapılmasını isteyen memurlar ile polis ara-

sında çatışma çıktı. Başkentte de "krizle mücadele" için düzenlenen bir toplantıdan ayrılan Devlet Başkanı **Fernando De La Rúa**'nin makam otomobili taşlandı. Açlık ve yoksullukla burun buruna yaşayan halk marketlere saldırırken, devlet başkanı De La Rúa gösterileri engellemek amacıyla ülkede 30 gün süreyle sıkıyönetim ilan etti. Buna rağmen süren gösteriler karşısında Ekonomi Bakanı Domingo Cavallo ve hükümetin diğer bakanları çareyi istifa etmekte ararken, Devlet başkanı De La Rúa, muhalefetteki Peronist Parti'ye "Ulusal Birlik Hükümeti"ne katılma çağrısında bulundu. Çağrısına olumlu yanıt alamayan De La Rúa da istifa etmek zorunda kaldı.

Giderayak bir ay süreyle ilan ettiği sıkıyönetimi kaldıran De La Rúa'nın ardından devlet başkanlığını geçici olarak muhalefetteki Peronistlerden **Adolfo Radrifuez Saa** üstlendi. Yeni hükümet 132 milyar dolar tutarındaki dış borç, ana para ve faiz ödemelerini geçici bir süre için askıya aldığını açıkladı. 1998'de moratoryum ilan etmek zorunda kalan Arjantin'e Rusya, İtalya, İspanya da destek sağlayacaklarını açıkladılar. Yeni hükümet yaptığı açıklamayla Arjantin'in yeni para biriminin

"Argentino" olduğunu duyururken; piyasaya sürülecek Argentino'nun peso ve dolarla piyasada dolaşımında bulunacağı kaydedildi. Ancak 28 Aralık günü yeni hükümetin bankalardan nakit para çekilmesine getirdiği kısıtlamaları ve yeni hükümetin yolsuzluklarla suçlanan bazı üyelerinin istifası için Arjantin halkı gece yarısı gösteriler düzenledi. Mayıs Meydanı'nda toplanarak öfkele-

rini tencere ve tavalara vurarak dile getiren 7 bin kişiye polis gözyaşartıcı gaz bombaları kullanarak saldırdı. Kitlenin saldırıya taşlarla karşılık vermesinden kısa bir süre sonra, Devlet Başkanı Adolfo Rodriguez Saa'nın danışmanı Carlos Grosso'nun istifa haberi geldi. Gösterilerde 12 polis yaralandı. 33 kişi de gözaltına alındı.

Başka yol yok!

Geçmişten dersler çıkarmak, sınıf mücadelesinin seyri açısından ve kuşkusuz ki bu mücadelede bir taraf olanlar açısından olmazsa olmazdır. Yeni bir yılı adımlamaya başladığımız şugünlerde, ardımızda bıraktığımız yılı genel hatlarıyla değerlendirmek ve üzerimize düşen görevlere bir kez daha vurgu yapmak yerinde ve yararlı olacaktır.

Geride bıraktığımız yıl da; öncesi de olmak üzere bu faşist devlet, bir avuç zengin egemenin çıkarı için yoksulların daha da yoksullaşması pahasına ve kısmen zengin olanların maddi varlıklarının el değiştirmesi için ekonomiyi tamamen talan politikalarıyla yürütmeye devam etti. Rant ekonomisinin egemenliğinin devam ettiği bu yıl da, üreticinin, emeği ile kazananın hemen hemen hiç kazanmadığı bir yıl olmaya devam etti. Üstüne üstlük yaşatılan ekonomik krizlerle, işçi sınıfı ve emekçi halk daha fazla açlık ve sefaletle yüzyüze bırakıldı. Büyük sermaye sahiplerinin ve devletle, emperyalist tekellerle işbirliği içinde olanların borsa oyunlarıyla, yüksek enflasyonla, devletin borç ve faiz, dalgalı kur vb. politikalarıyla, bunlara benzer üretim dışı ekonomi politikalarıyla büyük kazançlar elde etmeye devam ettiği bir yıl oldu. Ülkenin ekonomik kalkınmasına hiçbir hizmeti olmayan bu politikalar sonucunda korkunç bir gelir dağılımı bozukluğu yaşandığını görmeyen, kabul etmeyen yok. Geçtiğimiz yıl da tüm ağır faturaların hesabı köylünün, işçinin, memurun sırtına yüklendi. Bu sürece ve yaşananlara tepki duyanların sesleri Çevik Kuvvet'in, Jandarma'nın kara coplariyle, tazyikli sularıyla, işkencelerle, faşist mahkemelerin cezalarıyla susturulmaya çalışıldı. Bunları herkes yaşadı. Bunları unutmayalım.

Dünya üzerinde ise yılın son aylarına girildiğinde gerçekleştirilen 11 Eylül saldırısı, önümüzdeki yıllara da damgasını vuracak bir gelişmeydi. Bunun nedeni emperyalistlerin ve özellikle de ABD emperyalizminin bu saldırıdan sonra dünya üzerindeki emperyalist politikalarını hayata geçirmenin adımlarını daha cüretli atmasına vesile olmasıdır. Emperyalistler "terörizmle mücadele" adı altında nasıl Afganistan'a saldırdıysalar önümüzdeki dönemde de bu sloganı, saldırganlıklarının bir maskesi olarak kullanmaktan çekinmeyeceklerdir. Ancak şu tespiti yapmak

önemlidir. Dünya ekonomisinin "lokomotifi" ABD ekonomisinin resesyona girdiği, ancak 11 Eylül sonrasında resmi olarak açıklandı. Ama resmi açıklamayı yapan ekonomistler kurulu, ABD ekonomisinde resesyunun aslında 2001 yılının Mart ayında başlamış olduğunu ifade etmişlerdi.

ABD ekonomisindeki bu durgunluk, emperyalistlerin dünya üzerindeki saldırganlıklarını ve kuşkusuz ki son yönelimlerini de açıklar mahiyettedir. Üstelik bir de buna emperyalist-kapitalist sistemin son otuz yılını kriz içerisinde geçirdiği eklenirse, saldırganlığın altında yatan esas neden daha iyi açığa çıkar. Kuşkusuz ki emperyalistlerin krizlerini aşmanın yolu sadece bu değildir.

Emperyalist dünya ekonomisinin otuz yıldır yaşadığı krizin esas faturası Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerin kaynaklarına el konularak karşılanmaktadır. Geride bıraktığımız yılda da emperyalist devletlerin küresel ekonomiyi yönlendirme kurumları olan IMF, Dünya Bankası, **Dünya Ticaret Örgütü**, finans sermayesinin ayakta kalmasını, gücüne güç katmasını sağlayacak talan politikalarını; borçlandırma, borsa yatırımları, stant-by anlaşmaları aracılığıyla Türkiye gibi ülkelere fütursuzca dayatmaya devam etmiştir. Türkiye 'deki iktidar güçleri dayatılan bu politikaların hayata geçmesi yönünde oldukça yoğun çalışmalar ve tartışmalara girmeye devam ettiler.

Devlet kuruluşlarının özelleştirilmesi, üretime dönük yardımların kesilmesi, ücretlerin düşürülmeye devam ettirilmesi gibi uygulamalar esas olarak ülke kaynaklarının dünya tekelilerine peşkes çekilmesi amacıyla emperyalizmin dayattığı ve egemen sınıfların çıkarlarına uygun olarak çıkardıkları yasaları (15 günde 15 yasa olarak formüle ettikleri, tütün yasası, şeker yasası vb. gibi) ve politikaları hayata geçirdiler. Bu politikaları uygulamakla görevli iktidar güçleri kendi aralarında bu politikalarından faydalanma amaçlı ciddi karpışmalar yaşadılar. Geride bıraktığımız yılın büyük bir bölümüne damgasını vuran, yolsuzluk operasyonları, Mavi Akım soruşturması, banka hortumlamaları-operasyonları ve iflasları gibi gelişmeler bir arınma değıl, talanın tepeden aşağıya düzenlenmesi çabalarının ve egemen kliklerin çıkar dalaşlarının sonuçlarıydı.

Özetle emperyalizmin ve faşiz-

min bunalımına çözüm olmak adı altında, Türkiye gibi ülkelere dayatmış olduğu topyekün saldırı geride bıraktığımız yıl da tüm kapsamı ve hızıyla sürdürüldü. Faşizm önceki yılın sonlarında başlatmış olduğu zindanlar katliamına, bu yıl da çeşitli biçimlerde devam etti. Şimdiye kadarki en örgütlü, en taviz vermez, en bilinçli direniş odağının parçalanması, dağıtılması, yok edilmesi için tüm gücünü ve her türlü yöntemi kullanan faşizm çaresiz kaldı. Ölüm Orucu tüm görkemi ve kararlılığıyla devam etti/ediyor da. Faşist devletin saldırı merkezleri bu gerçekliği örtmek için durmaksızın yalan üretti. Direniş ve direnişin görkemini sessizlikle boğmaya çalıştı. Tahliye saldırısında bulundu. Ölüm Orucu karşısında sürekli olarak dikkatleri başka noktalara çekti. Bunu yapmaya halen devam etmektedir.

Topyekün saldırının tüm ağır sonuçlarını yaşayan ezilenler, devrimci ve komünist tutsakların neden bu saldırıya maruz kaldıklarını iyi öğrenmek zorundadırlar. Aynı zamanda devrim için kendi yaşamlarına son vermeye hazır devrimci ve komünist tutsakların neden bu kadar taviz vermez olduğunu, bu kadar birlik içinde olduğunu ve direniş sürdürmeye her şart altında inat ettiklerini de iyi öğrenmelidir.

Tüm ezilenler geride bıraktığımız yıl da dahil olmak üzere yaşadıklarından şu gerçeği iyice görmeli ve anlamalıdır. Yıllardır uygulanan politikalarından kazanç sağlayanlar sadece bir avuç sömürgeci ve komünist, yarattıklarına el konulan, işsiz bırakılan, aç ve sefil bir yaşama sürüklenen ise sömürülenler, yoksullardır. Geride bıraktığımız yıl, bunu bir kez daha ispatlamıştır. Böylesi bir düzene karşı çıkanların, bu düzene karşı silahlı mücadeleyi savunanların, yeni ve ezilenlerin egemenliğinde bir dünyanın kurulması pahasına elde silah savaşın terörist olarak gösterilmesinin ve zindanlarda katledilmesinin, tecrit edilmeye çalışılmasının tek nedeni; devrimci tutsakların haklı ve meşru davalarına halkın, ezilenlerin sahip çıkma korkusudur.

İşte bu yüzden egemenlerin topyekün saldırısına karşı zindanlarda örülen direniş büyük bir öneme sahiptir. Bugün zorla da olsa F tipine konulan devrimci tutsaklar, direnişlerine devam etmektedirler. Ölüm pahasına olsa da boyun eğmeye, tesli-

miyete hayır demeye devam ediyorlar. Bu direniş kaybetmeyecektir. Daha şimdiden bu muazzam direniş, kazanımlarını devrimci hareketin tarihine yazmıştır/yazıyor da. Devlet hücrelere koyduğu tutsakları teslim alacağını sanıyordu. "Örgüt baskısından kurtarmıştı." Ancak bu bir yıllık zaman egemenlere devrimci iradenin cüreti ve kararlılığını yeterince ispatladı.

Ancak egemenler halen korkuyorlar. Farkında oldukları birşey var çünkü: **Dışarısı bu muazzam güçle birleşirse yenilecekler.**

Geçtiğimiz yılı değerlendirdiğimizde, devrimci demokratik güçlerin bu süreçte gereken yeterliliği, direniş, siperdaşlığı, yoldaşlığı kavrayamadıklarını görüyoruz. Zindanlardaki direniş dışarıdan yeterli sahiplenmeyi göremedi. Sendikalar, kitle örgütleri, öğrenci örgütlenmeleri, tecrit ve Ölüm Orucu gerçeğini toplumsal açıdan yeterince göremediler. Önümüzdeki aylarda bu zayıflığı gidermek görevi ile donanmak gerekiyor. Bizlerin neler yapabileceğini bir avuç olan bu egemenlere göstermek gerekiyor. Bundan sonraki asıl görevimiz muazzam bir kararlılık ve görkemle süren direnişe kesinlikle dışarıdan her türden katkıyı sağlamaktır.

Şundan eminiz: Devrimci tutsaklar teslim olmayacaktır. Ancak topyekün saldırının önüne geçilmesi için bu yeterli olmayacaktır. Yeterli güce erişmek için devrimci tutsaklardan direniş, sonuna kadar direnmeyi, gerektiğinde zafer için ölebilmeyi öğrenmeliyiz.

Bizler dün olduğu gibi bugün de gerçeğin açığa çıkması için, halkın bilinçlenmesi için, devlete karşı halkın devrimci iradesini açığa çıkartmak ve yansıtmak için hemen her yolu, her mücadeleyi sahiplenmeye devam edeceğiz. Hem sahipleneceğiz hem de gücümüz oranında bunları yaratacağız. Zindanlarda sürdürülen Ölüm Orucu direnişinin bütün yükü halen dışarıdaki devrimci-demokrat güçlerin üzerindedir. Önümüzdeki yıl zindanlardaki görkemli direnişin tüm ülkeye yayılması için sonuna kadar kavga edeceğiz. **Başka bir yol yok. Şiarımız yeni yılda da "herşey parti ve direniş için"** dir. Hiç bir şüpheye ve esnekliğe imkan vermeyecek bu şiar; bilinmeli, kavranmalı. Üzerinden atlanmamalı. Yaşam gerekçemiz yapılmalıdır.

HİNDİSTAN-PAKİSTAN SINIRINDA NÜKLEER GERGİNLİK

Savaş çıkırtkanlığı Pakistan-Hindistan sınırına da ulaştı. Şu günlerde Hindistan; parlamentosuna 13 Aralık'ta silahlı saldırı düzenlenmesini ve 23 Aralık'ta bir intihar saldırısı girişimini bahane ederek Pakistan sınırına karadan ve denizden askeri güç yağmaya başladı ve sınıra füze bataryalarını yerleştirdi. Hindistan parlamento baskınının Pakistan gizli servisi ISI tarafından düzenlendiğini iddia ederek Keşmir'in bağımsızlığı için savaşan İslamcı Leşker-i Tayyibe ve Ceiş-i Muhammed örgütlerinin Pakistan'daki üslerini vuracaklarını açıkladı ve ABD örnek gösterilerek "ABD'nin 11 Eylül saldırılarından sonra Afganistan'da yaptığı gibi, bizim de Pakistan'daki kampları vurma hakkımız var" denildi. Ve yine ABD destekli İsrail terörizminin Filistinliler'e giriştikleri saldırı ve işgalde Arafat'ı radikal İslamcı örgütleri korumakla suçladığı gibi Pakistan yönetiminin bu örgütlere yataklık ettiğini ve aldığı önlemlerin de göstermelik olduğunu söyleyerek ödevlerini iyi ezberlediğini herkese gösterdi. Oysa Pakistan diktatörü Pervez Müşerref de Afganistan operasyonunda o ana kadar desteklediği Taleban'a karşı halkın isteklerinin tersine tavır alarak ABD'nin yanında yer almıştı. Ancak 1990'ların ortalarına kadar soğuk savaş döneminde Rusya'ya karşı stratejik görevler yüklenen Pakistan'ın yıldızı o dönemin ardından sönmeye başlamış, Çin-ABD karşıtlığında ise ABD Hindistan'ı kendine müttefik seçerek Pakistan'ı yalnız bırakmıştı.

Hindistan ve Pakistan nükleer silahlar olarak donanımlı iki ülke ve aralarındaki olası bir çatışma Afganistan'daki operasyondan farklı olarak ciddi bir nükleer savaşa dönüşecek. 1947'de Hindistan'ın bağımsızlığını kazanmasının ardından ayrılan müslümanların kurduğu Pakistan'la o tarihten bu yana Keşmir konusunda sü-

rekli sınır çatışmaları yaşayan iki ülke bir savaşın eşiğinde. ABD Afganistan operasyonu ile diğer faşist yönetimlere "sorunları çözme" konusunda örnek olarak tüm dünyanın kana bulanmasını büyük bir zevk ve iştahla izliyor.

ASYA ÜLKELERİ DE ABD'NİN AÇIKLAMALARINA TEPKİLİ

ABD'nin Irak ve Somali'den sonra hedef tahtasına oturttuğu Doğu Asya ülkelerinden Endonezya, Malezya ve Filipinler'de de savaş hareketliliği başladı. Bu ülkelerden Endonezya ve Filipinler halkı IMF'nin uyguladığı politikalarından dolayı ABD emperyalizmine karşı öfkeli ve tepkililer. Özellikle Endonezya'da yapılan kitlesel ve militan mücadeleler hala belleklerde. ABD'nin yürüttüğü "sınırsız özgürlük" savaşında bu ülkelerin adını telaffuz etmesi elbette ki diğerleri gibi tesadüf değil. **ABD eğer bu ülkelerde tam hakimiyet sağlarsa pazar için hedeflediği Orta Asya'ya daha rahat açılacak.**

Bu ülke hükümetleri yaptıkları açıklamalar da olası bir saldırı durumunda halktaki patlamadan korktuklarından "ABD ülkemize girmesin her türlü desteği sunarız" tarzında olmuştur.

11 Eylül saldırısının ardından başlatılan Afganistan hareketine bizzat ABD'yi ziyaret ederek tam destek sunan Filipinler devleti bu görüşmeden "terörle mücadele" için 100 milyon dolarlık bir destekle geri dönmüştü. Askeri anlamda da desteklenen Filipinler ABD'nin bölgedeki önemli ittifaklarından biri. ABD'nin kendine bağımlı kıldığı bu ülkelere biçtiği misyon ve ilişkiler günümüz koşullarında klasik anlamda bir efendi-uşak ilişkisinin dışında farklı bir anlam ve misyona bürünmüştür. Özellikle ABD açısından gerek Ortadoğu gerekse de Asya'ya yönelik politikalarını hayata geçirmek için kendine bağımlı yarı-feodal, yar 1 sömürge ül-

kelerine ihtiyaç duymakta, belirlediği politikaları en rahat bu ülkeler üzerinden uygulayabilmekte. Bu nedenle de gelişen her süreçte ilişkilerini bu tarzda yeniden şekillendirmekte. Asya

pazarları için

önemli olan bu iki ülke-

ye özellikle de Filipinler'e fiili anlamda bir saldırı düzenlemese de yarın olası bir saldırıda bu ülkeyi, ülkeleri en iyi biçimde kullanmak isteyecektir ve kullanacaktır da.

EMPERYALİST HAYDUTLUĞA KARŞI ANTI-EMPERYALİST BİLİNÇ VE MÜCADELE GELİŞİYOR

Bir kez daha söylüyoruz, zulmün oldu yerde isyan etmek meşrudur.

11 Eylül'den bugüne yaşananlar bir kez daha göstermiştir ki, emperyalizm dünya halklarına sadece kan ve gözyaşı götürmekte. Gittiği her yerde emperyal-

izmin halklara yaşattığı tek şey acı, açlık, sürgün olmuş, "terörle mücadele" maskesi adı altında binlerce Afgan katledilmiştir.

TC ise bu sürecin başından itibaren en aktif rolü oynuyor. "ABD'nin teröre

karşı" kılıfıyla başlattığı

sınırsız pazarları elde

etme savaşından en fazla karla çıkmanın hesabında. Bunun için de ülkede verilen en demokratik hak mücadelelerine ve talebine azgınca saldırıyor. Demokratik kurum ve kuruluşlar üzerinde estirilen terör, halkın haksız savaşa karşı geliştirdiği tepkiye tahammülsüzlük savaşın ülkemizdeki yansımaları. Artan yoksulluk meclisten sırayla geçirilen yasalar, yine bu savaşın bir parçası olan saldırı dalgasının ülkemizdeki ayaklarına karşı haklı ve meşru mücadelenin örgütlenmesi dün olduğu gibi bugün de acil görevimiz. Dünya halklarına karşı başlatılan azgınca teröre karşı anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek durumundayız. Bu öncelikle Maoistlerin görevidir. Nepal'de faşist Nepal devletini köşeye sıkıştıran Maoist dalga Filipinler, Peru, Hindistan, Türkiye ve dünyadaki Maoistlere güç veriyor. Ortadoğu'nun orta yerinde İsrail siyonizminin Filistin halkına uyguladığı teröre karşı eli taşı generaller yine sokaklarda, 2. intifada sürüyor. Filistin halkı kendi kaderini tayin için direnişini yükseltiyor, teslim olmuyor. Arjantin halkı kendilerini yoksulluk sınırlarının altında yaşatan IMF politikalarına karşı sokaklarda ekmeğini ve onurunu emperyalistlere vermemek için çatışıyor. **Dünyanın tüm ezilen halkları emperyalizme öfke ve nefretini bugün içlerinde büyütüyor ama dışa vuracakları günler çok da uzak değil.** Emperyalizm ve uşakları bugün güçlü ama bu durumları sadece bugün için geçerli. Çünkü onlar bu güçlerini, uyanmasından korktukları milyonların kanı üzerine inşa ediyorlar. Ancak gelecekte kaybetmeye mahkumlar. Çünkü haklı olan, meşru olan onlar değil. Geleceği yaratacak gücü bugünden örgütlemek ve savaşmak zorundayız. Her alanda anti-emperyalist ruhu yeniden canlandırmak için savaş karşıtı örgütlenmeleri kurmalı, kurulanları sağlamlaştırmalıyız. Bu vahşeti yaşatan emperyalizme karşı tüm mücadele biçimlerini kullanarak tüm gücümüzle karşı koymak bugün için özellikle elzemdir.

Emperyalist terör kaybedecek, dünya halkları kazanacak!

Dünyanın tüm ezilen halkları emperyalizme öfke ve nefretini bugün içlerinde büyütüyor ama dışa vuracakları günler çok da uzak değil.

11 Eylül saldırısının ardından başta ABD haydutu olmak üzere emperyalistler için dünya pazarlarının yeniden paylaşılmasının fırsatı doğdu. İlk etapta hedef beliydi; Afganistan. Bu pazarlar dağılımı “terörizme karşı sonsuz özgürlük” adıyla dünya halklarının üzerine bırakılan milyonlarca bombayla yapılacaktı. 11 Eylül’deki saldırının faturasını Afgan halkı en ağır biçimde ödüyor aylardır. Kadın-çocuk-yaşlı demeden binlerce masum insanı katlettiler. Afganistan’da burjuva medya tarafından dramlaştırılan saldırının sonuçları izlettirilirken halka adeta “savaşta böyle şeyler olur” denilmekte, emperyalizmin katliamcı yüzü meşru kılınmaya çalışılmaktadır. ABD’nin “yanlışlıkla” bıraktığı bombaların sonuçları artık dillendirilmiyor. Sadece dramlaştırılıyor.

ORTADOĞU’DAN SONRA HEDEF SOMALİ

ABD haydutu ve yandaşları ellerindeki silahlarla nereye saldıracaklarını bilmez bir halde hergün yeni hedefler belirliyorlar. Afganistan’ın ardından şimdi de topun ağzında yeni “terör yuvası” Somali var. Gerçekçe ise ülkenin El Kaide ile “sıkı bağlantıları olduğu”. ABD katillerinin Somali için yaptıkları açıklamada “Somali” den terörün temizlenmesi için dış müdahaleye gerek olduğunu söylüyorlar ve yeni hedeflerini de belirlemiş oluyorlar.

Somali’ye saldırıların diğer bir gerekçesi ise ihtimallere dayandırılarak ABD Savunma Bakanlığı müsteşarı Wolph Witz tarafından şöyle açıklanıyor, “Daha önce Başkan Bush’un belirttiği gibi terörizme destek veren ülkelerle ilgili sorun bu destek sona ermeden durumu ortaya çıkarma zorunluluğudur” denilerek muhtemel bir saldırının bahaneleri diziliyor. İngiltere’nin de tam destek sunduğu bu planda İngiltere yetkilileri de “terörizme karşı koalisyonda sıkı işbirliği” sağlandığını açıklıyorlar. ABD’li askeri katillerin şimdi Afganistan’da uygulanan sınırsız hava saldırıları ve karada sınırlı sayıda özel timin başarılı olup hedefe Somali’nin oturtulmasında ABD’nin geçmişten yarım kalan hesabını da unutmamak gerekiyor. ABD 1993’de Afrika’ya Somali üzerinden saldırı hazırlıkları yaptı ve saldıran ABD birlikleri, CNN kameraları ile tüm dünyaya canlı iletilen bir operasyonla, başkent Mogadişu sahillerine çıktı. Somali halkı ABD’nin bu işgaline karşı direnerek mücadele verdi. ABD özel kuvvetlerine ait iki helikopter vurularak düşürüldü. Ve ardından patlak veren çatışmada 18 özel tim öldürüldü, 70’i yaralandı. Başkent sokaklarında dolaştırılan öldürülmüş bir Amerikan

askerinin cesedi, bütün dünyayı şok etti. ABD bu görüntüler üzerine “Somali’nin bir barbarlar ülkesi” olduğu yaygarasını koparmaya başladı. Ancak gizlenen bir gerçek vardı ki o da **Amerikan askerlerin öldürülmeden önce 1000’e yakın insanı otomatik tüfeklerle katletmiş olmalarıydı. ABD aldığı bu darbenin ardından Somali’den çekilmek zorunda kaldı.**

Büyük bir yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan Somali halkı ülkeye gelen yardımların kesilmesiyle birlikte daha fazla yoksulluk çekiyor. Halk toplu ölümlerle yüz yüze. ABD, silahlarıyla ülkeye girmeden önce uygulamalarıyla aç olan Somali halkını, açıkla toplu kıyıma sürüklüyor. ABD’nin Somali hükümetine ait paranın bankalar arası dolaşımını engellemesi, ülke ekonomisine büyük bir darbe anlamına geliyor. Yaşanan kıtlık, hayvan ihracatına getirilen yasaklar ülkeyi uçurumun eşiğine getirmiş durumda. Bu uygulamalarla birlikte Bush 7 Kasım’da Somali’deki El Bereket adlı mali sistemin “Usame Bin Laden’in yönettiği El Kaide şebekesine kaynak sağladığını” iddia etti. Bush’un bu açıklamasının ardından El Bereket’in fonlarına el konuldu ve faaliyeti engellendi. Somali halkına dışardan yapılan yardımların geldiği bu bankanın kapatılmasıyla Somali halkının en büyük gelirine de el konulmuş oldu. Halkın neredeyse tek geçim kaynağı olan bu paralara el konulması

halkın daha hızlı bir şekilde ölüme sürüklenmesinden başka bir anlam ifade etmiyor. ABD tüm bu uygulamalarıyla hem geçmişin intikamını alırken hem de yeni düzenleyeceği saldırı için halkı şimdiden sindiriyor. **Ancak ABD’li katillerin ve haydut başlarının unuttuğu birşey var ki o da Somali halkını dün olduğundan daha aç bırakarak onları daha fazla kinlendiriyorlar.** Ve bu durumu biliyorlar aslında ve korkuyorlar. BM yetkilisi bu korkuyu çok net ifade ediyor. ABD ajanlarının böl-

gede istihbarat çalışmaları yürüttüğü, Somali açıklarında savaş gemilerine uçakların da eklenmesi önümüzdeki günlerde olası bir saldırı ihtimalini güçlendiren diğer veriler gösteriyor ki dünya halklarının baş katili ABD belli ki Somali halkına yaşattığı yoksulluğu yeterli görmüyor. Halkın üzerine yağacak bombalarla hem geçmişin intikamını alarak hem de Afrika üzerinden diğer bölgelere açılarak, pazarlarını genişletecek.

ORTADOĞU YİNE KAN GÖLÜNE DÖNÜŞTÜRÜLÜYOR

Emperyalistlerin yıllardan beridir paylaşmadıkları zengin bir pazar Ortadoğu. Petrol yataklarının verimliliği ve stratejik konumunun önemi bu pazarın paylaşılmak

için baş hedef olmasının temel nedeni. Bölgedeki ilişkiler ağı ve hassas olan güç dengeleri nedeniyle en ufak gelişme bölgede önemli etkilerde bulunuyor.

11 Eylül saldırısının ardından ABD daha ilk günden Irak’ı hedef tahtasına oturtmuştu. Elinde somut gerekçeler olmasa da yaptıkları çeşitli açıklamalarla sadece Irak’a değil, Ortadoğu’ya yönelik stratejilerini yaşama geçirme çabasında. ABD 11 Eylül’ün ardından ilk iş olarak Afganistan’a saldırmanın zeminini ve müttefiklerini hazırlarken, ikinci işi bu saldırıyla Irak’ın bağlantısını kurma çabası oldu. Bunun için eski CIA başkanı James Woolsey’i görevlendirmesi gözden kaçırılmayacak bir ayrıntıydı. ABD Ortadoğu’ya yönelik politikalarını hayata geçirmek için en güvenilir uşağı ve müttefiği Türkiye’yi devreye sokmakta gecikmedi.

Türk egemenleri Irak’a operasyon gündeme gelir gelmez beylik açıklamalarıyla “Irak’ın toprak bütünlüğü” söylemiyle (yani Kuzey Irak’ta bir Kürt devletinin kurulmasına karşı) operasyona karşı çıktı. Hafızaları dahi zorlamayacak bir süre sonra

MGK’nın açıklaması geldi: “Yeni şartlar yeni değerlendirmeleri gündeme getirebilir.” ABD’nin hiçbir emrine karşı gelebilecek ne ekonomik ne siyasi bir durumları söz konusu olan egemenler bu açıklamanın da üzerinden çok geçmeden, belki birşeyler kopartabilir hevesiyle yine eski söylemlerini yinelediler. **Kurulmasına karşı çıktıkları Kürt devletinin kendilerine rağmen kurulmasına karşı istedikleri rüşvet ise Musul, Kerkük petroleri.**

ABD’nin Irak için saldırı planını hayata geçirmek için yeni bahanesi ise Saddam’ın silahsızlanma programını denetleyecek uluslararası uzmanların dönüşüne izin vermemesi olarak gösteriliyor. Hareket planı dahi belirlenen bu saldırıda askeri hedeflerin yanında yine mazlum halk katledi-

lecek. The Observer gazetesinde yayınlanan habere göre “ABD bombardıman uçaklarının havadan stratejik hedeflere saldırılar düzenleyeceğini, karada ise ABD birliklerinin kuzey ve güneydeki Saddam ve karşıtı güçlerin ayaklanmasına “kılavuzluk” edeceğini, planını kuzeyde Kürtler, Bağdat’ta kökten dinci Sünni müslüman gruplar ve güneydeki Şii muhalefet ile kombine bir şekilde” yürüreceğini. Daha önce Saddam’ı, binlerce Kürt’ün ve Şii’nin kanını akıtarak iktidara getiren ABD, şimdi de yine binlerce masum insanın kanını akıtarak devirmeyi planlıyor. Bölgede hegemonyasını tesis etmek için bir dönem kullandığı Saddam artık karşısına sorun olarak çıkıyor. Kendi eliyle beslediği Saddam, şimdilerde baş düşman ilan edilmiş durumda. ABD’nin bu planlarına karşı açıklama yapan AB’li emperyalistlere, Arap Birliği ve Rusya’ya ABD’nin yanıtı yine saldırganlıkla oldu. James Woolsey bu konudaki açıklaması ile “Irak’a düzenlenecek bir operasyonda Afganistan’da olduğu gibi uluslararası bir koalisyona ihtiyacımız yok” tarzında oldu.